

PRIZONIERA IUBIRII
SUSAN JOHNSON

CAPITOLUL 1

Cartierul general al armatei franceze Sargans, Elveția 2 martie 1799

—Beauve-Simone a adus-o pe soția lui Korsakov. Generalul Duras își ridică, de pe hârtiile răspândite pe masa lui de lucru, privirea pătrunzătoare a ochilor lui întunecați.

—Soția lui Korsakov?

—În toată splendoarea ei, întări, cu un rânjet, aghiotantul său. Se află în camera dumneavoastră de primire. Beauve-Simone nu a fost în stare să se gândească la o altă încăpere din tabără care

să i se potrivească unei contese ruse înveșmântată în blănuri de samur.

—Cum dracu de-a apărut la cincizeci de mile în spatele liniilor inamice?

— Din câte se pare,cazacii au apucat în direcția greșită la Bregenz.Echipajul ei este foarte bine dotat — un pat,alimente,o cameristă —excelent prevăzut pentru a-i satisface toate nevoile proprii.Nu aveau nevoie să facă vreo oprire undeva,astfel încât nu și-au dat seama de greșeala lor.Escadronul lui Beauve-Simone a dat peste ei la capul de pod din partea de nord a orașului.Duras se sprijini pe spătarul scaunului său și oftă.

—Femeia asta și-ar fi putut alege un moment mai bun.Peste trei zile vom începe atacul de-a lungul întregului front.Doamne,tocmai acum nu o pot trimite înapoi.

—Poate că de azi într-o săptămână trupele lui Korsakov vor fi în retragere.

—Și?

—Mă gândeam...Vreau să zic că...Sub ascuțișul privirii scrutătoare a generalului,glasul colonelului Bonnay se stinse.

—Că aş putea s-o trimit înapoi prin haosul unei armate rusești în retragere? întrebă Duras cu răceală,înălțându-și sprâncenele cu o expresie de îndoială cinică,într-o asemenea anarhie nici chiar cazacii ei n-ar fi în stare s-o apere.Câți are cu ea?

—Patru.

—Patru amărâți de oameni între ea și gloată.Perfect! bombăni Andre Duras pe un ton disprețuitor.

—N-ar putea avea grijă de ea contesa Gonșanka?

—Nu cred,replică el cu sarcasm.Natalie nu este renumită pentru amabilitatea ei față de femei.De fapt — adăugă generalul ridicându-și rapid privirile spre ceasul de pe perete — va trebui foarte curând să abați atenția Nataliei.Intenționează să ia peste puțin timp cina împreună cu mine.

—Nu le acordă ea atenție unor bieți colonei.

—Transmite-i un bilet din partea mea,zise generalul,luând hârtie și un toc.Vei amâna cina...și nu pomeni de faptul că soția lui Korsakov se ală aici.

—E posibil să fi aflat deja.Asemenea vești circulă cu iuțeală.

—Ceea ce înseamnă că spionii vor deține în curând această informație.Merdef înjură generalul Duras,exprimându-și regretele către amanta sa de moment prin câteva rânduri mângălite cu rapiditate.N-am nevoie de problema asta tocmai acum.Până în dimineața zilei cinei,toți oamenii și toate proviziile trebuie să se afle la locul convenit,declară el,fluturând cu vioiciune hârtia vreme de câteva clipe,pentru a face să i se zvânte cerneala înainte de a o împături și a i-o înmâna lui Bonnay.Construcția podului mobil de la Trubbach va fi încheiată la timp?

—Tehnicienii au făgăduit s-o termine până pe cinci,la miezul nopții.

—Bine.Dă-i Nataliei biletul meu și transmite-i sincerele mele regrete.Cât de puternice apreciezi că vor fi apărările nordice ale fortului,la St.Luzisteing? continuă el,alungându-și din minte amanta și îndreptându-și din nou privirea spre hărțile din fața lui.În ultimele două luni,iși consumase întreaga energie cu pregătirea ofensivei.

—Spionii spun că este de necucerit.Generalul mai studie vreme de câteva clipe schițele topografice,și apoi își înalță capul și îi surâse tânărului său subaltern.

—În acest caz,va trebui să conduc eu însumi atacul.

—Dacă-i așa,fortul este ca și al nostru,domnule.Zâmbetul lui Henri Bonnay ilumina ca un fulger încăperea întunecată de căderea amurgului de iarnă.

—Asta ar fi de dorit.Avem nevoie de trecerea aceasta peste râu.Și acum,ia-o din loc.Nu vreau ca doamna contesă să sosească acasă la mine când soția lui Korsakov s-ar afla acolo.

—Poate că se cunosc.

—Să sperăm că nu.Și așa e destul de greu să ne descurcăm cu năbădăioasa noastră contesă rusă.

—Ar trebui totuși,domnule,să vă duceți s-o vedeți pe femeia aceea.

—Ocupă-te dumneata de asta,Bonnay,ripostă Duras,reintorcându-se la hărțile sale.

—Nu există nici un alt loc în care s-o găzduim,domnule.

—Atunci eu o să dorm în locuința dumitale.Ce părere ai?

—Părea înspăimântată,domnule,replică aghiotantul,în al cărui glas se simțea un foarte ușor reproș.

—Ei bine,în cazul acesta,consoleaz-o.Are oamenii ei care s-o servească,nu-i așa? Nu mă joc de-a dădaca soției lui Korsakov,Bonnay,oricât de jalnică ar fi privirea pe care mi-o arunci.

—Ce rău ar fi în a-i oferi ajutorul dumneavoastră? în a-i spune că va fi trimisă înapoi imediat după încheierea ofensivei? Korsakov ar face același lucru pentru soția dumneavoastră.

—Soția mea nu călătorește în afara Parisului,dragul meu Henri.Așa că — exceptând eventualitatea ca rușii să invadeze orașul — Korsakov nu s-ar afla în situația de a se purta curtenitor față de ea.Ceea ce nu înseamnă că ea n-ar fi îndatoritoare,dacă el s-ar dovedi a fi învingător în această luptă,adăugă generalul cu glas scăzut.Deja de multă vreme,căsnicia lui fusese văduvită de orice altceva în afară de o politețe rece; indiscrețiile soției sale erau nenumărate.Însă nu divorțezi de nepoata lui Talleyrand,consilierul politic atât al Bourbonilor cât și al

Directoratului,fără a pune în pericol o carieră dobândită cu greu.Iar soția lui se împăuna cu statutul de consoartă a celui mai victorios general al Franței.

—Cinci minute,domnule.Îi voi spune că veți trece pe la ea.

Buzele lui Duras schițară un senin surâs.

—Tot mai încerci să faci din mine un gentleman,Henri?

—Sunteți mai gentleman decât Bourbonii,domnule.Atâta doar că tânăra doamnă părea îngrijorată.

—Pe bună dreptate,bănuiesc.Foarte bine,Henri,spune-i că îi voi prezența respectele mele.

—Peste cinci minute.Duras rânji,chipul lui frumos căpătând o expresie ștregărească,în timp ce povara funcției sale dispărea vreme de o clipă.

—Zece minute, Henri, deoarece, deocamdată, eu sunt cel care comandă aici, dar nu-mi pretinde să-i fac o plăcaciune doamnei, adăugă el, cu ochii sclipind de amuzament. Corsarul de taică-meu n-ar fi de acord cu așa ceva.

—Nu, domnule. Foarte bine, domnule; îi voi spune doamnei, domnule.

Cu toate acestea trecură mai mult de zece minute. De fapt, colonelul Bonnay fu nevoit să-i reamintească de două ori lui Duras de făgăduiala făcută, înainte ca acesta să-și strângă hărțile și să-și părăsească biroul provizoriu? Deja se înserase când el străbătu noroiul înghețat care trecea drept stradă în micul oraș de frontieră situat pe cursul superior al Rinului. Aerul nopții era umed și rece. Gândurile îi erau îndreptate spre geniștii săi care lucrau zi și noapte în apele glaciale ale Rinului. Două zile de soare călduros topiseră îndeajuns de multă zăpadă pentru ca râul să fie revărsat, vadurile fiind impracticabile. Avea o nevoie disperată de podul acela, ca să-și deplaseze oamenii și materialele peste râu și să atace trupele rusești ale generalului Korsakov, cele mai recente aliate ale Austriei. Ce-i spui soției omului pe care speri să-l distrugi peste trei zile? Cu siguranță, nu adevărul. La intrarea principală a casei primarului, folosită de el ca încartiruire, se aflau trei oameni de strajă. Bonnay era întodeauna scrupulos — o cerință de primă importanță la un aghiotant. Duras schimbă câteva vorbe cu oamenii, bunele sale relații cu ostașii lui constituind motivul pentru care aceștia îl urmau oriunde. Ceea ce și făcuseră de când își câștigase el stelele de general, la vârsta de douăzeci și nouă de ani, ca și de mai înainte, succesul lui datorându-se în parte devotamentului lor. Asta chiar dacă aceia care-l cunoșteau bine își dădeau seama că, în afară de loialitatea ostașilor săi, el poseda anumite însușiri naturale de bun comandant: puterea unor decizii rapide, o judecată corectă, îndrăzneală, o iscusință tactică dinamică, și o fermitate de nezdruccinat. Toate acestea alimentau gelozii nu numai în inima lui Napoleon, ci și în Ministerul de Război, unde avansările și numirile erau motivate mai adesea de către intrigi politice decât de merite. Dar aveau

nevoie de el aici, în Elveția. Era conștient de asta, iar ei știau acest lucru. I se încredințase comanda singurei poziții ce înainta dincolo de linia ce despărțea Franța de dușmanii săi; stăpânirea Elveției era de o importanță vitală. Și peste trei zile urma să-și înceapă ofensiva.

Bătu o dată în ușa salonului său, după care păși în strălucirea luminii date de lumânări. Nu-și dăduse seama că poseda atât de multe, dar la a doua privire văzu că nu aceasta era relitatea — lumânările conice erau toate înfipite în candelabre rusești, din argint masiv. De lângă șemineu, o servitoare îl privi cu ochi temători; trăsăturile îi erau asiatice, iar costumul — rusesc. Nu se vedea nici urmă de contesă.

—Unde-ți este stăpâna?

—Aici, înăuntru, generale, răspunse în franceză un glas limpede și neșovăitor. Ai mâncat? Joci șah? Și, când el străbătu covorul ce acoperea pardoseala și se opri în pragul ușii deschise ce dădea spre mica sufragerie, o văzu pentru întâia oară pe contesă, stând la o măsuță de șah și jucând, după câte se părea, atât cu piesele albe cât și cu cele negre. Sprâncenele ei negre, contrastând cu tenul palid, se arcuiră ușor când își înălță privirea spre el.

—Gravurile în care ești reprezentat nu te înfățișează cum se cuvine, generale Duras. Ești mult mai tânăr.

—Bună seara, contesă Korsakova. Iar eu constat că nu pari a fi înspăimântată.

Bonnay m-a făcut să cred că prezența mea era necesară pentru a-ți domoli temerile. Dacă mă consideră tânăr, ea însăși este și mai tânără, și cu o înfățișare exotică, reflectă el. Știind că familia Korsakov avea legături strânse la curtea rusă, Andre nu se îndoia că generalul Korsakov avea de unde alege crema femeilor.

—Tânărul colonel a luat reticența mea drept teamă, ripostă contesa, ai cărei ochi de un verde strălucitor se luminau de un ușor zâmbet seducător.

—Așadar, nu ești înspăimântată. Ea schiță o mică grimasă în semn de negare.

—Desigur, generale, cunoaștem amândoi regulile. Mă vei înapoia în schimbul unuia dintre ofițerii voștri care se chinuiesc în mâinile austriecilor...atunci când se va ivi un asemenea prilej. El se va bucura să se întoarcă iar eu...voi reveni în căminul soțului meu. Joci șah?

—Da. Colțurile gurii ei se înălțară, exprimând amuzamentul.

—Vrei să joci șah?

—Îmi pare rău. Poate altă dată.

—Ai luat masa? El șovăi, căutând o minciună.

—N-ai luat-o, nu-i așa? Trebuie să mănânci cândva în seara aceasta, generale. De

ce nu acum? Duras era un gentleman, în ciuda negațiilor făcute lui Bonnay, și ar fi fost o grosolănie să refuze câtă vreme amândoi știau că, la un moment dat în acea seară, va trebui să cineze.

—Poate ceva rapid, conveni el. Bătând din palme, ea își chemă camerista și îi dădu instrucțiuni pentru a-l servi pe general.

—Îți voi ține companie la masă, spuse ea cu grație, ridicându-se din fotoliul ei, într-o sclipire de catifea verde. Îi indică locul din fața lui cu o fluturare de mână, dar ea, neținând seama, se așeză în stânga lui.

—Îți recomand tocana și, desigur, vinurile de aici sunt excelente. Soțul meu e foarte sigur de victoria sa, să știi. Atât de sigur încât m-a trimis aici pentru a-i ține tovărășie — continuă ea, aplecându-se cu dezinvoltură peste masă și întâmpinându-i cu un zâmbet privirea scrutătoare. Fac pur și simplu conversație. El nu mi se destăinuiește, dar cameristele mele știu totul.

Ridicând spre gură o lingură plină cu tocană, el întrebă:

—Câți ani ai? Ea răspunse cu o candoare tinerească, pe care el nu se putu decide dacă s-o considere drept cochetărie sau naturalețe:

—Douăzeci și opt.

—Pari mai tânără. Își afundă iar lingura în savuroasa mâncare. Tenul ei ca de porțelan și părul negru, privirea ingenuă a ochilor mari și zveltețea plină de vioiciune evocau frăgezimea tinereții.

—Așa-i place lui.Oare tonul ei să fi fost tipic pentru o jeunesse doree sau era doar cinic?

—Îți este dor de soțul tău? o întreabă de-a dreptul.

—Dumneata duci dorul soției dumitale?O privi fix vreme de câteva clipe grăitoare,timp în care își mestecă îmbucătura și apoi o înghiți.

—Soțul dumitale va dori să te recapete? insistă el în șoaptă,ignorându-i întrebarea.

—În mod categoric da,afirmă ea,în ton simțindu-i-se o nouă răceală.Sunt prea valoroasă pentru a mă pierde.Și soțul meu are propriile lui motive egoiste pentru...

—Să oprim discuția aici,interveni Duras.Nu mă interesează neînțelegerile de familie.

—Iartă-mă,generale.Mi s-a mai spus că-mi lipsește reticența.Câteva clipe el continuă să mănânce fără a replica,nesimțindu-se înclinat să discute despre reticența sau lipsa de reticență a unei persoane relativ străine,și,când vorbește,tonul său fu impersonal:

—În actualul stadiu al războiului,nu pot efectua acum schimbul persoanei dumitale,dar ne vom strădui să te facem să te simți confortabil.

—Cât timp mă voi afla aici?

—Între două săptămâni și o lună,poate.Te vom ține în siguranță.

Își lăsă pe masă linguragândurile fiindu-i din nou invadate de campania militară.Își deplasase trupele până la Sargans în urmă cu doar două zile,și,înainte de începerea ofensivei,mai era necesar un volum imens de muncă.

—Mulțumesc.N-ai mâncat prea mult.

Ei înălță din umeri și își îndepărtă de masă scaunul.

—Voi mânca mai târziu.Dacă ai nevoie de ceva,apelează la Bonnay,adăugă, ridicându-se în picioare.Noapte bună,contesă.Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Și,cu o înclinare a capului,se răsuci în loc și părăsi încăperea.Asta o să-l mulțumească pe Bonnay,își zise în gând,îndreptându-se spre camera lui de lucru.

Trecuse bine de miezul nopții. La cartierul general rămăseseră numai Duras și Bonnay, când un străjer se năpusti în camera hărților, cerându-și scuze și bâlbâindu-se, în mod vizibil agitat. În cele din urmă, crâmpetele lui de frază alcătuiră o relatare inteligibilă. Contesa Gonșanka se afla în dormitorul lui Duras, atacând-o pe soția generalului Korsakov.

Înjurând, Duras decise că Natalie trebuie să fi fost ispășirea pentru numeroasele lui păcate și, apoi, întrerupând istorisirea dezlănțuită a omului de gardă, spuse pe un ton energic:

—Îți mulțumim, caporale. Bonnay și cu mine ne vom ocupa de asta.

—Pentru ce eu? protestă Bonnay.

—Fiindcă așa îți ordon eu, zise Duras, cu prefăcută asprime, și pentru că nu mă pot descurca simultan cu două femei.

—Zvonurile sugerează contrariul, murmură cu ironie subalternul său.

—Totuși, nu în seara aceasta, replică pe un ton tăios Duras. Și acum, mișcă!

Zgomotul ce se auzea de la încăperile ce dădeau spre stradă, la al doilea cat al casei primarului, atrăseseră o mulțime de oameni, și când Duras și Bonnay se apropiară în goană, fură întâmpinați de comentarii obscene.

—Spectacolul s-a încheiat! spuse Duras, alergând prin cofoarul pe care și-l croia în gloată.

—Sau poate că abia începe, generale! replică un glas voios.

—Toată lumea acasă! strigă Bonnay.

—Le vrea pe toate numai pentru el! răsună o altă voce.

Și mulțimea izbucni în hohote de râs.

—E un ordin, băieți! zise Andre Duras, vorbind pe un ton normal, de lângă balustrada portalului. Înapoi la încartiruire! Râsetele se stinseră într-o clipă, și ostașii începură să se împrăstie.

—Sper ca doamnele să se supună tot atât de lesne, zise Bonnay cu haz, îndemnându-l pe Duras să intre înaintea lui în casă.

—Un gând foarte de dorit, în ceea ce o privește pe Natalie, replică Duras.

Câteva clipe mai târziu, la zgomotul făcut de intrarea celor doi bărbați în dormitor, contesa Gonșanka se răsuci spre ei, părăsindu-și prada.

—Dracu să te ia, Andre! țipă ea, azvârlind spre el statueta de bronz pe care i-o destinase soției lui Korsakov. Blestemat fie sufletul tău ticălos!

Lăsându-se rapid în jos, Duras evită să fie străpuns de brațele înălțate ale unei zeițe grecești reprezentând victoria, și se grăbi să prindă mâinile Nataliei înainte ca aceasta să poată înhăța alte muniții. Îi apucă încheieturile mâinilor într-o strânsoare ca de oțel.

—Ai grijă cum te porți, Natalie, îi porunci rece.

—Care va să zică nu poți lua cina cu mine în seara asta! țipă ea cu glas strident, luptându-se să scape din strânsoarea lui. Și acum știu care-i motivul nemernicule, ticălos înșelător și ușuratic ce ești! Ai în pat o prospătură!

—Isuse, Natalie, potolește-te! Dânsa îmi este oaspete, afirmă el, străduindu-se să n-o lase să-i scape în timp ce ea se zbătea în mâinile lui.

—Știu totul în legătură cu musafirele tale, șuieră ea printre dinți, zvârcolindu-se în încercarea de a-l izbi cu genunchiul în vîntre. Mereu sunt prospături în patul tău, nu-i așa?

—Ajunge, Natalie! se răsti el, împingând-o spre ușă. Bonnay te va conduce acasă.

Contesa Gonșanka depășise în seara asta până și îndoielnicul lui simț în ceea ce privește ce anume se cade și ce nu. Avea oroare de „scene”.

—Așa încât să poți să te culci nestingherit cu nevasta lui Korsakov? scrâșni ea.

—Nu, ci așa încât toată lumea să se poată odihni peste noapte, răspunse el, abia reușind să-și controleze mânia. Și, trecându-și prizoniera în mâinile lui Bonnay, o privi cu atenție pe contesa rusă, care îi ținuse în mod atât de plăcut companie în decursul ultimelor câteva luni din viața lui. Se va asigura că, în dimineața următoare, ea avea să fie pe drumul de întoarcere spre Paris.

—Te-a rănit? întrebă,întorcându-se către soția lui Korsakov, care se adăpostise în spatele unei mobile.

—Asta ți se întâmplă des? zise ea în glumă, ieșind de după baricada sa din lemn de nuc.

—Nu, niciodată, replică el pe un ton tăios. Văd că arăți perfect. De cum pronunță cuvintele, își dădu seama că n-ar fi trebuit să-și exprime cu glas tare gândurile. Dar silueta ei suplă nu putea fi ignorată — era izbitor de vizibilă prin țesătura fină a rochiei ei.

—Da, așa mă și simt. Vocea ei era prietenoasă, neseseducătoare, și ciudata nepotrivire dintre atenția senzuală pe care o exercita și răspunsul ei franc îi trezi brusc interesul.

—Cum te cheamă? întrebă el, deși n-ar fi trebuit s-o facă.

—Teo. Glasul ei suna sincer și melodios, cu toate că era posibil ca, prin contrast, țipetele arțăgoase ale Nataliei să-i fi scos în evidență dulceața.

—Care-i numele tău adevărat?

—Theodora Ostiuk.

—Nu Korsakova?

—Nu, niciodată, rosti ea cu un zâmbet.

—Ți-ar face plăcere un capot? o întrebă el cu bruschete, deoarece, pe neașteptate, surâsul ei i se părea fascinant.

—Am nevoie de așa ceva? replică ea, izbucnind apoi în râs — un sunet înviorător. Te răstești așa deseori?

—Natalie reprezintă o amintire prea proaspătă.

—Înțeleg. Ai fost vreodată doar prieten cu vreo femeie? Dură atât de mult timp până ce el să răspundă, încât ea spuse, necăjindu-i în glumă:

—Cu siguranță nu-mi dai atenție, generale, deși reputația dumitale te precede. De fapt, îi sunt credincioasă soțului meu, așa că nu am de gând să te seduc. Te deranjează?

—Nu, cătuși de puțin.

—Ce lipsă de amabilitate! comentă ea cu ironie.

—Voiam să spun nu, nu când țipetele Nataliei încă îmi răsună în urechi. De ce îi ești fidelă soțului dumitale? Așa ceva constituia o atitudine nouă în obişnuitul mers al societății.

—Vrei să joci o partidă de șah cu mine?

—Acum?Răspunsul era evaziv dar nu chiar o negație,decise ea,și constată că nu avea chef să fie singură în mijlocul nopții,cu imaginea soțului ei proaspăt reinviată în minte,așa că îl îmbie:

—Ți-aș putea vorbi despre fidelitate în timp ce jucăm,și Natalie mi-a cam îndepărtat somnul,îi reaminti ea.

—În cazul acesta,o partidă scurtă,în vreme ce-mi dai definiția unei soții credincioase.O raritate,în lumea mea,declară el cu glas scăzut.

—Ca și într-a mea.Bineînțeles,bărbaților nu li se cere să fie fideli.

—Din câte știu,așa e.

—O apreciere realistă.Ar trebui să îmbrac un capot?

—Cred că ar fi înțelept.El juca șah în maniera în care trata războiul,făcând mutări rapide,hotărâte,meru în atac.Dar ea îi ținea piept; deși stilul îi era mai puțin agresiv,și când el îi luă primul cal,după o luptă îndelungată pentru poziția acestuia,generalul declară:

—Dacă soțul tău este pe jumătate atât de bun pe cât te dovedești a fi tu,ar fi un adversar formidabil.

—Nu sunt sigură că vă luptați în același fel.

—L-ai văzut în bătălie?

—La scară mică.împotriva bunicului meu,în Siberia.

—Și,totuși,te-ai căsătorit cu el?

—Nu de bună voie.în mod tradițional,rușii iau ostatici din triburile cucerite de ei.Eu sunt versiunea siberiană.Clanul meu îi trimite an de an soțului meu un tribut în aur.Așa că înțelegi de ce,pentru ei,reprezintă o valoare.

—Sunt convins că nu numai de dragul aurului,zise el,începând să-și mute turnul.

—Ce galant ești,Andre! aprecie ea în glumă.

La auzul numelui său,el își ridică ochii și,în timp ce turnul îi rămânea suspendat deasupra tablei de șah,cei doi își susținură câteva clipe privirile.Focul trosnea zgomotos în vatră,ticăitul orologiului răsuna cu putere în tăcerea încăperii,atmosfera

căpătă brusc o încărcătură înăbușită,și apoi generalul zâmbi — Un zâmbet cald,fermecător.

—O să-ți pierzi nebunul,Teo.Ea nu fu capabilă să-i răspundă cu aceeași suavitate,deoarece i se oprise respirația în gât,și îi trebui o secundă pentru a depăși ciudata senzație fierbinte ce-i invada simțurile.

Privirea lui alunecă de-a lungul obrazilor ei îmbujorați și în josul pieptului,oprindu-se o scurtă clipă pe sfârcurile ei întărite,vizibile prin capotul de cașmir alb,și generalul se întrebă ce i se întâmpla oare,pentru ca o priveliște atât de modestă să aibă un efect atât de uimitor asupra libidoului său.Se grăbi să-și pună la loc turnul,trase aer în piept,se sprijini pe spătarul fotoliului,de parcă faptul de a crea o distanță între el însuși și o inocență atât de fragilă ar fi fost de ajuns pentru a-l face să-și recapete rațiunea.

—E rândul dumitale să muți,zise morocănos.

—Poate n-ar trebui să mai jucăm.

—E mutarea dumitale.Folosise glasul lui scăzut,cu care comanda.Nu primesc ordine.

—Ți-aș fi recunoscător dacă ai face mutarea.

—Nu sunt sigură că mai știu ce fac. El se aplecă spre ea,peste masă,suplu,

puternic,cu ochi de animal de pradă,cu cel mai blând glas cu putință,și cu puterea de a o face să tremure.

—E doar un joc.

—Te referi la acesta.

—Desigur.La ce altceva m-aș referi?

—Am fost căsătorită la vârsta de cincisprezece ani,după doi ani de educație rafinată la institutul pentru fete nobile din Smolnâi,declară ea cu bună intenție,voind ca el să știe acest lucru.

—Și ești foarte rafinată,replică el cu curtoazie,întrebându-se cât de multe știa ea despre dragoste,după treisprezece ani de fidelitate într-o căsnicie încheiată cu forța.Ochii i se îndreptară din nou în jos,gândurile depărtându-i-se cu totul de la șah.

—Soțul meu nu este deloc rafinat.

—Mulți ruși nu sunt.Simțea cum începe să intre în erecție,gândul de a-i arăta o altă latură a dorinței pasionale având un efect dezastruos asupra autocontrolului său:

—Se face târziu,șopti ea,cu voce tremurătoare.

—Te voi conduce la etaj,zise el cu glas scăzut.Când se ridică în picioare,dorința îi fu evidentă:pantalonii militărești i se mulau pe trup precum o a doua piele.

Prinzând în mâini brațele fotoliului,ea rosti: „Nu”,și glasul nu-i mai era decât o șoaptă.El dădu ocol măsuței și apoi atinsedea deoarece nu se putea abține de la acest gest,fiindcă ea tremura de dorință asemenea unei tinere virgine,și pentru că imaginea amețitoare a unei dorințe atât de sfioase era mai carnală decât orice altă experiență trăită de el vreodată.Mâna lui se lăsă ușor pe umărul ei,transmițându-i o căldură ispititoare.Ea își ridică privirile spre el și,înălțându-și gura către a lui,se auzi spunând:

—Sărută-mă.

—Ia-mă de mână,murmură Andre.Și,când ea se supuse,o ajută să se ridice în picioare și o trase aproape de el,astfel încât mireasma ei îi pătrunse în nări,și căldura trupului ei îl învălui.

—Dăruiește-mi un copil.Nu se știe ce glas interior o îndemnă să rostească vorbele pe care,vreme de ani de zile,doar le visase.

—Nu,spuse el calm,de parcă ea nu ar fi cerut unui străin ceva de neimaginat.

Și apoi gura lui o acoperi pe a ei,iar ea suspină,lipită de buzele lui.Și,în timp ce sărutul lor devenea tot mai intens,încălzindu-le sângele și alungându-le rațiunea,amândoi avură senzația unei binecuvântări de nedescris — arzătoare și languroasă,sinceră și,în mod foarte ciudat,plină de speranță,pentru doi oameni care de multă vreme își pierduseră încrederea în speranță.

Tocmai atunci glasul cameristei se auzi de la etaj; intonația limbii ei materne răsunând fără nici o inflexiune:

—O să vă ucidă,declară ea.La auzul zgomotului,Duras își desprins buzele și întoarse capul.

—Ce-a zis?

—Mi-a amintit de consecințe.

—Care anume?

—Mânia soțului meu.El fu la un pas de a spune cu egoism: „Nu-ți face griji”,dar ca urmare a admonestării tăioase a caméristei sale,trupul ei devenise rigid în brațele lui,și,în cele din urmă,fu mai prudent.Știa că nu avea să fie de față ca s-o apere de furia soțului ei,și știa și că ea era mult prea inocentă pentru o noapte de dragoste întâmplătoare.

—Tamir este pentru mine vocea rațiunii.El o eliberă din îmbrățișare și se trase un pas înapoi,ca și cum nu s-ar fi crezut capabil să renunțe atât de liniștit la un sentiment așa de puternic.

—Toți avem nevoie de o voce a rațiunii,declară pe un ton neutru.Îți mulțumesc pentru partida de șah.

—Îmi pare rău.

—Nu mai mult decât mie,rosti Duras,cu un zâmbet scurt.

—Te voi mai vedea?

—Cu siguranță.Se mai retrase cu un pas,dorința care-l străpungea fiind aproape copleșitoare.

—Și,dacă pe durata șederii dumitale la noi,îți dorești ceva,adăugă el,apelează la Bonnay.

—Nu pot apela la dumneata?

—Programul meu este înnebunitor și,pentru a fi mai exact,s-ar putea ca vocea caméristei dumitale să nu fie în stare să mă stăpânească a doua oară.

—Înțeleg.

—Iartă-mi grosolănia.

—Ești iertat,îl asigură ea cu blândețe.

—Noapte bună,doamnă contesă,zise el,înclinându-se cu grație.

—Noapte bună,Andre.

—În alte împrejurări...începu generalul,dar apoi înălță din umeri,renunțând la o explicație inutilă.

—Știu,șopti ea.Îți mulțumesc.El se îndepărtă în grabă — o retragere neobișnuită pentru cel mai viteaz general al Franței,însă nu era sigur că,dacă ar mai fi rămas,ar fi fost în stare să se poarte ca un gentleman.

CAPITOLUL 2

În timp ce generalul se înapoia la locuința în care era încartiruit Bonnay se străduia să alunge imaginile seducătoare ale lui Teo — voluptuoasă și gata să-i cedeze,tremurând ca o tânără fată la marginea prăpastiei.Ce ciudat că,după anii petrecuți ca soție a lui Korsakov,mai reușea să dea impresia unei tinereți atât de fermecătoare!Reputația de brutalitate a soțului ei era binecunoscută.Duras fusese el însuși martor al unui astfel de prilej cu ani în urmă,când Franța încerca să obțină enormele resurse de aur ale Ecaterinei cea Mare.Fusese trimis în provinciile de la est de Urali,în anturajul generalului Guibert,misiunea lor constând în negocierea unei modalități utile de a căpăta aur în schimbul unui tun francez.Oare asta se petrecuse în '83 sau '84? Data exactă îi scăpa,dar prima impresie pe care i-o făcuse Korsakov nu o putuse uita! Scena îi era gravată în amintire,nu din cauza singularității sale — biciuiri se executau și în aramata regală franceză — ci datorită evidentei plăceri obscene zugrăvite pe chipul lui Korsakov.Acesta aplicase el însuși biciuirea,imprimând fiecărei lovitură întreaga greutate a fizicului său puternic,desfătându-se cu chinurile omului.

În cursul pedepsei aceleia sălbatică,soldatul murise,moment în care Korsakov îi înmânase,pur și simplu,biciul aghiotantului său,își ștersese cu batista sa brodată transpirația și sângele care-i împrôșcase fața,și se îndepărtase cu pași liniștiți,ducându-se să-și ia micul dejun.

Acea amintire de demult nu ieșise la suprafață odată cu creșterea libidoului său la niveluri de vârf,în dormitorul lui Teo,dar acum Duras recunoștea că Teo Oștiuk nu era deloc indicată pentru o legătură întâmplătoare.Cu un soț ca al ei,fidelitatea constituia o opțiune prudentă.

Păcat,totuși,reflectă el,oftatul lui de regret cristali-zându-se într-un abur înghețat în aerul rece.Femeia era al dracului de ispitoare.Pe de altă parte,cu cei două sute douăzeci de mii de oameni ai forțelor celei de-a doua Coaliții dispuși la frontiera Franței,nu mai avea timp pentru femei.

Urcând cu un salt agil treptele din fața locuinței lui Bonnay,împinse ușa și intră în noua sa încartiruire.Spre

deosebire de general, care se cufundă imediat într-un somn adânc, Teo constată că nu reușea să-și găsească odihna. Agitată, preocupată de emoțiile ce o frământau, se așază în fața șemineului cu grilaj din salonul primarului, încercând să-și limpezească tumultul sentimentelor.

Nu ignora ispitele lumești. Aristocrația rusă era plină de vicii și scandaluri, cochetăria și flirtul constituiau un mijloc de a domoli plictiseala vieții, iar frumusețea ei atrăsese întotdeauna bărbații înclinați spre cuceriri.

Însă, până în seara asta, sentimentele ei nu fuseseră niciodată afectate. O ușoară tresărire îi răscoli simțurile, ca o amintire fierbinte, noțiunea de flirt fiind prea slabă pentru a exprima dorința captivantă pe care o simțise în brațe lui Duras. Și încă îl mai dorea — în ciuda oricărei rațiuni — cu o disperare ce o făcea să se înfioare și care, prin intensitatea ei, era amețitoare și înspăimântătoare. Tremura.

Amintirea lui era extrem de vie: ochii lui întunecați, mai curând negri decât albaștri, arzând de un foc interior, trupul lui înalt, viril, musculos, atât de diferit de forța brutală, de taur, al lui Korsakov; senzația mâinilor lui pe ea, blândă, oferind ispita cu o atingere îngerească; felul în care simțise — tare lângă trupul ei, cu bărbăția lui lungă, în erecție, apăsându-se pe abdomenul ei. Fără a-și da seama, gemu când dorința se aprinse înlăuntrul ei, nemaîreușind să-și învingă nevoia copleșitoare, dorindu-l cu o asemenea intensitate încât se părea că fusese prinsă în farmecele vreunei vrăjitoare. Ridicându-se brusc din fotoliu, umblă cu pași mari încoace și-ncolo, ca o tigroaică în cușcă, pradă simțurilor ei aprinse, între-bându-se cum ar putea să-l găsească, unde dormea el în noaptea aceea, și, dându-și seama, chiar în timp ce asemenea gânduri îi goneau prin minte, cât de nechibzuite erau astfel de speculații.

Dar emoția de nestăpânit nu voia să se lase contrazisă și, încăpățânată, Teo se hotărî să iasă din casă și să-l caute ea însăși. Îndreptându-se spre ușă, zâmbi cu ironie la gândul nemaicunoscutelor senzații de a dori pe cineva cu o patimă atât de neînfrânată. Este o plăcere rar întâlnită, își zise în sinea ei, ieșind din cameră pentru a-și căuta pelerina.

La scurtă vreme după aceea,Tamir îi împiedică ieșirea din camera de toaletă,trupul ei scund și vânjos blocând ușa,cu picioarele-i încălțate cu ghete de pâslă roșie înfipite zdravăn în pardoseală.

—Nu poți pleca o sfidă ea.Teo se uită la femeia care-i fusese servitoare încă din copilărie.Păstrându-și cu grijă o privire lipsită de expresie zise:

—Mă duc să mă plimb.Nelăsându-se amăgită,Tamir replică tăios:

—Lui Korsokov îi place să ucidă.Acum scoate-ți pelerina și vino ia culcare.

Bunicul tău se așteaptă ca eu să te feresc de primejdii,iar Duras va pleca în curând.

—Nu am nevoie de sfatul tău,protestă Teo,strângând mai bine în jurul ei eșarfa din blană de samur,de parcă s-ar fi putut apăra de răutatea soțului ei.

—Nici mama ta n-a avut nevoie de el,și,până la urmă,tatăl tău n-a putut face altceva decât s-o iubească; n-a reușit să salveze viețile lor.

—Poate că pentru prima dată înțeleg ce simțea ea,șopti Teo,cu o neobișnuită umilință în glas.

—Nu-i da lui Korsakov un motiv pentru a te ucide.

—Dar el nu este aici...și eu nu sunt prizonieră,nu-i așa?

—Asta n-ar constitui o scuză suficientă,atunci când el ar descoperi ceva.Spionii lui se află pretutindeni.Teo își înalță bărbia,și vocea ei căpătă o ușoară asprime,

—Poate că nu mai vreau să fiu ostatică lui.

—Din cauza lui Duras.

—Pentru că mă simt ca și cum m-aș fi sculat din mormânt după treisprezece ani,de parcă aș fi fost eliberată,babușcă,spuse ea pe un ton foarte calm.

Vreme de câteva clipe Tamir rămase tăcută,și apoi,adresându-se copilei la a cărei naștere contribuisese după ce-i fuseseră uciși părinții,zise:

—Korsakov n-o să trăiască o veșnicie.

—Și pare totuși o veșnicie,replică Teo,fără să cedeze.

—Nu fi grăbită,păsărico.

—Dar simt un soi de necesitate imperioasă...de parcă s-ar termina timpul.

Se îndreptă dintr-o răsucire în loc,samurul moale vălurindu-se într-o sclipire fluidă,cafeniu-roșcată,în vreme ce ea se îndreptă cu pași alunecători spre ferestre.

—Nici măcar nu știi unde se află Duras,insistă glasul voit calm al lui Tamir.Toți spionii din tabără vor afla de căutarea întreprinsă de tine în toiul nopții.

Oprindu-se la mijlocul pasului,Teo se întoarse brusc și,cu o autoritate tăioasă,foarte asemănătoare cu tonul despotic al bunicului ei,spuse:

—În cazul acesta,îl poți găsi tu!

—Așa voi face...mâine dimineață,când la Korsakov nu va ajunge nici un raport neobișnuit.

—Îl voi vedea,fie că-ți place sau nu,declară Teo,fiecare cuvânt energic exprimând hotărâre.Nu mă voi lăsa oprită.

—Scrie-i un bilet,sugeră Tamir.O să-l găsesc eu,mâine dimineață.

Teo șovăi,socoti cât de puține ore mai erau până în zori,și apoi,cu un oftat,consimți:

—Presupun că nu mi-ar mulțumi dacă l-aș trezi din somn.

După aceea se așeză pe un scaun și îi scrise bărbatului care-i trezise în suflet o bucurie atât de mare,cerându-i să vină la ea,descărcându-și inimă ca și cum l-ar fi cunoscut de o viață întreagă.În timp ce cuvintele i se așterneau pe pagină atât de nestăvăilit,se întrebă dacă nu cumva avea febră,într-atât de amețitoare era senzația ei de plăcere.Dar peste câteva secunde,în cursul cărora se lăsase din nou în voia acelui sentiment binecuvântat,tumultul năvalnic al cuvintelor ei șterse până și urmele oricăror considerente legate de vreun motiv sau o cauză.

Tamir nu predă biletul în dimineața respectivă,și nici pe cel deal doilea,scris în dimineața următoare,deoarece voia să-și salveze stăpâna dintr-un dezastru catastrofal.Și,între timp,o consola și o dăscălea pe Teo,pe măsură ce mâhnirea acesteia sporea,înșiruiind toate posibilitățile ce ar fi justificat lipsa unui răspuns din partea lui Duras — îndatoririle lui de comandant în

ajunul unei campanii, situația delicată a lui Teo, ca soție a inamicului său, precum și alte motive — unele pe care Teo nu voia să le audă: relații de netăgăduit referitoare la scurtele și trecătoarele lui legături.

— Nu-nu pasă, declara Teo pierzându-și răbdarea, când se plictisea să asculte despre toate precauțiile pline de inventivitate, toate zvonurile și bârfele obscene. Nu-mi pasă ce a făcut Duras acum o săptămână, Sau luna trecută, sau ieri, deoarece nimic din toate astea nu contează câtă vreme următorii treisprezece ani mă înspăimântă mai mult decât aş putea suporta. Mi s-a oferit în dar fericirea, și eu o iau, fiindcă e posibil să nu mai mi se dea niciodată o altă șansă.

Dar cum orele se prelungeau și lăsau locul zilelor, Teo nu mai fu în stare să pretindă că el ar fi putut să-i răspundă la scrisori, și se prăbuși într-o posomoreală deznădăjduită, nefericirea propriei sale vieți părându-i-se dintr-o dată prea apăsătoare. Oare singura mea speranță constă în a trăi mai mult decât soțul meu? Nu, pot aștepta nimic altceva decât această slabă răsplată pentru martiriul vieții mele? De ce eu? strigă ea, copleșită de autocompătimirea pentru soarta crudă care făcuse ca privirile lacome ale lui Korsakov să cadă asupra ei. Și, pe măsură ce orele; de singurătate se scurgeau una câte una, melancolia ei devenea tot mai adâncă, și sentimentul de pierdere ce o încerca se intensifica. Ce ironie, să fi cunoscut în cele din urmă pasiunea... zadarnic!

Pentru Duras, zilele acelea au fost o succesiune tulbure și lipsită de somn, de întruniri și întocmiri de planuri privind desfășurarea campaniei. Prezența și conducerea lui erau solicitate pentru o multitudine de sarcini, necesitatea de a asigura ca toate unitățile armatei să fie gata de luptă în dimineața celei de a cincea zile, fiind imperativă. Deși criticase planul de ofensivă al Directoratului pentru diversitatea obiectivelor lui și pentru lipsa unor țeluri clare, conformându-se simțului de datorie ce-l caracteriza, el își îndreptă toate enegiile către punerea în practică a atacului. La nord de Sargans, arhiducele Charles înainta împotriva lui Jourdan cu optzeci și cinci de mii de oameni. Ordinele lui Duras, primite

imediat,cereau să se apere flancul drept al lui Jourdan și să se efectueze o deplasare împotriva celor douăzeci de mii de ostași ai lui von Hotze în munții Grisons.Cu cei douăzeci și șase de mii de oameni ai săi împărțiți în două forțe,exista primejdia suplimentară ca,dacă înaintarea lui Jourdan ar fi dat greș,el să fie lăsat într-o poziție lipsită de apărare.

Vorbea cu asprime,încredințându-se că fiecare comandant de regiment își înțelegea misiunea — explicând,dând amănunte,discutând în stilul acela de comandă deschis pe care-l prefera,până când fiecare om era pe deplin lămurit în privința funcțiunii sale,a condițiilor necesare pentru a face față imensei forțe armate austriece.Aramata lui era răspândită prea mult,frontul lor prea lung cu câteva mile,posibilitatea de a fi depășiți de forțe superioare fiind o realitate clară.El personal făcuse o recunoaștere pe malul vestic al râului,călărind de la Răgaz până la Vaduz,familiarizându-se cu ținutul,neobosit în probleme de detaliu; văzuse prea mulți comandanți alcătuind în cartierele generale planuri care nu luau în considerare mlaștini sau munți,sau întăriri de apărare de necucerit.Construcția podului înainta și ea sub propria lui supraveghere,pionierii săi lucrând în cele mai potrivnice condiții,în apele reci ca gheața.Ningea din nou când a ieșit călare,spre seară,să vadă podul aproape terminat și santinelele postate care păzeau trecerea,ce abia puteau fi zărite prin ceața de fulgi.

După ce Duras dictă ordinele finale,la ora zece,ultimele depeșe fură transmise comandanților săi și apoi Bonnay îi îndemnă pe toți să plece și insistă ca generalul să se întindă vreme de câteva ore.

I se păru că trecuseră doar câteva secunde când Bonnay îl zgâlțâi ca să-l trezească din somn și îi vârî în mână un bilet.Scrisul cursiv pluti în fața ochilor lui,până ce privirea i se aținti asupra cuvântului disperare.

„Te rog,doresc cu disperare să te văd”,scrisesse ea,cuvintele acestea limpezi arzându-i lui Duras creierii.Nu,își zise imediat în gând,granițele fiind bine trasate și de nedepășit.Nici nu putea fi vorba despre a face dragoste cu frumoasa Teo.Însă pe

urmă se pomeni că se uită la ceas,socotind orele până dimineața.

—Camerista ei l-a adus acum câteva ore.Spune că de două zile frumoasa a fost numai lacrimi.

—Dar nu mi l-ai dat.

—Păreați preocupat,replică aghiotantul,cu amabilitate.

Sprâncenele lui Duras se înălțară ușor.

—Ce te-a făcut să te răzgândești?

—La ora asta din noapte.,cu atacul devenind iminent...

Bonnay ridică din umeri,neștiind nici el prea bine pentru ce îl trezise pe general.

—Vrei să spui că ar fi posibil să nu mă mai întorc.

—Asta i s-ar putea întâmpla oricărui dintre noi,domnule.Fortificațiile localității Saint Luzisteing sunt formidabile.

—Ai citit biletul?

—Da,domnule.

—Ești al dracului de impertinent,Henri.

—Am șovăit dacă să vă trezesc sau nu,domnule.Ați dormit foarte puțin.

—Se pare că nici doamna n-a dormit.

—Da,domnule.Poate aveți posibilitatea de a-i acorda câteva minute.

—Ca s-o consolez.

—Asta e problema,dumneavoastră,domnule.Voi veni să vă iau la timp.

Aruncând încă o privire rapidă spre ceas,Duras se încruntă și o extrem de intensă senzație de așteptare îi invada simțurile.Ocărî cu glas scăzut și apoi,trăgând adânc aer în piept,zvârli la o parte cuverturile și se ridică în șezut,legănându-se pe marginea patului îngust de campanie,cuprins de neastâmpăr,nehotărât, uitându-se cu o privire vagă spre cizmele perfect lustruite ale lui Bonnay.

—Isuse,Bonnay — bombăni el,cu glas gătit de efortul de a-și înăbuși sentimentele — femeia asta e ca o afurisită de virgină.

—A plâns într-una vreme de două zile.

—Ceea ce nu mă încurajează prea mult.Merde! Dumnezeu știe că n-ar trebui să fac asta.

—Considerați-o ca pe o faptă bună,roști Bonnay cu blândețe.
Duras își privi subalternul cu cinism.

—Nu de încurajări am nevoie,Henri.Ceea ce-mi trebuie este înfrânarea.

—Iar ea are nevoie de dumneavoastră.Tăcerea ce urmă era palpabilă,puternic încordată ca și nervii lui,și apoi el se ridică în picioare,făcu semn să-i fie aduse cizmele și întinse brațul să-și ia tunica.

—Vino să mă ieși la trei și jumătate,zise pe un ton tăios. Tamir deschise ușa încruntându-se și mormăind un protest,dezaprobarea ei fiind evidentă.

—Știu,zise Duras,împăciuitor.N-ar trebui să mă aflu aici.Dar nu m-am putut împiedica.Privirea ei îl scrută de parcă i-ar fi verificat sinceritatea.

—Nu-i voi face nici un rău,spuse generalul cu gals calm,fără a fi sigur că ea pricepe.Însă ea răspunse printr-o înclinare a capului,roști câteva cuvinte în limba ei maternă — instrucțiuni de prudență,asta fu clar chiar și pentru urechea lui ignorantă — și se trase la o parte,făcându-i semn să pornească spre scară.

Îi simțea privirea ațintită asupra lui în timp ce urca în fugă treptele,recunoscător pentru loialitatea ei față de Teo.Dădea impresia că știe cum să folosească micul cuțit înfipt în cizmele ei de pâslă.Ajuns la ușa lui Teo,nici nu ezită,nici nu ciocăni,ci intră pur și simplu,de parcă ar fi avut vreun drept de a se afla acolo,nerăbdător,pradă unei excitații tot mai mari.

Ea stătea în picioare,cu fața spre ușă și cu spatele spre fereastră,cu brațele lăsate rigid pe lângă trup,stră-duindu-se să-și păstreze calmul,când la vederea lui,trupul îi fu străbătut de un tremur de nestăpânit.

—Priveam strada,a fost mare agitație toată ziua.Îți mulțumesc că ai venit.

—N-ar trebui să fiu aici,spuse el cu bruschete,închizând ușa în urma lui și stând în picioare,nemișcat,la numai câțiva

centimetri dincolo de prag,devenit dintr-o dată conștient de ceea ce ar putea face,chinuit de nehotărâre.

—Cu atât mai mult îți mulțumesc.

—Plecăm în zori.

—Știu.În ultimele câteva zile,Tamir a încercat să mă țină sub control,așteptându-ți plecarea.

—După câte se pare,Bonnay mi-a slujit și mie drept guvernantă.Doar cu puține clipe în urmă am primit biletul dumatăle,probabil că altminteri aș fi venit mai curând.

—Ți-am trimis trei mesaje pline de rugăminți.Nu am pic de mândrie,după cum vezi.Sprâncenele ei se arcuiră delicat,și o ușoară nuanță de ironie îi învioră vocea.

—Numai ultimul a ajuns până la mine.(Un zâmbet fugar luminează chipul lui frumos).Avem un personal care ne apără de propriile noastre imprudențe.Iar eu încercam să mă port onorabil,adăugă el,deschizându-și brațele într-un gest sugestiv.Apropo,Tamir nu părea foarte încântată.

—Este împotriva a ceea ce facem.

—În mod ciudat,zise el cu un surâs trist,și eu sunt împotrivă...și niciodată nu mi se întâmplă așa ceva.

—Dumneata nu trebuie să porți nici o răspundere,generale Duras.

—Bineînțeles că voi purta.Nu se depărtase de ușă,dar asta numai datorită voinței,știind că o pune pe ea în pericol.Părea mai frumoasă decât și-o amintea — abia ascunsă sub o cămașă de noapte ce se lipea de trupul ei suplu și zvelt,asemenea lui Venus la concursul de frumusețe,ispititoare,delicios măr al paradisului.Libidoul lui era în plină alertă.

—Îl cunosc pe soțul dumatăle,spuse el,ca pentru a o avertiza.Ne-am întâlnit de câteva ori.

—Servitorii mei îmi sunt credincioși doar mie.

—Știu asta,dar zvonurile se răspândesc și în alte moduri.

—Nu-mi pasă.

—Unuia dintre noi ar trebui să-i pese.

—Te rog,nu.Nu-mi ține predici despre ce se cuvine și ce nu.Niciodată până acum n-am mai făcut așa ceva; nu cu ușurință ți-am trimis mesajul.

—Nu sunt sigur că aş vrea să-mi asum o obligație atât de afurisită.

—Reputația dumatăle lasă să se înțeleagă că,mai înainte,ai trecut cu vederea astfel de obligații.Oare nu ți se spune „Duras cel din serai”? Consideră-mă ca atare — o alta din trecătorul dumatăle harem.

El nu comentă veridicitatea poreclei ce i se dădea,mulțumindu-se să spună:

—Aș vrea să pot face asta.

Glasul îi era scăzut,aproape amenințător.Noile și ciudatele lui sentimente îl tulburau; întreaga lui putere de concentrare ar fi trebuit să se îndrepte spre băătăia ce avea să înceapă.Așa cum se îndreptase întotdeauna în trecut.

—Atunci o să-ți înlesnesc lucrurile,zise ea cu blândețe,dezlegând funda de la gâtul capotului ei.Cu siguranță îmi poți face pe plac vreme de câteva minute,adăugă apoi,eliberându-și un umăr de sub țesătura fină.Vei mai avea timp să dormi după aceea,murmură ea,scoțându-și printr-o alunecare brațul din mânecă și lăsând la vedere un sân plin,cu sfârcul întărit de erecție.Din câte înțeleg,ești foarte priceput la așa ceva.Obrajii îi erau îmbujorați,nuanța trandafirie coborându-i în josul gâtului,încălzindu-i paloarea tenului.

Cealaltă mânecă îi alunecă întârziind o clipă pe încheietura mâinii,după care și-o scoase și,peste câteva clipe,cămașa de noapte zăcea la picioare.

Teo păși peste ea și începu să înainteze spre el,care așteptă,tremurând ca un tânăr novice,ceea ce nu i se întâmplase nici chiar la vremea respectivă.Când ea se apropie îndeajuns de mult,el o atinse mai întâi cu vârfurile degetelor,urmărind cu o nespusă delicatețe curbura umerilor ei.Apoi o trase lângă el și spuse:

—Ar fi trebuit să ne întâlnim în urmă cu treisprezece ani.

—Dar ne-am întâlnit acum,șopti ea,simțind aceeași nemaitrăită senzație de comunicare,de dorință,toate piedicile părând a fi înlăturate.Rămâi cu mine până în zori!

—Mi-ar plăcea să te păstrez lângă mine o mie de ani.

Gura lui o atinse pe a ei cu o tandrețe desăvârșită — sărutul unui amant care oferă dragoste,iar ea îl sărută cu sinceritatea unei fete tinere și cu o înflăcărare năvalnică ce îi aduse lacrimi în ochi.

—Te voi speria oare cu dragostea mea? Nu se putea abține; timpul era atât de scurt!

—Nu,răspunse el,pentru care în trecut,când auzise de o mie de oh aceste cuvinte,efectul fusese doar de a-i face să-i zboare gândurile în alte direcții.

Apoi adăugă cu glas foarte scăzut; în așa fel că vocea îi vibra lângă gura ei:

—Așadar asta e dragoste?

—Așa cred.

—Poate,zise el,aproape pe șoptite,deoarece totul era atât de diferit.

Dar pe urmă scoase o înjurătură,odată cu un oftat de dezamăgire față de ironia unei situații atât de incredibile — acum,când timpul era atât de scurt,când viața era atât de scurtă!

—Nu vreau să aștept,murmură ea,sentimentul unei nevoi imperioase aflându-se îndărătul fiecărui gând,fiecărei respirații.Trebuie să-ți scot eu îmbrăcămintea?

El izbucni în râs și ciudata vrajă se spulberă.

—Lasă-mă pe mine să le dau jos.Am mai multă practică.

Și făcu treaba cu o iuțeală uluitoare; apoi o luă de mână și o conduse spre pat cu o încredere lipsită de oprise șovăire,care ei i se păru fermecătoare.Era foarte sigur de iscusința lui în a se face plăcut.

—M-am gândit la clipa aceasta — declară el,întorcându-se spre ea cu un zâmbet — de o duzină de ori după ce ne-am despărțit,în timp ce Foy mă informa cu privire la pozițiile artileriei,de câteva ori în timpul discuției referitoare la construcția podului de la Trubbach,de două ori când îi dictam lui Bonnay,și,din nefericire,în clipa în care Combaceres descria amplasamentele exacte ale trăgătorilor săi — ceea ce a însemnat că am fost nevoit să-i cer să repete dispozițiile.Așa că

te avertizez, madame, că nu-i probabil să mă opresc, odată ce voi fi început. Am așteptat zile întregi.

—Te rog să nu te oprești, spuse ea, copleșită de fericire, căci eu te-am așteptat toată viața.

CAPITOLUL 3

Pielea lui era bronzată, cafenie ca a unui maur.

—Ai stat la soare, murmură ea, în timp ce el o făcea să se culce pe pat, lângă el.

Trupul îi era fierbinte, ca și soarele.

—Iar pe tine se pare că soarele nu te-a văzut niciodată, replică el cu blândețe, stând proptit într-un cot, alunecând cu degetul de-a lungul brațului ei palid.

—Soarele este mai slab în Siberia. Săltându-se spre el, îi depuse un sărut ușor pe obraz, cu sentimentul profund că ajunsese într-un port sigur.

—Am fost acolo... în vara lui '83. Își aminti brusc data; fusese naș al primului copil al surorii sale, când se înapoiase în toamna aceea.

—Unde? Aruncându-se în joacă peste el, îl răsturnă pe spate și, culcându-se peste pieptul lui, îi sărută gura zâmbitoare.

—Spune-mi unde, insistă într-un murmur, fiindcă vreau să știu că ai fost aproape de mine.

—La Samorov și la Troikoe, iar tu aveai doisprezece ani, șopti el cu un surâs ușor, sarcastic, și erai mult prea tânără...

—Ne aflam la o depărtare de cincizeci de verste, la vânătoarea de vară, închipuiește-ți, iubituie, cât de aproape eram! De astădată sărutul ei fu mai fierbinte. Câteva clipe mai târziu gura ei se dezlipi de buzele lui.

—Mai spune o dată! Sprâncenele ei mătăsoase se înălțară întrebător.

—Spune, iubituie! Palmele mâinilor lui coborâră în josul spinării ei.

—Cu siguranță ai mai auzit și până acum cuvântul acesta, iubituie.

O luminiță puțin ironică strălucea în ochii ei.

—Dar nu de la tine,murmură el,ale cărui palme păreau fierbinți pe fesele ei.Are un efect profund asupra mea.Ea îi simțea erecția alungindu-se,simțea apăsarea mâinilor lui tot mai puternică peste fesele ei.

—Cât de profund? întrebă în șoaptă.

—Aș putea să-ți arăt.

—Speram că așa vei face,zise ea abia auzit,inima zbatându-i-se între coaste.

—Ești sigură acum?Ea încuviință din cap; ochii i se umplură de lacrimi,și brusc se temu că nu va fi în stare să facă față inevitabilei pierderi.

—Poți rămâne cu mine,spuse el cu blândețe,de parcă i-ar fi citit gândurile.Nu ești nevoită să te întorci la el.O afirmație de o îndrăzneală monumentală — își dădu el seama,chiar în timp ce o rostea.

—E necesar,replică ea cu calm.Altminteri tribul meu va avea de suferit.

O să-l ucid,gândi el.Chiar așa.Ce ciudat era totul...ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată,fără vreun element de comparație sau un indiciu în întreaga lui viață de până atunci.

—Dar acum păstrează-mă,zise ea,privirea arzându-i de dorință.

—Atât cât vei dori,îi făgădui el.

Pe neocolite,decis până la capăt,se întrebă cât de bine apărât avea să fie Korsakov.Și,pe urmă,nevoia care-l atrăgea spre ea devenind imperioasă,o cuprinse în brațe,se rostogoli peste ea și îi pătrunse trupul primitiv.

Faptul de a-l simți adânc înlăuntrul ei îi dădu impresia că se topește toată,senzația fiind atât de plăcută,atât de perfectă,încât nu-și închipuise că un extaz atât de voluptuos ar exista și în altă parte decât în rai.Murmură neconținut își mulțumesc sub sărutările lui fierbinți,până când ritmul încetinit al coapselor lui o făcu să treacă dincolo de acea binecuvânta încântare languroasă,pur-tând-o spre un delir dezlănțuit care-i arse creierul,îi devasta terminațiile nervoase,și în trepte chinuitor de lente,o aduse la un climax care îi smulse țipete.

Și,când ochii i se redeschisera după un timp foarte îndelungat și când respirația ei extenuată își reveni cât de cât la normal,ea își ridică privirile spre ochii lui zâmbitori și spuse,abia auzit:

—Mi-a făcut plăcere să te cunosc.Râsul lui izbucni cu putere în micul dormitor.

—Plăcerea a fost de partea mea,contesă,declară v cu voioșie,sărutând-o cu un farmec firesc,făcând demonstrație de curtoazie și maniere de bună-creștere.Ai dori câteva clipe de odihnă?

—Mai urmează ceva? întrebă ea cu cochetărie,încântată de nou descoperita ei sexualitate,de pasiunile voluptuoase evocate de el.

—Dacă nu te deranjează.Ceea ce era o politețe din partea unui bărbat cu reputația lui.

—Poți să-mi mai faci asta o dată?

—Cu plăcere.

—Care va să zică din cauza asta te urmăresc toate femeile.

—Sunt convins că orice bărbat ar putea face același lucru.

Își dădu imediat seama de greșeala comisă.

—Iartă-mă.Încântarea dispăruse din ochii ei,fiind înlocuită de un vid posomorât.Mutându-și greutatea trupului pe celălalt cot,el îi mângâie ușor obrazul catifelat.

—Vorbește-mi despre părinții tăi,zise,încercând să-i abată gândurile în altă direcție.Du-mă înapoi în țara ta,pe vremea dinainte de a-i fi întâlnit pe toți ceilalți oameni din viețile noastre.Atât de cu mult timp în urmă încât să nu mai existe nimeni...

—Decât tu și cu mine.El încuviință printr-o înclinare a capului,atingându-i buzele cu un sărut fugar.

—Numai noi,șopti.Este vară,și cerul este imens și mereu albastru.

La amintirea cerului din anii tinereții,buzele ei schițară un surâs timid:

—Grand-pere susține că cerul îi aparține numai poporului nostru.

—Ia-mă cu tine la o plimbare prin pădure,sub cerul vostru.Mâinile ei delicate se ridicară,încadrând frumusețea ascetică a feței lui — fața unui sfânt războinic.

—O să te fur Și o să te păstrez numai pentru mine.

—În adâncul pădurii...pe malurile unui heleșteu argintiu,în care peștii grăiesc și unde locuiesc zânele.Știi să înoți? o întrebă,glasul sunându-i profund și coborât,cu accente intime.

—Străinii nu suportă apele reci.

—Îmi vei păstra tu căldura.Șoapta lui îi trimise un fior pe șira spinării.

—Arde de dorul tău,murmură el.Sunt atât de excitat,încât nu sunt sigur că așa ceva mi se întâmplă după atâta timp.Trebuie să rămâi cu mine.

—Toată vara?Bucuria revenise în ochii ei.

—Toată vara,confirmă el,deși afară ninge și întreaga lui armată era pregătită să pornească la luptă în zori.Împrejurările acelea extraordinare imprimau o nuanță neobișnuită modului în care făcea dragoste.Până acum,sentimentele lui de afecțiune nu fuseseră implicate,și nici nu dorise vreodată să ucidă un bărbat pentru o femeie.Deși își dădea seama că era posibil să-l ucidă Korsakov pe el Așa că atunci când Teo zise „Așteaptă”,în timp ce el își regăsea locul între coapsele ei,fu cât pe ce să spună „N-am timp”,și avu nevoie de câteva clipe ca să-și poată căpăta autocontrolul.Trăgând adânc aer în piept,zise:

—Cât să aștept?

—Lasă-mă să te însoțesc.

—Acum?Nu era sigur că ar fi fost în stare să prelungească jocurile

premergătoare,pasiunea impulsurilor orgasmice fiind foarte intensă.

—Ia-mă cu tine la fort,preciza ea. Nevenindu-i să creadă,el încercă să treacă peste momentul de uimire.

—Nu-ți voi sta în cale.Am vânat de când mă știu — atât acasă cât și în Rusia.

—Dumnezeule,nu! protestă Duras într-un mormăit.O izbucnire de furie îi spulberă libidoul.Metoda de a face troc cu sex în

schimbul unor favoruri îi aducea prea bine aminte,cu oroare,de stilul soției lui.Ridicându-se iute din pat,se duse să-și adune îmbrăcămintea.

—Andre,te rog! strigă Teo,coborând din așternuturi,pe urmele lui.

—Știam eu că n-ar fi trebuit să vin! declară el cu amărăciune,luându-și pantalonii de pe un fotoliu din apropiere.

—Îmi pare rău,stăruie ea.Te rog...Apucându-i încheietura mâinii,încercă să-l oprească.

—N-am vrut să spun asta!

El își eliberă brațul printr-o scuturare.Ochii întunecați îi erau plini de indignare.

—Voiai să spui altceva? Vrei ceva mai mult?

—Pur și simplu nu pot răbda să te văd plecând,zise ea atât de încet încât el fu nevoit să-și încordeze auzul ca să-i deslușească vorbele.Nu vreau să mă părăsești.Părul ei negru cădea într-o cascadă mătăsoasă,rostogolindu-i-se pe umeri,curgându-i de-a lungul spatelui.Tenul palid încă mai păstra o ușoară îmbujorare,urmare a actului lor de iubire,goliciunea ei voluptuoasă se afla la o depărtare de numai câțiva centimetri.Și el simți o dorință formidabilă,de nestăpânit — animalică,primitivă,neținând seamă nici de mânia,nici de cea mai rudimentară moralitate.

—Trebuie să plec,zise pe un ton calm.Ea sesiză mica nuanță de regret.

—Te rog,nu chiar acum,roști cu impetuozitate,pătimașă,nechibzuită.Îmi cer scuze pentru tot...pentru tot ce e posibil să fi spus.Mai stai încă puțin...te rog! Vorbește-mi.Își trase o clipă respirația și îi atinse brațul,privindu-l cu atenție,pândindu-i reacția.

—Strânge-mă la piept,adăugă abia șoptit,degetele ei lăsându-i dăre de foc de-a lungul brațului.

—Nu poți veni cu mine,zise el,fără a se mișca,încordându-și fiecare mușchi al trupului său puternic.Trebuie să înțelegi asta,insistă el cu glas grav.Este prea primejdios.

—Mă tem atât de mult pentru tine — șopti ea,însământată la gândul apropiatei bătliei,îngrozită de posibilitatea de a-l

pierde.Înăbușindu-și un suspin,renunță la orice urmă de demnitate și își aruncă brațele în jurul mijlocului lui,lipindu-se de el.Parfumul părului ei invada nările bărbatului,căldura irezistibilă a trupului ei îi luă cu asalt simțurile,și instinctul orb învinse rațiunea.Brațele lui o înconjurară,.învăluind-o,forța lui fiind ca un bastion împotriva întregii lumi.

—Nu ai de ce să-ți faci griji,șopti el.Viața îmi este apărată de o vrajă.

—Bine,murmură ea,înălțându-și spre el privirile ochilor strălucitori de lacrimi.Trebuie să-mi făgăduiești că vei reveni la mine — insistă,fără măcar a pune la îndoială dreptul ei de a-i cere așa ceva — iar eu îți promit să nu mai fiu atât de plângăcioasă.Înghițindu-și lacrimile,se strădui să zâmbească.

—Și voi încerca să fiu mai rafinată,ca...

—Sst!interveni el,trecând ușor cu degetul mare peste buzele ei tremurătoare.Nu e necesar să fii sofisticată.

—Îmi vei dăruia un copil?

—Pe de altă parte — zise el în șoaptă,cu un ușor zâmbet — nu sunt sigur că aș fi pregătit pentru atâta naivitate.

—Tu nu ai copii,spuse ea,cu glas înăbușit și scăzut,ca și cum asta ar fi constituit un motiv suficient de serios pentru ca el să-i îndeplinească dorința.

—Ești bine informată,nu-i așa? o necăji el în glumă,în glas strecurându-i-se un accent de căldură.

—Te rog,Andre,spuse ea susținându-i privirea.Nu-i bine să te joci cu mine,când eu te iubesc atât de mult.

—Cum poți știi că asta e iubire? o muștră el,dacă până acum n-ai fost niciodată îndrăgostită? S-ar putea ca până săptămâna viitoare să mă și uiți.

—Nu fi crud.Nu te voi uita...niciodată.

Vorbea cu o fermitate atât de plină de certitudine,încât el fu uluit.

Toată viața lui era alcătuită din ambiguități,în fiecare zi făcea alegeri dintre sute de opțiuni cinice.O privi atent,cu o expresie indescifrabilă,venindu-i în minte zeci — o mie — de motive pentru a o refuza.

—Chiar dacă ar fi să-ți fac pe plac,se auzi rostind — o experiență șocantă,de parcă ar fi vorbit altcineva,din afara lui — s-ar putea să nu rămâi gravidă în noaptea aceasta.

—Ba da,voi rămâne,știu asta! replică Teo într-o răsuflare,trupul ei cald apăsându-se cu putere de al lui,fierbințeala arzătoare a pielii ei simțindu-se intens sub mâinile lui.

—Dacă s-ar întâmpla așa ceva — continuă el lent,pe un ton sceptic și închizând ochii — cum mi-aș putea crește copilul? Mi l-ai lua tu.

—Nu.Aș găsi o modalitate ca să rămân aici.Sunt sigură.

—Și ce ar fi cu tribul tău,ce consecințe ar urma? întrebă el,care își petrecuse ani de zile evaluând riscurile unor acțiuni și ale urmărilor respective,ale victoriei și ale înfrângerii.

—Korsakov se află de partea cealaltă a Rinului? Era prima oară când ea rostise numele soțului ei.

—Potrivit zvonurilor,da.

—Mâine te vei înfrunța cu el?

—Posibil.

—Crezi că s-ar putea să moară?

—Ai vrea să fie așa?

—Din toată inima! șopti ea.Ar fi trebuit s-o întrebe de ce,ar fi trebuit să-i ceară să-i dezvăluie ce anume motiva o ură atât de evidentă.Dacă n-ar fi dorit-o atât de mult,poate că ar fi făcut-o.Și tot așa dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine pe Korsakov.

—Voi vedea ce pot face,spuse el calm.

—Nu mă vei iubi dacă sunt atât de îngrozitoare.

El se gândi la viața ei împreună cu bărbatul supranumit „Măcelarul”.

—Nu ești îngrozitoare.

—Eram nevoită să rămân cu el.

—Știu.El rămăsese căsătorit din motive mult mai puțin onorabile.Din apatie sau indolență,sau,și mai rușinos,din interes.

—Când se va termina războiul,vom face schimbările necesare în viețile noastre.

—Îmi ceri să fiu soția ta? întrebă ea,în glas strecurându-i-se o nouă voioșie.

La început el nu răspunse,dar apoi,cu o prudență tipic masculină,spuse:

—Nu sunt sigur.

—Când vei știi? îl tachina ea,dintr-o dată explodând de fericire,amețită de proaspăt apăruta posibilitate a existenței unui viitor.

—Amintește-ți că aceasta e doar a doua oară când te văd,zise el cu grijă,cuvintele căpătându-i o nuanță de incertitudine.

Nu era obișnuit să facă cereri în căsătorie.

—A treia,îl corectă ea cu voioșie.

Și,tot atât de imprudentă pe cât era el de precaut,adăugă zâmbind:

—Știi bine că mă iubești.Pe chipul lui flutură licărul slab al unui reflex de uimire.Râzând,ea se ridică pe vârful picioarelor,și-l sărută ușor.

—Spune-mi mai târziu,îi zise în șoaptă.Acum dăruiește-mi un copil.

De astă-dată el fu cel care râse — de încăpățânarea cu care-și urmări ea scopul și de fermecătoarea ei voioșie.

—Ești atât de sigură de tine,doamnă,zise,amuzamentul citindu-i-se în ochii întunecați.

—Când trebuie să pleci?

—La trei și jumătate.Ea se uită la orologiul de pe polița șemineului.

—Va fi timp îndeajuns,o încredința el în șoaptă.

CAPITOLUL 4

Ridicând-o în brațe,o purtă spre pat,conștient de faptul că ceea ce urma să facă era un act de nebunie,însă unul pe care nu-l mai putea împiedica,după cum nu putea opri nici evenimentele care aveau să înceapă în zori.Și,neținând seama de aspectele practice,de campania iminentă și de foarte reala posibilitate ca viața lui să se sfârșească peste câteva ore,zise cu glas liniștit:

—Ce dorești: un băiat sau o fetiță?

—Tu hotărăști,răspunse ea,prevăzătoare și îndrăgostită,simțindu-se

binecuvântată că nu-și încheiase viața fără să cunoască acest extaz pur.

—De ce nu o pereche,replică el,înfierbântat și cu glas coborât.Sau o duzină,adăugă în șoaptă,astfel încât să nu mă părăsești niciodată.

Dorința arzătoare,speranța sinceră,nevoia imperioasă și generosul ei preaplin de iubire îi invadaseră simțurile și,trăgând fața lui în jos,spre ea,îl sărută cu atâta înflăcărare încât el se opri la mijlocul drumului ca să-i absoarbă pasiunea arzătoare.Când,în cele din urmă,gura ei o eliberă pe a lui,captivat de candoarea ei pătimășă,spuse:

—Mă bucur mult că ai greșit drumul,la Bregenz.

—Iar eu mă bucur că sunt în viață,replică ea pe un ton triumfător,și că mă aflu în brațele tale...

—Și sub mine,îi continuă el vorba cu glas răgușit,străbătând mica distanță ce-i despărțea de pat,depunând-o pe cuvertura din catifea verde și alăturându-i-se printr-o mișcare firească și plină de grație.

—Unde intenționez să am grijă să rămâi — șopti apoi,lăsând cu limba o urmă caldă și umedă peste gura ei și strecurându-se cu iscusință între coapsele ei — foarte multă vreme.

—Cât pentru o duzină de copii,răspunse ea abia auzit,încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui și săltându-se ușor pentru a-i veni în întâmpinare.

—Cel puțin o duzină,murmură el,vibrația cuvintelor lui fluturând pe gura ei.Pentru că te păstrez...Orgasmul ei începu înainte ca el să-și sfârșească vorba,înainte ca el s-o fi pătruns pe deplin,voluptatea înflăcărându-se la gândul de a fi îmbrățișată,posedată de un asemenea bărbat și termină printr-o convulsie sălbatică,nebună,care o sfâșie cu o violență atât de mare încât după aceea rămase cu ochii larg deschiși,aproape fără suflare.

—Probabil că te doresc prea mult,zise câteva clipe mai târziu,uluită,încă tremurând din cauza pulsațiilor care continuau să-i străbată trupul.

—Niciodată nu e prea mult,replică el cu blândețe,alunecând mai adânc,dilatând-o,coborându-și capul ca să prindă slabul ei

geamăt de plăcere.Fii atentă acum,șopti apoi,răsufierea ajungându-i fierbinte pe buzele ei întredeschise.Îți place?

—E perfect...incredibil...ca și cum...

Cuvintele ei se preschimbaseră într-un ușor țipăt ascuțit,unghiile ei pătrunseră în pielea bronzată,și în mai puțin de o secundă el era cufundat cu totul înăuntrul ei,iar ea pulsa în interior,pântecele ei cerându-l cu mai multă insistență,dorința sălbatică umplându-i ființa de parcă nimic n-ar mai fi existat în viața ei în afară de simțuri,ca și cum s-ar fi născut pentru a se împreuna cu el.Era umedă sub el,și îl cuprinse o dublă dorință — aceea de a amâna,de a face să dureze cât mai mult posibil,de a savura; și cealaltă,de ase grăbi spre un orgasm orbitor,arzător ca focul.Ea avu un nou orgasm chiar atunci,și el zâmbi ușor,pradă propriei sale pasiuni.Decizia fiind luată independent de voința lui,își încetini ritmul,și mușchii brațelor i se umflară când se săltă puțin deasupra pântecelui ei,cufundându-se adânc în trupul ei uluit,ce încă mai păstra amintirea senzației clocotitoare.

Agățându-se de el,ea scotea mici sunete nearticulate,asemănătoare cu un tors,copleșită de plăcerea aceea pură,de voluptuoasa revelație a dorinței carnale.

Este toată numai dulceată și bunătate,gândea el,amețit de parfumul dorinței ei,de inocența ei,și nevoia imperioasă de a zămisli un copil deveni dintr-o dată mai mult decât un flirt amabil,destinat să-i facă ei plăcere.Vreme de câteva clipe închise ochii și se întrebă ce i se întâmplase de se pomenea că realmente plănuiește destinul unui copil.

Asta era o nebunie,cât timp,dincolo de puținele momente pe care le trăiseră în noaptea aceasta nu exista nici un viitor; cât timp era posibil ca peste câteva ore ei să fie mort.Și tu dispui întotdeauna de opțiuni,își reaminti el.

Dar ea șopti „Te ador...”,cu un abandon total în ochi și în glas,în trupul ei fierbinte,agitat de orgasme,iar el știu că trebuia s-o umple iar și iar,să se reverse și să o umple încă o dată.Și,dacă soarta va hotărî,sau dacă stelele de pe cer vor îngădui,în noaptea aceasta el avea să zămislească în ea un copil.

Mărindu-se și mai mult la gândul unei asemenea ușurințe atât de îngăduitoare față de el însuși, alunecă mai adânc, mâinile lui musculoase și bătătorite ținând-o sub el, delicata frecare a pielii peste piele auzindu-se între ei ca o șoptă, asemenea suspinului cu care-l întâmpină ea, deschizându-și mai mult coapsele pe măsură ce el înainta. Și, cu perversitate, el gândea: Mă înfig exact aici, și mă mișc mai rapid, și apoi lent, încălzesc ceea ce este fierbinte și deschid ceea ce e deja larg deschis, și-mi depun sămânța chiar în centrul trupului ei superb. Își arcui spatele, iar ea își înalță coapsele către ale lui, și șopti: „Te iubesc” cu atâta tandrețe, încât cuvintele aproape că-l făcură să se oprească. Noua lui înclinație spre paternitate era atât de fragilă, obiceiurile îi erau atât de înrădăcinate, încât, vreme de o scurtă clipă, simți că încă mai putea să aleagă.

Însă clipa trecu repede, alungată de prădalnica poftă carnală și de neimaginabilele dorințe de posedare, și el își dădu seama că nu mai era în stare s-o lase să plece, după cum nu ar fi putut să-și stăvilească frenezia orgasmică ce se apropia de punctul culminant.

—Stai așa! murmură el, de parcă ar fi fost gata să cadă amândoi de pe un munte sau de pe marginea lumii. Iar ea păru că înțelege, deoarece își împreună mai strâns brațele în jurul gâtului lui și șopti:

—Ia-mă cu tine oriunde! În următoarele clipe el o luă într-un loc în care dansau stele, și dorința primitivă era ca un foc albastru, iar ei nu mai aveau nevoie de nici o altă șansă pentru a se împreuna. După aceea, în tăcere, el o ținu strâns îmbrățișată, tot așa cum îl ținea și ea, simțindu-se puternic și glorios. Atunci nu vorbiră nimic în afară de cuvintele lor de iubire, rostite în șoptă, și nici mai târziu, când făcură iar dragoste — când el își petrecu mâinile în jurul și în josul coapselor ei, când gura lui fu ca un vis între picioarele ei, limba alunecându-i și înfigându-se înăuntrul ei, ciugulind, apăsând, stârnind o serie de orgasme — deoarece nu exista nimic de spus care să nu facă în cele din urmă aluzie la plecarea lui, și nici unul din ei nu putea suporta gândul acesta, când paradisul era la îndemâna lor.

—Îți mulțumesc,spuse el în sfârșit,ridicând-o de pe pat,revenind de două ori ca s-o sărute,aplecându-se deasupra ei,pe jumătate îmbrăcat și prelungind momentul,gura lui acoperind-o pe a ei.

—Plăcerea a fost de partea mea,murmură ea prima dată,zâmbind.

A doua și a treia oară cuvintele îi fură variațiuni pe aceeași temă,vorbe amabile,fermecătoare,care să nu-l alarmeze sau să-l tulbure pe bărbatul care,sub ochii ei,reintra în personajul comandantului suprem al armatei.

Când Bonnay veni să-l ia,Duras era gata îmbrăcat și pregătit.Iar Teo avea destulă minte ca să nu-și lase ochii să lăcrimeze.Fiica și nepoata unor membri de trib care vreme de zeci de ani purtasera războaie împotriva Rusiei,cunoștea protocolul din ajunul unei bătălii.

—Revino la mine,spuse ea cu glas liniștit.

—Așa am de gând.Stăteau în picioare,foarte aproape unul de altul,cu degetele îngemănate,capotul ei din cașmir alb părând delicat în contrast cu tunica lui neagră și pantalonii de călărie din piele.

—Când?

—Să sperăm că peste câteva zile,răspunse el,ridicând din umeri.Depinde.

—Să nu fi imprudent.El zâmbi ușor.

—Dar acesta-i modul în care înving.

—Nu fi prea imprudent.

—Niciodată nu sunt.Își slăbise strânsoarea cu care îi ținea degetele.Bonnay aștepta dincolo de ușă.

—Îți mulțumesc pentru copil.De astă-dată zâmbetul lui fu sincer.

—Ai o încredere formidabilă.

—Da,spuse ea cu simplitate,în vreme ce mâinile lui alunecau,îndepărtându-se.Întoarce-te acasă,la noi.

CAPITOLUL 5

—Cât timp ați fost plecat,a sosit un curier de la Paris,zise Bonnay îndată ce Duras păși pe coridor.

—Fără îndoială,alte ordine operaționale din partea Ministerului de Război,indicându-mi din birourile lor confortabile de la Paris cum să conduc această campanie,replică Duras cu sarcasm,parcurgând coridorul.Există în rapoarte ceva care să merite a fi citit?Ținând pasul pe lângă el,Bonnay zâmbi.

—Bineînțeles că nu.Cu excepția notei cu instrucțiuni transmise de soția dumneavoastră,adăugă el pe un ton inexpressiv.Privirea lui Duras se întoarse o clipă spre aghiotantul său.

—Din nou sfaturi de la unchiul ei Talleyrand?

—Asta,și faptul că i-ar plăcea câteva blănuri de samur,dacă se va întâmpla să se confiște unele după ce veți pune în derută trupele rusești,așa cum e de așteptat.

—Nici o preocupare pentru sănătatea mea,presupun,zise Duras strecurându-și degetele într-o mănușă pentru călărie.

—N-am observat nici una.

—Bănuiesc că dacă ar fi să mor,te-ai putea ocupa ca blănurile rusești să-i fie trimise împreună cu cadavrul meu,remarcă el pe un ton dezinvolt,netezind cu grijă pielea de-a lungul fiecărui deget,mănușa fiind un echipament comod pentru mânguirea săbiei.

—În sicriu,domnule?Rânjetul lui Duras îi dezvălui albul dinților,în contrast cu tenul lui întunecat.

—Ar fi o atenție drăguță,la spune-mi,Henri,cum ai reușit să-ți găsești o soție atât de potrivită,în vreme ce pe a mea n-o interesează decât numele și rangul meu?

Își aranja cea de-a doua mănușă cu aceeași grijă meticuloasă.

—Amalia și cu mine am copilărit împreună,domnule.Ea era pupila mătușii mele.

—Ah!...Ușoara exclamație a lui Duras rămase în urma lor,în timp ce cei doi bărbați coborau cu pași rapizi scara așternută cu covor.

—Eu,continuă generalul,am cunoscut-o pe soția mea la Palatul din Luxembourg al lui Barras.Membrii mai conservatori ai societății pariziene le numeau orgii,toate femeile fiind suficient îmbrăcate,după noua modă grecească.Jocurile de noroc cu mize mari și șocantele dansuri moderne contribuiau și mai mult la condamnarea acelor petreceri.

—Iar ea era foarte frumoasă,remarcă Bonnay cu indulgență.

—Da.(Nimeni nu putea să nege delicioasa drăgălășenie blondă a Claudinei.) Și la vremea aceea pe mine mă interesa mai mult politica.

Urmare a instigațiilor lui Barras și Talleyrand,în alegerile din 1797 Duras fusese nominalizat pentru un loc în Directorat.

—Aici suntem în afara sferei politicianilor,zise Bonnay,deschizând pentru Duras ușa casei.

—Din fericire.Cu toate că mai mulți politicieni de nivel înalt,inclusiv Napoleon,nu-l iertaseră niciodată pentru faptul de a le fi luat locul în lumina reflectoarelor.

—Și suntem la distanță și de Ministerul de Război,continuă Duras,trăgând în piept o gură de aer rece și înviorător.Ai semnat de primire pentru rapoarte?

—Cu numele dumneavoastră și cu al meu.

—Ai procedat bine,ca de obicei.Și,dacă astăzi vom fi victorioși,cei de la Ministerul de Război vor putea conta pe binecuvântările mele atâta vreme cât vor rămâne la Paris,de unde nu ne pot face nici un rău.

—Toate rapoartele astea pe care ni le trimit întruna ar trebui să-i țină ocupați.

Luminile de la birourile lor erau vizibile la capătul străzii.

—Între timp avem de pornit o ofensivă...peste cât? Zece minute?

— Cinci minute,domnule.V-am acordat cinci minute în plus.

Duras izbucni în râs.

—Ești un adevărat romantic,Bonnay!

Puțin mai târziu,când Tamir intră în dormitor,Teo își îmbrăca pantalonii îmblăniți,veșmintele ei de vânătoare pentru iarnă fiind puse în teanc pe pat.

—Plec pe urmele lui până la râu.Și nu-mi veni cu nici un argument,pentru că-i port în pânțece copilul.Pe chipul durduliu al lui Tamir nu apăru nici o mirare vizibilă.

—Ți-aș sugera să ai un plan de salvare pregătit pentru când va începe să se vadă copilul și când te va zări Korsakov.

— Ai uitat că la S'alzburg am îndurat îmbrățișările scârboase ale soțului meu,replică Teo cu calm,aplecându-se să-și ia

cizmele din piele de ren.Oare și-ar ucide propriul copil? Întrebă ea,aruncându-i însoțitoarei sale o privire speculativă.

—Copilul nu va avea părul blond.

—Nici eu nu sunt blondă.Și Korsakov are nevoie de un moștenitor,nu-i așa? adăugă Teo,încălțându-și cizmele.

—Ai de gând să rămâi cu el?

—Nici un minut mai mult decât va fi necesar,răspunse ea,luându-și haina din piele cu glugă.Dar înșelătoria cu copilul lui mă va apăra.

—Nu poți fi foarte sigură în privința pruncului acestuia,oricât de mult ți l-ai dori.

—Dar sunt,declară Teo,îmbrăcându-și peste cap haina de blană.Sunt absolut sigură.Discuția în contradictoriu era inutilă,decise Tamir.Niciodată nu o văzuse pe Teo atât de entuziasmată,aproape nesăbuită.

—Și Duras? El își dorește un copil?

—L-am convins eu,răspunse Teo zâmbind.

—Pricep.Așadar,rămânem aici?

—Dacă astăzi îl va ucide pe Korsakov e sigur că vom putea rămâne.

—Prin urmare,diavolul se află dincolo de râu?

—Așa crede Duras.Ei,vii cu mine,sau nu?Lui Teo nu-i plăcea să se gândească la soțul ei,nici să-i audă numele sau să i se reamintească faptul că el continua să aibă autoritate asupra vieții ei.Tamir își țuguie buzele-i subțiri.

—Te-am lăsat eu vreodată neapărată?

—Îmi pare rău,babușca,își ceru Teo iertare.Bineînțeles că nicicând nu m-ai părăsit.

—Bunicul tău mi-a dat sarcina de a avea grijă să fii în siguranță,declară femeia pe un ton calm.

—S-ar putea ca mâine să fim libere,Tam,draga mea,spuse Teo cu încântare,și atunci nu voi mai avea nevoie de protecția ta.

—Cum vor voi spiritele.

—Și pe urmă nu vom mai trăi cu teamă.

—Diseară o să ard niște mușchi dulce și o să vorbesc cu spiritele.

—Roagă-le,Tam,să-mi îngăduiască să păstrez această fericire.

—Nu fi prea încrezătoare,copilă.S-ar putea ca pe Duras să nu-l intereseze iubirea.

—Te înșeli.Este minunat,cald și blând,și e posibil să mă fi cerut în căsătorie,continuă Teo,cu voioșie,amintirea aceea plăcută făcând-o să zâmbească.Așa că nu ai voie să fi negativistă,adăugă înveselită,de parcă vreme de o clipă întreaga lume ar fi fost supusă voinței sale.Și,dacă l-ai cunoaște,ai înțelege.Ultimul cuvânt îl pronunță fără nici un echivoc.

—Hm! bombăni Tamir.Ca și cum tu l-ai cunoaște,după câteva ore!

—Dar sunt cu adevărat fericită,Tam.Nu-mi invidia fericirea!

—Mă tem că te va face să suferi,copilă,atâta tot,spuse cu blândețe însoțitoarea ei.Femeile nu rămân multă vreme în viața lui.

Uitând totul în afară de bucuria ei intensă,Teo zâmbi:

—Sunt mai fericită ca niciodată în viața mea,și voi avea copilul pe care mi l-am dorit întotdeauna — copilul lui.Așa că nu trebuie să-ți faci griji,continuă ea,trecând cu ușurință peste avertismentele cameristei sale.Și dacă vii cu mine,ar fi bine să te grăbești,adăugă cu vioiciune,luându-și mânușile,altminteri vom rata trecerea râului.Un corn de lună și câteva stele sclipeau prin pătura de nori și posibilitatea continuării ninsorii plutea umed în aer,când Teo și Tamir sosiră la un punct de pe malul înalt al râului,care permitea o vedere bună asupra terenului.Unitățile de infanterie ușoară treceau pe întuneric podul din estacade,împrăștiindu-se de-a lungul malului răsăritean,stabilind o linie de apărare pentru pătrunderea trupelor pe teritoriul austriac.Apoi,câteva campanii de cavalerie traversară zăngănind râul,pentru a acoperi desfășurarea de forțe — dragoni,husari,ostași în zale — urmați de artileria călare.Spre a se deplasa fiecare tun pentru ghiulele de șase kilograme erau necesare câte doisprezece cai,iar roțile chesoanelor fuseseră învelite în cârpe pentru a înăbuși zgomotul.Pe urmă infanteria de frontieră trecu Rinul,șuvoiul de trupe scurgându-se fără a se micșora vreme de aproape două ore.

Duras și statul său major,călări,înfofoliți în paltoane,cu armele lucind mat în lumina slabă,urmăreau cu privirea procesiunea care traversa râul.Puțin desprins din grup,Duras vorbea rar,observând trecerea trupelor cu un chip lipsit de expresie.Din când în când îl saluta câte un soldat,și Duras îi răspundea printr-un comentariu care aducea pe fața infanteristului lumina unui zâmbet rapid.

Duras credea în principiile republicane referitoare la egalitate,prietenia cu care îl trata pe soldatul de rând fiind nesilită,firească — o calitate rar întâlnită chiar și în armata postrevoluționară.Cât de mult se deosebește el reflectă în Sinea ei Teo,față de bărbatul care m-a luat de soție cu forța.Averea familiei lui Korsakov îi câștigase rangul,lingăii îi împlineau poruncile și,cu aroganță,el considera că nici un om nu era egalul lui.Dar,în timp ce stătea cu Tamir în spatele scutului oferit de câțiva pini întunecați,privind cum aramata franceză pătrundea în Austria,spera că apropiata bătălie avea să pună capăt vieții demne de dispreț a soțului ei.Și nici conștiința,nici mila,nu-i schimbau ura plină de hotărâre.

Motivele ei de a-i dori moartea erau mai numeroase decât ale multora.

Chiar cu puțin timp înainte de înaintarea detașamentelor de ariergardă,Duras intră pe pod în fruntea statului său major,calul lui de luptă pășind agitat pe podeaua nesigură a estacadei.Apa năvalnică se vedea printre scânduri,speriind nobilul animal,care își scutura capul și se răsucea în loc.Ținând frâiele cu o mână fermă,Duras se aplecă înainte și-i vorbi în șoaptă lângă ureche,îi mângâie grumazul puternic,și calul se liniști imediat.

Mișcată de o omenie atât de plină de blândețe,Teo simți cum ochii i se umplu de lacrimi.Își aminti de propria ei iapă favorită,ucisă de soțul ei cu un an în urmă pentru o greșeală mult mai mică.

—Se va înapoia,o consolă Tamir,interpretând greșit lacrimile lui Teo.Se zice că nici un glonț dușman nu-l poate atinge.

—Roagă-te să fie adevărat,murmură Teo abia auzit,în vreme ce pinii umbroși de pe malul opus ascundeau ultima imagine a bărbatului care îi făcuse cunoscut miracolul iubirii.

Zăpada care căzuse toată noaptea dădea pădurii întunecate o înfățișare magică; pinii înalți,cu mantia lor de pulbere sclipeau palid pe fundalul cerului cenușiu.Poteca îngustă ce urca în pantă ușoară se desfășura neatinsă,imaculată,în fața unităților de avangardă.În albul înghețat și tăcut,cu greu părea posibil ca la capătul drumului lor să îi aștepte măcelul bătăliei.

Nori mâniați de vânt pluteau deasupra localității Saint Luzisteing; doar câteva santinele somnoroase patrulau de-a lungul zidurilor acesteia.Până și fumul coșurilor se înălța în fâșii leneșe,lente,spre cerul întunecat.Fortul se afla deasupra unei depresiuni abrupte,uriașa lui construcție masivă blocând drumul principal care lega Feldkirch de Chur.La stânga lui,muntele Falknis se înălța brusc până la mai bine de două mii cinci sute de metri,alcătuind o barieră naturală,în timp ce în dreapta lui,coastele mai micului Flascherberr coborau abrupt până la Rin.

Era încă întuneric când aramata franceză din Elveția sosi la liziera pădurii ce mărginea povârnișul acoperit de zăpadă aflat vizavi de fațada nordică a fortului.În tăcere,artileria își instala tunurile și mortierele înfofolite în cârpe chiar în interiorul lizierei de copaci,în afara bătăii oricărei piese de artilerie a fortului Saint Luzisteing¹.Țintași iscusiți și trăgători fură trimiși să escaladeze înălțimile de la estul și vestul fortului,și când toți își ocupaseră locurile,Duras dădu semnalul pentru începerea bombardamentului.

Tăcerea ce precede ivirea zorilor fu sfărâmată de bubuitul asurzitor al obuzelor ce explodau,în vreme ce echipajele de artilerie,bine antrenate,trăgeau rapid,într-o ordine sincronizată.Ghiulelele tunurilor izbeau în zidurile fortului,făcând să se caște găuri mari acolo unde proiectilul nimerea o porțiune slăbită a zidăriei,sfărâmând totul,într-un măcel sângeros,revărsând un baraj ucigător pe toată lungimea flancului nordic.

Garnizoana se trezi brusc înspăimântată, atacul fiind cu totul neașteptat. Consiliul Curții din Viena tocmai rechemase în ajun câteva regimente de la fort, anticipând că atacul francez avea să se desfășoare în zona Grisons. Se crezuse că Duras avea să „atace capitala — Chur — situată la treizeci de mile mai la sud. Târându-se ca să ajungă la posturi, artileriștii austrieci se repeziră la tunurile lor și le puseră în funcțiune, flacăra fitilelor iluminând gurile țevelor. Pe metereze începură să se vadă soldați alergând, siluetele lor detașându-se ca niște personaje pe scenă, în contrast cu strălucirea intensă a bombardamentului de artilerie.

Cu armata lui aflată în siguranță, departe de bătaia tunurilor mai mici ale fortului Saint Luzisteing, Duras stătea în șa, supraveghind frenetica chemare la arme și harababura ce se dezlănțui ulterior în fortul austriac, știind că acum nu mai era vorba decât de un joc de răbdare. Artileriei lui avea să-i ia ceva timp până să slăbească acea poziție puternic întărită.

Duras ataca frontul după regulile unui asediu standard, artileria fiind prima care deschidea focul cu bătaie lungă, bombardamentul având scopul de a dezorganiza. Chiar și soldaților veterani, focul artileriei li se părea cel mai greu de suportat. Uriasele ghiulele de fier cădeau des, fiecare din ele tăind într-o clipă un făgaș însângerat prin rândurile oamenilor, sfărtecându-i în bucăți.

Ucigătoarea canonadă se prelungea, presărând moarte în urma sa, impunând pierderi grele austriecilor, nevoiți să nu se miște din poziția lor fixă și neputându-se opune decât trăgând focuri ce nu reușeau să ajungă până la pozițiile franceze. În tot acest timp, oamenii lui Duras așteptau ordinul de atac.

După o vreme, Duras îi făcu semn lui Bonnay.

—Asigură-te ca tunani să regleze poziția tunurilor patru și șapte, îi dădu el dispoziție. Au ratat ținta cu aproape patru metri. Depozitele de pulbere raportate de iscoadele lui erau încă intacte. Vârându-și ocheanul în suportul fixat la șa, adăugă: —Și deplasează un alt tun în fața porții. Vreau ca ușile acelea să fie sfărâmate.

După alte cinci minute,fu evident că Duras nu mai avea astâmpăr,degetele lui înmănușate bătând ritmic în oblâncul șei; de zece ori își pipăise de probă sabia din teacă,iar pistoalele îi erau armate.Depozitele de muniții continuau să fie intacte.

—Bonnay!Strigă atât de tare încât glasul i se auzi dominând; tumultul și iritarea îi era evidentă.Și atunci,ca la un semnal,un depozit de pulbere fu lovit în plin și explodează într-o vâlvătaie de foc care ilumina cerul zorilor până la jumătatea drumului spre Chur.Dând pinteni murgului,Duras porni imediat atacul,uriașul lui cal de luptă repezindu-se înainte,și toată colina nordică se înnegri într-o clipă de năvala oamenilor săi.Tobele băteau specificul ritm de „pas de atac”,un sunet pe care puțini oamenii,cât de viteji să fi fost,erau în stare să-l audă fără o clipă de teamă — acel bum-bum,bum-bum,badabum bum,bum,amintindu-le tuturor cât de precară este viața.

Un imens grup compact de oameni,mânați înainte de un irezistibil val de elan,se avântă în susul pantei înzăpezite într-o învăluire de fum,se revărsă peste marginea șanțului de apărare și se rostogoli coborând în crevasa plină de zăpadă,în vreme ce răpăitul tobelor și sunetul sălbatic și puternic al trompetelor se înălțau spre cerul dimineții precum urletul apocalipsei.Într-un răstimp,qare apărătorilor îngroziți nu li se păru să dureze mi mult de câteva secunde,geniștii răzbiseră prin zăpada grea și aruncau scările de escaladare,proptindu-le cu precizia unui dans cu coregrafie perfect pusă la punct pe zidurile din pământ înalte de patru metri,și masa fremătătoare de oameni trecu panta și urcă pe scări,răspândind groază.

Călărind peste liniile frontului,Duras își îndemna oamenii,și o ciudată sete de sânge îi înfierbânta venele,iar oamenii lui răspunseră printr-un strigăt și se năpustiră înainte.Când primele companii ajunseră lâ zidurile frontului,Duras își răsuci în loc murgul și-l sili să urce pe malul ce mărginea poarta principală.Ușile masive fuseseră sfărâmate de tunurile lui cu ghiulele de șase kilograme.Unitățile sale de cavalerie așteptau,cal lângă cal,ordinul de atac.Duras își scoase sabia din teacă și o ridică mult deasupra capului,bubuitul tunurilor

fiind prea puternic pentru ca să-i poată fi auzită comanda. Apoi, dând pinteni murgului, porni atacul asupra amplasamentelor tunurilor austriece. Tropotul cavaleriei sale răsună cu zgomot de tunet în spatele lui, trei sute de călăreți gonind de-a lungul aleii înguste ce ducea spre șanțul puternic apărat. Duras se avântă primul peste baricade, oamenii săi urmându-i îndeaproape, sărind peste amplasamentele pieselor de artilerie precum participanții la o cursă cu obstacole, izbind și sfârtecând, măcelărindu-l pe inamic, morții și răniții fiind călcați în picioare de următorul val de careți.

Când cavaleria franceză se revărsă în interiorul fortului, austriecii începură să cedeze. Atacul provocă haos, iar odată cu haosul se instala panica. Paralizată de violența copleșitoare a atacului, deoarece canonada făcuse un măcel la scară largă, voința de a combate slăbea. Unitățile militare se amestecaseră, oamenii își pierduseră ofițerii, nu exista nicăieri un loc unde să poți fugi. Cavaleria sfârteca în dreapta și-n stânga cu un sânge rece înspăimântător, infanteria se revărsa peste ziduri cu baionetele scoase, și rezistența se topi dintr-o dată. Spre deosebire de francezi, care se luptau pentru țara și pentru gloria lor, soldații austrieci erau membrii unei armate în care serviciul militar nu era considerat nici onorabil, nici de dorit. Apărarea cedă în mod rușinos și, câteva minute mai târziu, comandantul în funcțiune se ivi fluturând un steag alb. Comandantul de batalion fusese ucis în cursul asaltului artileriei, și, când colonelul ce preluase comanda își predă sabia, Duras o primi cu o înclinare rapidă, gândurile fiindu-i în altă parte. În timpul încăierării nu fusese vizibilă nici o trupă rusească, nici măcar o unitate țaristă printre apărători.

—Korsakov se află aici? întrebă cu glas aspru, cercetând cu privirea redutele din spatele ofițerului.

—Nu. Ofițerul austriac stătea în picioare, cu o respirație ușor gâfâită, și fața buhăită îi devenise rozalie în urma neobișnuitului efort fizic. Nefamiliarizat cu lupta, sosise din cartierul general de la Viena abia de două zile.

—A fost aici?

—Da.Însă buzele colonelului se ȋuguiau ȋntr-o strȃmbăturȃ dispreȃuitoare la vederea tunicii de cavalerie pe care Duras o purta peste pantalonii sȃi de cȃlȃrie.Ofiȃerii republicani ai Franȃei erau consideraȃi de comandanȃii austrieci ca fiind niȃte huligani.

—Cȃnd a plecat? insistȃ cu glas calm Duras,a cȃrui nerȃbdare se vȃdea ȋn asprimea cu care ȋȃi rostea cuvintele.

—Ieri,fu rȃspunsul dat pe un ton de semeȃie rece.

—Cȃnd anume,ieri?

—ȋn cursul dupȃ-amiezei.

—Cu ce destinaȃie?

—Nu am calitatea de a v-o spune.

Pedant afurisit,clocoti de mȃnie Duras.Ofiȃerimea austriacȃ,aristocraticȃ,lipsitȃ de imaginaȃie ȃi fidelȃ rutinei,continua sȃ funcȃioneze dupȃ depȃșitul manual de reglementȃri ce data din 17692.Individul ȋncȃ mai credea cȃ ȋnsemnele heraldice de pe coiful familiei sale aveau vreo importanȃȃ.Bȃtrȃn nȃtȃng ȃi incompetent!

Arȃtȃnd spre colonel,Duras fȃcu semn sȃ fie luat de acolo ȃi se ȋntoarce cȃtre Bonnay,dȃndu-i instrucȃiuni:

—Trimite-i pe prizonieri ȃi pe rȃniȃi la bazȃ,ȋnsoȃiȃi de o companie de pazȃ.ȃi vreau ca ȋn zece minute sȃ se pregȃteascȃ un detașament de cavalerie,ȋn vederea unei urmȃriri.Cei mai buni cai ȃi cȃlȃreȃi-pe care-i avem.

—Ruȃii au un avans de douȃzeci de ore faȃȃ de noi.

—E posibil ca el sȃ se deplaseze ȋncet,dacȃ este ȋnsoȃit de trupele sale.

—Sau se miȃcȃ rapid,dacȃ este cu cazacii lui.

—Vom afla ȋndeajuns de curȃnd,replicȃ Duras,fȃrȃ a se lȃsa descurajat.Continuȃ ȋnaintarea ȋn amonte,spre Chur.Vȃ vom ȋntȃlni undeva pe traseu.ȃi spune-i lui

Sacerre cȃ m-a dezamȃgit felul ȋn care s-a ocupat de informaȃii.Ar fi trebuit sȃ aibȃ aici pe cineva ȋncȃ de ieri.

—ȃinȃnd seama de iminenȃȃ atacului,toate iscoadele erau utilizate.

—Pe viitor se va ține minte acest lucru,zise Duras cu glas scăzut.Ar fi trebuit să am informații cu privire la ruta lui Korsakov.

—Pentru ce să nu așteptăm? Cu siguranță îl vom întâlni în curând.

—Prefer să nu aștept.Cuvintele fură rostite cu calm și precizie,privirea îi era ca de gheață.Bonnay îl mai văzuse așa doar o dată — când unele probleme personale îl mâniaseră pe câmpul de luptă.Cu ani în urmă,la Guardolia,fuseseră puternic depășiți numeric,o armată alcătuită din drojdia societății fiind înjghebată pentru a ține în loc forțele primei Coaliții,în Apeninii Lingurieni,și generalul regalist,plin de aroganță aristocratică,trimisese un mesaj prin care făgăduia că până la căderea nopții avea să aibă capul lui Duras înfipt într-o țeapă. „Te vom nimici!”,mâgălise Duras drept răspuns.Și așa făcuseră.Iar de atunci Duras nu mai fusese niciodată subestimat.

—Măcar luați mai mult decât un singur detașament,insistă Bonnay.Nu sunteți bine apărat,călărind în teritoriu inamic.

—Mă interesează viteza,replică Duras calm,și un minimum de discreție.De aceea vreau un număr de oameni limitat.

—Riscați prea mult pentru un afurisit de capriciu,declară Bonnay.

—Fă-mi pe plac,dragul meu Henri,murmură Duras.Nu e posibil să ne regroupăm și să fim gata de drum în mai puțin de două ore.Călărind rapid,până atunci pot ajunge la jumătatea distanței până la Chur și înapoi.

—Poate că generalul Korsakov s-a îndreptat către nord,spre Feldkirch.Umblă zvonul că un alt corp de armată rus a intrat în Galiția.Duras scutură din cap.

—Dacă ar fi luat-o spre nord,Sacerre nu l-ar fi ratat la Trubbach.Korsakov este în drum către Chur.

—Sau spre Tirol.

—Mă faci să-mi pierd timpul,Henri,zise Duras cu un zâmbet scurt.Adu-mi detașamentul.

—Da,domnule,răspunse cu diplomatie aghiotantul său,dându-și seama că hotărârea lui Duras nu putea fi zdruncinată.V-ar

plăcea ca odată cu prizonierii și răniții să trimit la bază și un mesaj?

—Cel obișnuit către cartierul general,Bonnay,informându-i pe cei de acolo cu privire la victorie.Știi asta.

—Mă gândeam la contesă.

—Nu,replică Duras,dar îți mulțumesc că m-ai întrebat.Nu ai de ce,să arăți atât de ușurat,Bonnay.Nu am uitat nici îndatoririle mele de comandant,nici misiunea noastră.Asta este o acțiune de recunoaștere bine calculată — adăugă el,zâmbind ușor — și,în timp ce noi vom cerceta teritoriul inamic în vederea înaintării spre Chur,s-ar putea să dăm peste generalul Korsakov.

Bonnay n-ar fi trebuit să-și facă griji.Indiferent de sentimentele lui personale,Duras era,înainte de toate,un comandant.Cât despre Korsakov,dacă avea să fie găsit și ucis,o asemenea faptă meritorie ar fi slujit și ea cauza Franței.

CAPITOLUL 6

După-amiaza de primăvară la Paris era plăcut călduță,spre deosebire de vremea rece de la Saint Luzisteing,și razele soarelui revărsându-se prin ferestrele budoarului Claudiei Duras,adăugau un plus de căldură trupurilor împreunate de pe patul răvășit.Râvna cu care Urmăreau plăcerea eră mai dombală în această dimineață,simțurile nefiindu-le încă pe deplin treze,și ritmul celor două corpuri trăda o ardoare apatică,lipsită de vlagă,o cu totul altfel decât îmbrățișările lor pătimase din noaptea precedentă.

—Dispoziția ta sufletească se potrivește întotdeauna cu a mea,șopti bărbatul de vârstă mijlocie.

—Ne înțelegem unul pe altul,răspunse Claudine cu un ușor oftat de plăcere.

—Viața e dulce.

—Amorul este dulce,dragă unchiule,și el face ca viața să fie dulce.

Fostul episcop de Autun,Charles de Talleyrand,zâmbi și apoi sărută buzele fragede înălțate spre ale lui.

În dimineața următoare luară micul dejun la o oră târzie, în intimitatea retrasă a unui mic balcon adiacent bu budoarului. Apărați de adierile primăvăratice cu ajutorul unui aranjament de ienuperi ornamentali dispuși de-a lungul balustradei, discutau despre un subiect drag inimilor lor.

—Pierre Collot a adus ieri încă o contribuție drăguță la contul meu bancar spuse Claudine. Am avut posibilitatea de a-i da scrisori de recomandare către șeful intendenței lui Andre.

—Foarte generos din partea lui. Adevărul este că Pierre cunoaște la perfecție regulile. Altminteri n-ar fi cel mai mare furnizor alarmatei franceze.

Talleyrand potrivea cu meticulozitate poziția linguriței sale.

—Asta mă face să-mi amintesc de Rapinat — un alt bărbat priceput în finanțe.

După ce lingurița fusese aranjată spre satisfacția lui, își ridică privirile.

—Îmi scrie că are probleme cu Andre. Nu crezi că ai putea să pui o vorbă bună...?

—Ai un ciudat simț al umorului, Charles, îi tăie vorba Claudine, arcuindu-și cu drăgălășenie o sprânceană. Dacă i l-aș recomanda lui Andre pe Rapinat, probabil ar da dispoziție să fie împușcat. Tu ești cel care a exercitat presiuni asupra încăpățânatului meu soț și l-ai făcut să dea ascultare împuternicitului trimis de la Paris. Tu ești ministrul afacerilor externe.

Talleyrand schiță un zâmbet vag peste marginea ceștii sale de cafea.

—Poate mai târziu. Pentru moment nu m-aș obosi să-i adresez reproșuri lui Andre. Soțul tău este singurul dintre generalii noștri care are șanse probabile de a

câștiga victorii în apropiata campanie.

—Nimeni nu înclină spre soluția de a-l rechema pe Bonaparte?

Talleyrand scutură din cap.

—Directoratul preferă ca un om înzestrat cu o ambiție ca a lui să se afle în siguranță în Egipt, combătându-i pe necredincioși.

—Catherine mi-a spus că el i-a trimis un colier care, din câte se zice, i-ar fi apaținut Cleopatrei.

—Corsicanul ăsta tânăr este un politician iscusit.Catherine nu-i singura beneficiară a darurilor sale.Jumătate din membrii Adunării — jumătatea cu influență,sublinie cu sarcasm Talleyrand — au fost destinatani unor suveniruri din țara piramidelor.,însoțite de rapoarte exagerate referitoare la victoriile lui.

—Cât de mult va dura Directoratul,după întoarcerea lui? întrebă Claudine,deprinsă cu amănuntele politicii puterii.

—Înțeleg că ai discutat cu Sieyes lovitori de stat³,spuse episcopul referindu-se la fortul iezuit care actualmente stăpânea imaginația acelor fracțiuni politice pregătite să treacă dincolo de Revoluție,la o adunare constituțională.Este în căutarea unei „săbii” pentru acea lovitură de stat a sa.

—Dar generalul Hoche a murit,iar Bernadotte nu e dispus să-și asume riscuri.Așadar nu rămân în discuție decât Joubert,MacDonald,și Moreau^V

—Dintre care pe nici unul nu-l interesează acel rol,din câte am auzit.Eventual ar putea fi convins Andre,adăugă Talleyrand cu viclenie.

—Ce plăcut ar fi,zise Claudine,lăsând să-i scape un oftat plin de dorință.

Gândul de a conduce Franța în rolul de consoartă o încânta.Următorul ei ofatat exprimă regretul:

— Dar el detestă politica!

—Și este nefiresc de cinstit,remarcă Talleyrand cu tristețe.Nu sunt sigur că s-ar adapta cu un agent provocator de felul lui Sieyes,chiar dacă ar fi ademenit să primească postul.De fapt,mă miră că încă mai este căsătorit cu tine,ma chere.

—Nu mă compara cu un ipocrit ca Sieyes,protestă ea fără prea multă energie,oprindu-se cu o prăjitură cu frișca la jumătatea drumului spre gură.

—Bineînțeles că nu,dragă,își ceru el scuze imediat,deoarece înclinația lui spre diplomatie se ascuțise în focul politicii clericale.Întotdeauna ai trăit cu o fermecătoare imprudență fățișă.

—Oare n-am fost educată de un maestru,dragul meu episcop? întrebă ea cu cochetărie,resturile de frișca de pe gura ei cu buze pline accentuându-i senzualitatea.

—Ex-episcop,din fericire,șopti el.Vreme de câteva clipe ea îl privi gânditoare,plină de viclenie sub fațada ei de strălucitoare frumusețe blondă.

—Gât de mult îl urăști pe tatăl meu pentru faptul că ți-a luat dreptul de prim născut? îl întrebă pe un ton liniștit,puțin mirată de nuanța de răutate din glasul lui Talleyrand,deoarece până acum nu-i mai auzise acea inflexiune⁴.

—Pe vremea aceea tatăl tău era un țânc.Dușmănia mea se îndreaptă asupra tutorilor familiei.Iar răzbunarea mi-am cerut-o cu prea mult timp în urmă pentru a mai stărui asupra acelei perioade din viața mea,replică el pe un ton dezinvolt,după ce-și primise scurta izbucnire de răutate.

Lăsându-se pe spate în fotoliu,ea îi aruncă o privire provocatoare.

—Răzbunare? Ce gând necreștinesc din partea ta!

—Cu siguranță ești nervoasă,draga mea,dacă reinvii amenințări atât de neplăcute,comentă el cu cordialitate.Îți este dor de îndrăznețul și curajosul ău soț?Ea râse ușor.

—Nu zău,mon cher ce remarcă provocatoare din partea ta. Atât Andre cât și eu avem vieți foarte pline,zise pe un ton afabil,după cum prea bine știi.Dar prin el eu sunt foarte bogată,fapt pentru care îi mulțumesc.Bancherii și furnizorii armatei mă curtează cu asiduitate.

—Nu numai pentru accesul tău,ca soție,la marele bărbat.

—Cum te pricepi să flatezi,murmură ea.Din fericire — adăugă ușor,cu o nuanță de modestie teatrală — există cei câțiva din statul său major Care,realmente,încă mă mai apreciază.

—Prostul acela de Furet continuă să-ți scrie zilnic?

—Desigur,dragă.A fost absolut uluit de vacanța pe care am petrecut-o împreună la Saint-Cloud.

—Ești o vulpoaică sinceră,draga mea.

—Ceea ce ție îți place foarte mult,ripostă ea cu voioșie.

—Foarte mult,într-adevăr,replică ministrul afacerilor externe,cu un zâmbet.

Către sfârșitul acelei după-amieze, trupa de cavalerie a lui Duras se întâlnește cu armata sa înaintând rapid în amonte, către Chur. Nereușind să-l prindă din urmă pe Korsakov, Duras era într-o dispoziție foarte proastă. Merseă călare spre sud chiar până la periferia orașului Cftur fără a vedea nici urmă de ruși.

—Trebuie să se afle în cetate, spuse Duras sau mai departe, spre sud, în drumul său către Tirol. Dar cetatea e bine apărată. Oamenii sunt pregătiți?

—Da, domnule, răspunse Bonnay. Sunt pregătiți pentru glorie și bani, domnule. De două luni n-au mai fost plătiți.

—Parisul își închipuie că putem trăi doar din glorie, replică Duras cu asprime, lupta pentru obținerea de fonduri de la cartierul general constituind o constantă sursă de fricțiuni. Ai mai aflat ceva despre rații?

Ostașii efectuaseră tot marșul acela fiind aprovizionați cu hrană doar pentru cinci zile. Bonnay scutura din cap.

—Rapinat ar trebui să fie spânzurat.

—Și, dacă n-ar fi fratele ministrului de finanțe, asta ar fi posibil, replică Bonnay, sarcastic.

—Gândește-te, Henri, cât de simplu ar fi, dacă n-am fi nevoiți să luptăm decât cu dușmanul, nu și cu lepădăturile din spatele liniilor.

—Ne-am putea retrage spre sudul Franței mult mai repede și fără osteneală.

—Tare mi-ar plăcea, comentă Duras zâmbind, Nisa lui natală. fiindu-i foarte dragă, iar vizitele sale acolo mult prea rare. Adu artileria până la șirul acela de coline, și vom vedea dacă reușim să accelerăm războiul acesta.

Și, cu aceeași furtivă sălbatică prin care fusese cucerit fortul Saint Luzisteing, Duras îi izgoni pe austrieci din Chur în două zile de lupte. Capitala cantonului Grisons fusese transformată în garnizoană a unei brigăzi austriece, dar retragerea acesteia în susul văii Plessur fusese tăiată prin înaintarea lui Duras, și austriecii fuseseră siliți să se predea în ziua de 9 martie. Un total de două mii nouă sute optzeci de prizonieri, trei stindarde și șaisprezece tunuri au căzut în mâinile francezilor.

Duras a început apoi marșul său către Tirol și, patru zile mai târziu, francezii capturaseră orașul Martinsbruck, "cheia" ce deschidea drumul către acea provincie. Din cauza aranjamentelor serviciului de aprovizionare corupt, trupele franceze erau acum lipsite de rații sau alte provizii, și se dezlănțui o adevărată orgie de jafuri. Duras fu atât de exasperat încât, de pe câmpul de luptă, scrisese un protest foarte dur pe care îl adresă Directoratului.

—Blestemații de furnizori ai armatei! ocări el, scos din fire, umblând cu pași mari pe colina ce se înălța deasupra orașului Martinsbruck și a clădirilor sale incendiate. Cum dracu' pot continua invazia, dacă armata mea nu are rații? protestă mânios. Întrebarea era retorică, cei din statul său major știind prea bine că, în dispoziția lui actuală, era mai bine să nu răspundă. În decursul ultimei ore, pașii lui săpaseră o potecă pe coasta înverzită a colinei.

—Lecourbe mă informează că vreme de opt zile aripa mea dreaptă n-a avut alimente. Este imposibil să trăiești de pe urma unei țări lipsite de resurse. La naiba! Locuitorii așteaptă să-i hrănim noi! Se presupunea că transporturile ar fi trebuit să livreze proviziile încă de acum două săptămâni! Vreau capul lui Rapinat! În fața acestei tirade, statul său major păstră tăcerea, imposibilitatea de a continua înaintarea armatei fiindu-le evidentă tuturor. Acum nici nu mai putea fi vorba de a avea o șansă de a-și spori numărul victoriilor și de a ajunge din urmă regimentul lui Korsakov.

— Și din partea mea se așteaptă să le dau pedepse disciplinare oamenilor mei pentru că își iau singuri hrana de care au nevoie ca să supraviețuiască? Sunt convins că cetățenii din Directorat, stând pe fundurile lor grase la Paris, dispun de câteva predici morale în acest sens. Blestemate fie pieile lor inutile! Bonnay, ce ne-ă mai rămas în trezorerie, la Sargans?

—Cinci sute șaiszeci de mii de franci, domnule. Nu era suficient, desigur — nici pe departe destul. Oprindu-se brusc în loc, pe creasta colinei, Duras, copleșit de frustrare, privi cu atenție orașul jefuit ce se întindea în fața lui.

—Trimitete detașamente,să se ducă să-i scoată de acolo pe jefuitori,zise oftând.Nu vreau să fie împușcat nici un om.Ai grijă ca populația să capete compensații prin chitanțe pentru pierderile suferite.Spune-le — adăugă mai încet,cu un glas plin de dezgust — că săptămâna viitoare,în schimbul chitanțelor vor primi bani..Și acum,domnilor,zise calm,pornesc spre Sargans,să storc acești bani din stârvul murdar al lui Rapinat.Aștep-tați-mă să revin peste trei zile.

—Am pregătit o,escortă,domnule,se grăbi Bonnay să intervină,în timp ce Duras se îndrepta către calul său,priponit de un vagon de muniții.

—Mă dădăcești prea mult,Henri,remarcă Duras,zâmbind.O să uit cum să-mi port singur de grijă.

—E posibil ca prin apropiere să se afle trupe austriece,soldați răătăciți de unitățile lor,sau dezertori.Gontaut,adu-ți aici trupa,îi ordonă unui căpitan tânăr,care sări imediat să-i îndeplinească porunca.Dar până ce oamenii din trupă să-și încalece caii,Duras le-o luase deja cu o jumătate de milă înainte,și numai Gontaut și sergentul lui reușiră să țină pasul cu generalul.

Acesta călărea în ritm susținut,cruțând forța calului său de luptă,deoarece satele mici dintre Martinsbruck și Sargans nu aveau stații de poștă.Furia lui împotriva lui Rapinat îi alimentă starea de spirit pe durata primelor câteva ore.Ciocnirile lor avuseseră loc fără încetare încă de când preluase comanda armatei,în ianuarie.Nici o sumă de bani încredințați lui Rapinat pentru intendență și provizii nu era justificată prin acte așa cum se cuvenea,și gradul de corupție era atât de revoltător încât întreaga armată a lui Duras s-ar fi putut hrăni cu trufe și pateu de la Crăciun și până acum.Duras adresase fără încetare consiliului militar plângeri cu privire la Rapinat,însă fără nici un rezultat.

Nevoia de bani și de provizii impunea o luptă continuă,pe lângă cele pe care le purta generalul împotriva austriecilor și,ca de obicei,lui îi revenea sarcina de a avea grijă ca armata să fie hrănită și plătită.În anul precedent fusese nevoit să facă un împrumut personal pentru a achita arieratele trupelor

sale.Dracu s-o ia de birocratie!Dar pe masura ce se apropia de Sargans,imagini mai intense ale lui Teo i se strecurau in minte.Simte o bucurie crescand,un dor irezistibil — ambele senzatii fiind atat de placute incat zambea in umbrele tot mai adanci ale inseram.Ar fi trebuit sa ajunga la Sargans catre ora opt sau noua,si sub imperiul acestui gand ce-l umplea de fericire,lui Duras i se facu mila de ostasii sai si facu haltă in curtea unei taverna.Oamenii si caii lui aveau nevoie de hrană. Scriind la repezeala un bilet,in timp ce li se pregatea cina,il trimise inainte printr-unul din gradani de la han, dandu-i acestuia instructiuni sa i-l predea contesei.Iar cand sosi mancarea,se bucura de o masa calda pentru prima oara dupa mai multe zile.

Trei ore mai tarziu,Duras si oamenii sai intrau calare in Sargans,obositi,murdari si infrigurati.Ninsoarea ameninta sa inceapa din nou.

— Hai cu mine inaintu — ii spuse tanarului capitan cand descălecară in fata spatiuasei locuinte pe care o ocupase Rapinat Am nevoie de un martor.Si da-le liber celorlalti; le-ar prinde bineputin somn.

Indreptandu-se cu pasi mari spre intrare,se intoarse o clipa ca sa le multumeasca oamenilor sai,si apoi,deschizand usa printr-o impingere,patrunse manjit de sange si murdar de noroi in luxuasa locuinta a lui Rapinat.La zgomotul inchiderii usii prin trantire,doi servitori venira in goana si,ca raspuns la intrebarea lui taiosă,amandoi aratara spre sufrageria iluminata cu lumânari.

—Cine îndrăzneşte să mă deranjeze când îmi iau masa?! latră Rapinat,asprele cuvinte de reproş răzbătând de-a lungul coridorului până in hol.Am dat porunci clare....

—Mă anunţ eu însumi,zise Duras,neţinând seamă de protestele ce răsunau in coridor.Tonul său ca de gheaţă îi opri in loc pe cei doi servitori,privirea rece a generalului fiind mai înspăimântătoare decât ameninţările stăpânului lor.

—Vino,Gontaut,spuse Duras liniştit.Hai să vedem dacă-l putem deranja.

încăperea era strălucitoare de lumini,nefăcându-se economie de lumânări și nici la focul care ardea în șemi-neu,aducând temperatura camerei la o căldură ca de vară.Unicul mesean instalat la masa încărcată de mâncăruri era bărbatul bine hrănit și îndesat care tocmai se pregătea să bea din paharul său cu vin.

Costisitorul bordeaux se vărsă peste marginea cupei când Rapinat și-o puse

Duras,în uniformă însângerată și cu o barbă crescută de patru zile,se contura în cadrul ușii,cu sprâncenele-i negre îmbinate într-o încrunătură amenințătoare și cu buzele strânse într-o linie posomorâtă.Rapinat fu scuturat de un fior: în pragul casei sale stătea un spectru mânios,ieșit parcă din infern.Gura i se deschise și se reînchise înainte să reușească să tragă aer în piept cât să vorbească:

—Generale...ce...plăcere...Apoi se făcu alb ca varul.Pistolul lui Duras — ținut cu o fermitate neclintită într-o mână a cărei mânășă purta pete întunecate de sânge austriac — era ațintit spre capul lui.

—Oamenii mei nu au hrană.Oricât de înceată fusese vocea lui Duras,Rapinat fu cuprins de un tremur și fața îi deveni și mai palidă.Reputația de cel mai bun țițaș din armată de care se bucura Duras era legendară.

—Sunt sigur că trebuie să fie o greșeală.Dacă ați vrea să luați în considerare...

—Nu te obosi,mârâi Duras.Ți-am auzit și până acum toate minciunile și n-am chef să mai aud vreuna.Nu-i păsa de repercursiuni politice sau de puterea influenței exercitate de rudele lui Rapinat.Piveliştea însărcinatului cu aprovizionarea armatei ghiftuindu-se în timp ce oamenii lui răbdau de foame îl făcu să nu mai țină seama de nici o rațiune cu privire la oportunitatea intervenției sale.

—Mi-ar plăcea să am capul tău pe o tavă,ticăloșiile,dar mă voi mulțumi cu numerele tuturor conturilor tale bancare.Toate conturile,preciza el cu bruschete.Chiar și pe cele pe numele familiei soției tale.Vreau ca fondurile acestea să fie transferate

prin trate bancare către armata din Elveția,și documentele necesare să fie pe biroul meu în zece minute.

Degetul său se deplasă cu un milimetru pe trăgaci,și Rapinat scoase un fel de scheunat,sunetul acela înăbușit,de teroare,părând că răsună puternic în încăpere,

—Vei rămâne în stare de arest până la sosirea banilor,continuă Duras cu un glas atât de rece încât Gontaut relatează ulterior că-și închipuise că Rapinat avea să moară de frică chiar sub ochii lui.Și,dacă vreodată le vei mai face așa ceva oamenilor mei,înainte de a te ucide o să te jupoi de viu.Pricepi?

Sub privirile lui Duras,bărbatul acela mățăhălos păru să se micșoreze.Incapabil să vorbească,dădu din cap pe mutește în semn că „da”.

—Ticălosule! bombăni Duras printre dinții încleștați,și apăsă pe trăgaci.

Rapinat scoase un țipăt.Prin părul negru și lucios al responsabilului cu aprovizionarea armatei,glonțul tăiașe o cărare chiar pe mijlocul capului.

Nemernicul se prăbuși leșinat peste cotletul său de vițel.

—Superbă lovitură,domnule,aprecie .Gontaut plin de admirație.

—Păcat că nu-mi permit să-l ucid,dar îmi sunt necesare tratele acelea bancare.Și nu-i exclus ca mâine,spuse Duras zâmbind ușor,să-mi reconsider indiferența nesocotită față de postul ocupat de fratele său.

—Directoratul are nevoie de dumneavoastră,domnule.

Orice soldat știa că numai Duras era capabil să țină la distanță Coaliția.

—Să sperăm că politicienii își vor aminti asta atunci când Rapinat își va recăpăta curajul și va începe să țipe cerându-mi demiterea.Acum ai grijă ca ticălosul să-și golească toate conturile.Îți va fi de folos Lauzun,el cunoaște importanța fiecărui bănuț de partea asta a Canalului.Apoi ia un detașament de pază până la Zurich,încasează tratele bancare,și adu înapoi banii cât mai repede.Deși n-ai dormit măi deloc în ultimele câteva zile.Să găsesc pe altcineva?

—Nu,domnule,pentru mine va fi o onoare,domnule,replică repede Gontaut,

radiind de mândrie.

—Era timpul să-nceteze să-și bată joc de mine,zise Duras cu glas scăzut,înfigându-și pistolul în teaca fixată pe șold.

Servindu-se cu un cotlet de vițel din platoul de pe masă,îi propuse lui Gontaut să mănânce și el ceva.

—Servitorii pot să-i scoată mutra din mâncare,rosti,mușcând cu poftă din carnea fragedă.Alegându-și și un al doilea cotlet de pe farfurie,,adăugă zâmbind;

—O să-i trimit aici când voi pleca,căpitane.Îți urez o călătorie plină de succes.

După aceea se opri la cartierul general,dădu ordine cu privire la escorta lui Gontaut până la Zurich,și ceru să i se înmâneze ultima corespondență.

Teancul mesajelor și scrisorilor era formidabil,ținând seama de faptul că tot ce prezentase importanță fusese expediat în sud,armatei de la Chur.

—Sunt cele mai recente,domnule,explică tânărul aghiotant, Cholet,alegând câteva din teanc.Aceasta tocmai a sosit de la Mainz.

Și,când sprâncenele lui Duras se ridicară a mirare la vederea scrisorii,Cholet îi înmâna un document cu aspect oficial,care purta gravat vulturul dublu al armatei rusești.Mainz se află foarte departe de Tirol,reflectă Duras.

Mesajul era scurt,scris în termeni diplomatici,referindu-se pe ocoHte la Teo ca la soția generalului; citând exemple precedente de purtare aleasă și onoare; cerând eliberarea ei imediată.Nu,decise Duras în sinea lui,ca și cum el singur ar fi hotărât răspunsul,de parcă în război n-ar fi existat astfel de precedente și uzaje.Nu încă,nu acum...poate că niciodată.

Înălțându-și privirile spre aghiotantul său,spuse:

—Trimite la asta un răspuns plin de tact.Fă aluzie la dificultățile pe care le-ar prezenta efectuarea unui schimb în momentul acesta...la mijlocul campaniei,etcetera.După ce ai făcut parte din statul majorai lui Bernadotte,știi desigur,Cholet,cum să brodezi ceva din nimic.Asigură-i — adăugă zâmbind — că sănătatea contesei este excelentă.Semnează cu numele meu.Trimite-o la Viena.

— Nu la Mainz, domnule?

— La Viena, ordonă Duras cu glas scăzut.

Și apoi, vreme de încă o zi, studie cu atenție cele mai recente rapoarte sosite de la armatele lui Bernadotte și Jourdan. Arhiducele Charles se apropia zilnic tot mai mult, părându-se că Jourdan avea să ducă greul atacului. Tonul mesajelor lui Jourdan era remarcabil de optimist, ca și cum nu ar fi fost conștient de mărimea pericolului. Armata de la Dunăre a generalului Jourdan, cu un efectiv de patruzeci și una de mii de oameni, trecuse Rinul la Kehl pe 1 martie și înainta spre est prin Pădurea Neagră, fără a întâmpina nici o împotrivire.

Sistemul de spionaj al lui Duras știa că trupele prințului Schwarzenberg, care formau avangardele armatei arhiducelui, se apropiau de Stockach, la numai câteva mile distanță de ultimul bivuac al armatei de la Dunăre. Duras dictă o notă scurtă către Jourdan, adu-cându-i la cunoștință poziția lui Schwarzenberg, deși era de neimaginat ca el să n-o fi știut deja.

Apoi dădu ordine pentru ca un tren de aprovizionare să fie încărcat cu alimente și trimis în zori spre sud. După aceea își chemă iscoadele și le ceru amănunte cu privire la cele mai recente rapoarte ale lor referitoare la zona nordică. Doi dintre informatorii săi nu se prezentaseră la întâlnirea prestabilită din ajun — o împrejurare îngrijorătoare, deși nu întotdeauna era posibil ca ei să ajungă în locurile de întâlnire conform programului. Și totuși...asta constituia un avertisment. Duras lăsă ordine ca toate mesajele ce aveau să sosească până dimineața să-i fie remise la casa primarului.

CAPITOLUL 7

Biletul pe care i-l trimise Duras lui Teo nu era o scrisorică de amor. Cu un ciot de creion și pe o foaie del hârtie ruptă din carnetul lui de note de campanie, scrisese: „Pune să se pregătească o baie pentru ora nouă A Și, dându-și seama că așa ceva semăna prea mult cu o poruncă, adăugase: „Dacă nu te superi.” Măcar numele ; lui fusese un element personal. Semnase: „Andre.”

însă nu sosi la nouă,și,la ora zece,Teo sfârșise prin a o trimite pe Tamir să vadă dacă nu cumva el se înapoișse.Ușurată la aflarea veștii că Duras se întorsese cu brio,ea se agită asigurându-se că se prepara J mâncare pentru el și că baia îi era pregătită.Se simțea'i atât de nemaipomenit de fericită la gândul că el era în viață,încât o încerca mila față de întreaga omenire care nu împărtășea o bucurie tot atât de mare.Își schimbă : rochia de trei ori,și apoi o a patra oară,și când o puse pe Tamir să-i scoată încă una din dulap,aceasta zise cu asprime:

—El nici n-o să remarce!

—Dar vreau să arăt perfect.Vreau ca totul să fie fără cusur,declară Teo râzând și învărtindu-se prin încăpere,amețită de bucurie.Vreau ca el să fie tot atât de fericit ca și mine,tot atât de nespus de fericit! Vreau să se întrebe cum de a putut să trăiască fără mine,continuă plină de încredere.Și odată aici,va rămâne,și va rămâne,și va rămâne...Precaută față de o sfidare atât de nesocotită a sorții,Tamir zise:

—Sst,domolește-te,copilă,altminteri vei atrage atenția zeilor asupra unei bucurii atât de nestăvilite.

—Zei mei nu sunt atât de tiranici,declară în glumă Teo,râzând încântată și lăsându-se pradă îngăduitoarei plăceri de a-și crea iluzii.Și ei iubesc,Tam!

În cei șaiszeci de ani de viață ai săi,bătrâna doică trecuse prin prea multe ca să aibă încredere în durata unei asemenea bune dispoziții.Dar cum să-i poarte pică lui Teo pentru prima dată când aceasta gusta adevărata fericire?

—Sunt încântată,copilă,că zeii vă iubesc pe amândoi,zise cu bunăvoință,

dorindu-și din toată inima ca fata la a cărei educație contribuisese să găsească într-adevăr o dragoste profundă și de durată.

Așa că baia lui Duras se răci,ca și mâncarea,dar Teo aștepta cât se poate de răbdătoare,conștientă de obligațiile funcției de comandant,știind că Duras nu putea să-și părăsească toate îndatoririle pentru a veni la ea.Încercă să citească,apoi umblă încoace și-ncolo prin camera de zi,oțărindu-se deseori la

fereastra dinspre stradă în speranța că-l va zări în clădirea cartierului general.

Remarcă activitatea febrilă chiar la acea oră târzie, văzu diverși bărbați, în uniformă sau civil, sosind la ușa păzită de santinelă, observă mica trupă de cavalerie care se postă în josul străzii, și se întrebă dacă lui Duras îi era dor de ea măcar pe jumătate cât îi era ei de el, dacă aștepta cu aceeași nerăbdare întâlnirea lor. Apoi izbucni brusc în râs, cuprinsă de un val de bucurie pură, la gândul că el era chiar aici, numai la câțiva metri depărtare — nu luptându-se cu austriecii sau cu soțul ei, neaflându-se în primejdie de moarte, nici în vreo tabără rece și umedă, la o depărtare de mai multe leghe — și că la un moment dat, în noaptea aceea, ea avea să-l cuprindă în brațe.

Pentru prima dată înțelese cu adevărat ce înseamnă puterea dragostei, deoarece universul ei era complet transformat, și neînsemnatul sat Sargans, cu ulițele lui înguste și cu locuințele lui modeste, era paradisul, nirvana, Câmpiile Elisee din visurile ei. N-ar fi schimbat nici o băltoacă de pe strada noroioasă și nici un volan de catifea roșie din cele care împodobeau salonul de prost gust al primarului și nici măcar o singură piatră din castelul care domina localitatea.

Iar el era cu adevărat aici. Fără astâmpăr, nerăbdătoare, întoarse spatele ferestrei.

— Bucătăreasa a preparat ceva proaspăt, Tamir? Și pune să se strângă farfuriile de pe masă. Cum să mănânce mâncarea rece? Nu te încrunta așa la mine. Bucătăreasa nu se supără. Așa mi-a spus. Crezi că lui Andre i-ar plăcea mai întâi prepelița, sau pește, sau friptură de vită? continuă ea, rostind cuvintele într-un suvoi năvalnic. Bărbaților întotdeauna le place carnea, nu-i așa? Aș vrea să știu care sunt felurile lui preferate, dar nu l-am văzut mâncând decât câteva linguri de tocană, și nu știu ce vinuri îi plac, sau dacă preferă săpun parfumat sau neparfumat. Și îmbrăcămintea lui! Oare ar trebui să-i pregătesc veșmintele? Oh, Tam, ajuută-mă! se rugă ea. Tu le știi pe toate!

Astfel că mâncăruri proaspete erau în curs de preparare în bucătăria primarului, sub ochii atenți ai lui Tamir când Duras păși în sfârșit afară din cartierul general. Stând în picioare la

fereastră, Teo scoase un țipăt de încântare la vederea lui și ieși în goană din încăpere. În câteva secunde fu la ușa de intrare și coborî la iuțeală treptele făcând salturi imprudente. Fără a simți frigul nopții, ignorând apa care-i pătrundea prin tălpile papucilor, fugi spre el, strigându-i numele. La auzul vocii ei, Duras își înălță privirile și o văzu, cu rochia de culoare deschisă fluturând în urma ei, cu zâmbetul strălucitor de la acea depărtare, cu brațele larg deschise pentru a-l întâmpina. Un val de plăcere îl izbi cu atât putere, încât se opri în mijlocul străzii și, câteva clipe, își ținu respirația.

Apoi, zâmbind, șopti:

—Draga mea Teo! Într-o secundă ea fu în brațele lui, și el într-ale ei, și vreme de câteva clipe civilizațiile s-ar fi putut prăbuși și continentele ar fi putut fi acoperite de ape fără ca ei să observe.

Sunt acasă, gândi el — o senzație fără precedent pentru un bărbat care își petrecuse cea mai mare parte din viață în trecere.

—Sunt acasă, rosti în părul ei mătăsos.

—Da, da! murmură Teo, ținându-l strâns. Spune-mi că poți să rămâi.

—O zi...poate două.

—Oh, binecuvântat fie cerul! exclamă ea, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-l sărute. Te pot avea numai pentru mine!

—Între mesaje, replică el, mângâindu-i brațele. Îmi vor fi trimise la locuința ta.

—Te voi ajuta să le citești, sau voi sta într-un colț, dacă vei avea de lucru. N-o să scot nici un sunet.

—Să nu taci. Îmi place să-ți aud glasul. Oh, Doamne, bombăni el, observând urmele murdare pe care i le lăsa pe mâneci. Îți distrug rochia!

—Nu-mi pasă, strică-le pe toate, atâta vreme cât te am în siguranță în brațele mele. Minte-mă, spune-mi că nu trebuie să te mai întorci în bătlie.

—Niciodată, îi făcu el pe voie cu amabilitate dorind pentru întâia oară în viața lui să nu mai existe războaie în care să lupte.

—Vom sta lângă foc și ne vom privi copii jucându-se.
—Mi-ar plăcea asta.Îmi voi fuma pipa,iar tu o să coși,o tachina el.
—Dacă m-aș pricepe,rispostă ea,cu un zâmbet încântător.
—În cazul acesta vom pune pe altcineva să coasă.
—Tamir e foarte iscusită.
—Așadar,am scăpat de grijă.Ți-a fost dor de mine?
—Clipă de clipă,ia fiecare respirație și la fiecare bătaie a inimii.Tu te-ai gândit la mine?
—Chiar și când n-ar fi trebuit.Bonnay îndeplinea roiul de conștiință a mea.
—Trebuie să-i mulțumesc că te-a păstrat în viață.
—Aveam toate motivele din lume pentru a mă înapoia.
Dar brusc,își aminti de scrisoarea lui Korsakov.
—Ești fericită aici?
—Acum sunt.
—Nici un regret?
—Numai în legătură cu numele copilului nostru,replică ghidușă Teo.Tamir îmi spune că nu-i pot da numele de Sargans.
—Cu siguranță ți-e frig,zise el,schimbând tonul.Nu voia să se gândească la copil ca la ceva real,la nume și la locuri în care eră posibil ca ei să nu fie niciodată,la eventualitatea unor bătălii pierdute,și a unor vieți curmate,la un viitor prea nesigur pentru a și-l imagina.
—Iar eu ar trebui să-mi scot uniforma asta.
—Desigur,răspunse ea politicoș,spăimântată de răceala din vocea lui.
—Ai primit biletul meu? o întrebă el,pornind spre casa primarului.
Tonul îi era curtenitor,de parcă s-ar fi întâlnit cu prilejul unei partide de cărți.
—Da,îți mulțumesc că m-ai încunoștințat că erai teafăr,răspunse ea,uluită de brusca lui schimbare de atitudine.
—Îmi cer scuze pentru scurtimea mesajului.M-am gândit ulterior că era posibil să te fi jignit.
—Nu,bineînțeles că nu.Am zis eu ceva în acest sens? întrebă ea,privindu-l cu îndoială.

—Sunt obosit,asta-i tot,minți el.De când am plecat de-acolo,n-am dormit deloc.

—Nu ești nevoit să-mi ții companie.Fă baie,mănâncă,și du-te la culcate.

—Așa ceva e puțin probabil,spuse el cu glas scăzut,întorcându-se spre ea,zâmbitor.Căldura îi revenise în ochi.Ei i se păru că soarele strălucea din nou peste universul ei.Teo îl ajută să se dezbrace,uimită de înspăimântătoarele urme lăsfate de război,petele de sânge ieșind în evidență pe uniforma lui.Tunica nu mai putea fi recuperată,căci tăieturi de sabie îi despicaseră mânecile în mai multe locuri,iar o bucată de cămașă sfâșiata din dreptul coastelor trăda evident slaba parare în fața unei lovituri.

—Martinsbruck ne-a luat mai mult timp decât ne închipuiam,răspunse el cu dezinvoltură la întrebarea ei cu privire la veșmintele sfâșiate.Austriecii aveau în orez o brigadă.Zvârle haina,arunc-o afară,pe coridor.Uită,o să le iau pe toate astea — adăugă el,adunând restul îmbrăcămînții sale și îndreptându-se spre ușa.

Ea își ceru scuze pentru apa rece din cada de baie,și propuse să poruncească să se mai aducă alta,încălzită.

—Nu-mi pasă dacă e sau nu caldă,zise el,intrând în cada de cupru din fața șemineului,lăsându-se în șezut,cufundându-și imediat capul,și ridicându-se peste o clipă,șiroind de apă.Se îmbăie și se bărbieri rapid,recunoscător pentru posibilitatea de a îndepărta murdăria războiului,recunoscător că era așteptat pe pat de frumoasa femeie pe care cu o săptămână în urmă nu o cunoștea.

Refuzase oferta ei de a-l ajuta să se spele,nesim-țindu-se înclinat să facă dragoste în apa aceea rece,și peste scurt timp se ridică din cadă: Ștergându-și repede părul cu un prosop,se îndreptă spre pat,lăsând să picure apă pe covor.

—Ai prea multe veșminte pe tine,șopti,cu ochii întunecați,măreați de promisiuni.

—Ești minunat de frumos,murmură Teo,cu privirea ațintită spre pielea lui sclipind Umedă,admirându-i simetria și grația trupului.

Muscultatura lui puternică se reliefa superb în lumina lumânărilor. Avea înfățișarea unuia dintre zeii nordici ai lui Tamir, înalt, viril, cu umeri lați, purtând cicatrice asemenea unui războinic — tăieturi de sabie, vindecate, ce-i brăzdau pieptul, vechi dungi prelungi pe ambii umeri, urme de răni pe coapse și pe antebrațe și una proaspătă, din care i se prelingea sânge pe încheietura mâinii.

Ușorul ei țipăt de disperare îi atrase atenția asupra acelei răni, și, aplecându-se în fața unei comode din dormitorul care până de curând fusese al lui, scoase o batistă pe care și-o înfășură în jurul încheieturii mâinii.

— Abia dacă a crestat pielea, zise eh făcând un nod simplu și strângându-l cu dinții. Fu cât pe aci să spună: „Soțul tău n-a fost rănit?”

Dar știa că n-avea rost să strice acea noapte petrecută împreună, care se putea să nu se mai repete vreme foarte îndelungată sau poate niciodată, așa că-și zise că nu-i păsa dacă ea avea un soț sau dacă individul era o bestie, sau dacă era posibil ca ea să poarte copilul lui. Deși această posibilitate se insinuase cu tărie în mintea lui, de când cu comentanile făcute în glumă de ea pe stradă — un gând sâcâitor, tulburător, încărcat cu un mare grad de îngrijorare pe care nu fusese în stare să și-o potolească. Observându-i încruntătura, ea spuse:

— Nu fi nefericit, când eu sunt atât de încântată că suntem împreună!

El se opri chiar lângă patul pe care ea stătea precum un copil, legănându-și picioarele peste margine, lăsând să i se vadă tălpile goale pe sub tivul murdărit al rochiei.

— Nu sunt nefericit. Cum aș putea fi, când te am alături? replică el cu sinceritate.

Zâmbetul ei contribui mult la risipirea proastei lui dispoziții. Surâsul ei, își zise în Sinea lui, e în stare să topească zăpezile.

— În mod categoric, el nu este nefericit, remarcă Teo, aruncând o privire rapidă spre penisul lui, într-o erecție superbă.

—S-a gândit la tine tot drumul către casă,zise Duras cu glas scăzut.Și încă mai ai multe veșminte pe tine.

—Să le scot eu,sau ți-ar plăcea s-o faci tu?

—Te-ar supăra? întrebă el,privirea strecurată printre pleoapele pe jumătate închise trădându-i oboseala.Sunt aproape gata să adorm.

—Cât de aproape? îl tachina ea.

—Nu chiar într-atât,replică el cu un zâmbet ușor ironic,aplecându-se s-o sărute înainte de a se lăsa să cadă pe pat.Dar văd lumea ca printr-o ceață tot mai deasă,de parcă s-ar însera.

—În cazul ăsta ar trebui să mă grăbesc.

—Te rog.Era prea obosit chiar și pentru a-și trage o pernă sub cap,cefe patru zile fără somn începând să-și ceară prețul.

Ea nu reușea totuși să ajungă la nasturii de pe spatele rochiei sale,și când sugeră s-o cheme pe Tamir,Duras zise cu asprime: „Nu!” în timp ce ea se sprijinea de pat,el se strădui să-și concentreze privirea asupra minusculilor,nasturi îmbrăcați și izbuti să deschidă îndeajuns de mulți cât să-i îngăduie lui Teo să-și scoată rochia.Vederea cămășii și a jupoanelor ei transparente îl excită rapid,aducându-l la un nou nivel de trezie.Când ea se urcă în pat,el se trase înapoi cât să-i lase suficient loc pentru a se așeza lângă el.Și,în timp ce șoldurile li se atingeau,ea își desfăcu panglicile de la decolteul cămășii,sufletul fiindu-i cuprins de un sentiment de mulțumire.Reușise cumva să-l găsească,în tot acest univers,și nu-și dorea nimic mai mult decât să stea așa,lângă el,și să simă privirea lui asupra ei.Peste câteva clipe mâna lui se ridică și făcu să alunece o bretea dantelată în josul brațului ei.Ca răspuns,un brusc val de căldură se revărsă prin trupul ei,modificând caracterul mulțumirii ei.

—Cât timp ai fost plecat,mă gândeam la tine,cum mă atingeai,murmură ea.La ce mă făceai să simt...El se gândise la căldura ei voluptuoasă când îndurase frigul și fusese obosit,așteptând atacul de la Chur și de la Martinsbruck,mai înainte de a porni,dornic de răzbunare,în căutarea lui

Korsakov...și întotdeauna în ceasurile întunecoase și reci ce preced zorile.

—Mă gândeam la asta,se mulțumi să spună.

—Voi fi talismanul tău,răspunse ea,înțelegându-l.

—Ești.Chiar fusese.O senzație ciudată și nouă.Apoi încheietura lui dreaptă începu să zvâncnească.Știa că lovitura de sabie era îndeajuns de adâncă încât să necesite câteva cusături,în dimineața următoare,și nu era sigur că avea destulă energie cât pentru a mai rămâne mult timp treaz.Folosindu-se de mâna zdravănă,făcu să alunece cea de-a doua bretea peste umărul ei,și mătasea fină zăbovi câteva clipe aninată pe sânii ei plini,înainte ca el s-o tragă în jos,peste formele ei voluptuoase.Teo descheie cu degetele tremurătoare micii nasturi,apropierea erecției lui rigide fiind un stimulent și o ispită; simțea cum dorința ce-o îndemna spre el îi pulsează între coapse.Graba o făcu să smulgă cu totul ultimul nasture,și,lăsând să-i alunece veșmântul în jurul mijlocului,întinse mâna spre legăturile juponului ei.

—Ca să-ți scoți juponul,ridică-te în picioare.Ordinul fu dat încet,cu o autoritate catifelată.

—Aici?

—Aici,în așa fel încât să te văd,confirmă el,indicând zona de pat printr-o ușoară atingere cu degetele.Scoate-ți-l peste cap.Glasul lui era lipsit de inflexiuni,dar nuanța de poruncă o făcu să i se accelereze pulsul,deși niște cuvinte rostite încet n-ar fi trebuit s-o afecteze atât de mult,deși n-ar fi trebuit să reacționeze la cuvinte ce sunau ca niște ordine.

—Poate că nu vreau,zise ea.

—Dar te supui.Ochii lui susținură câteva clipe privirea ei,apoi Duras zâmbi.

—Nu fi atât de sigur,șopti ea,simțind că i se înfierbântă obrajii.

—Șapte zile au însemnat un timp îndelungat? murmură el,urmărind cum roșeața cobora de-a lungul pielii gâtului ei,peste rotunjimea îndrăzneată a sânilor ei.Ridică-te în picioare,șopti,atingându-i ușor sfârcul întărit cu dosul palmei.Să vedem dacă ești gata pentru mine.

—Sunt,spuse ea,într-o suflare înăbușită.

—Arată-mi.Șoapta lui îi mângâia simțurile.Când ea se săltă în genunchi,el o sprijini să nu cadă,punându-și mâna pe șoldul ei rotund.

—Ține-te de mâna mea,se oferi.O ajută să-și mențină echilibrul pe salteaua moale,prinzându-i încheietura piciorului.

—Îți poți ridica juponul? o întrebă cu blândețe.Ea dădu din cap în semn că da,dorința devenind atotcopleșitoare.Trase de panglica ce-i lega mijlocul,

desfăcând-o,înșfacă mătasea foșnitoare,o ridică,și el văzu fluidul sidefiu ce aluneca pe interiorul coapselor ei.închizând o clipă ochii,rezistă impulsului brusc și imperios de a o trage în jos și de a se cufunda în ea.

Când își înălță privințe,ea tocmai își ridica veșmântul peste sânii împinși înainte,trecându-și-l apoi peste cap și aruncându-l la o parte.

— Și acum e rândul meu,rosti ea într-o șoaptă înfierbântată.Nu te mișca.

Peste o clipă,încălecându-i șoldurile,își petrecu ușor degetele peste vârful umflat al erecției lui,înconjurând capătul catifelat și mărit.După o vreme,pernițele degetelor ei alunecară în jos,apucând membrul tare și rigid și forțându-l să se ridice vertical.El nu se mișcă,întregul lui sistem nervos stând în așteptare,

excitat,cu atenția încordată asupra femeii.Privi cum se ridică puțin în genunchi,o privi cum potrivește cu gingășie capătul crestat al erecției lui între țesuturile alunecoase ale labiilor ei,o simți mișcându-se ușor,cu o infimă frecară ațâțătoare,și simți o nouă creștere a poftii carnale când ea se lăsă aproape imperceptibil în jos.Și brusc,așteptarea lui luă sfârșit.

Mâinile lui se ridicară,durerea tăieturii de sabie fu uitată,degetele lui lungi și suple se rotunjiră peste șoldurile ei,curpinzând-o cu atâta putere încât lăsară urme pe pielea ei palidă.

Un geamăt slab întrerupse zgomotul înăbușit al respirației înfierbântate.

El îi aruncă o privire rapidă. Ochiul ei era închis, și un semisurâs îi rotunzea buzele voluptuoase. Alungându-și îngrijorarea de o clipă, îi apăsă în jos șoldurile, în același timp arcuindu-se în sus cu o împingere puternică, pătrunzând-o cu o violență clocotitoare.

Țipătul ei umplu încăperea — un strigăt ascuțit, sălbatic, nebun, care îl excită și care îi mărește erecția, făcându-l să ajungă, tare, până în uterul ei.

Nu întrebă dacă o duruse; nu-i păsa. Prea îndelung așteptase să fie acolo, să facă asta. Să simtă ceea ce simțea. Însă o secundă mai târziu reveni puțin la realitate și, întrebându-se dacă nu fusese prea zelos, murmură:

— Iartă-mă. Dar deja o ridică din nou, îmboldit de nevoi ce nu țineau seama de cavalerism și curtoazie, înălțând-o încă o dată pentru a o lăsa iarăși în jos. Genele ei se între-deschiseră ușor și, coborându-și privirea spre el, Teo scoase un geamăt profund, de plăcere și mulțumire,

— Te simți bine? Ea confirmă dând din cap, și zâmbi, punându-și mâinile peste ale lui, ghidându-l; trăgându-l înapoi, înăuntrul ei.

— Dormi, șopti încet, un surâs leneș ridicându-i colțurile gurii, în timp ce se lăsa lent în jos, frecarea intenționată stârnind senzații delicioase.

— Sunt treaz.

— Așa se zice. Deplasându-și mâna, el își puse degetul mare în locul dintre picioarele ei, acolo unde carnea ei se rezema pe a lui, și apăsă ușor dând naștere unui fioncare se zvârcoli până în cele mai profunde adâncuri ale ființei ei.

— Am avut nevoie de asta, cât timp am fost plecat... M-am gândit la asta cât timp am fost plecat... Glasul lui era înăbușit, ochii pe jumătate închisi, degetul lui mare răsucindu-se în părul negru și moale al pubisului ei. Trasă alene un cerc în umezeala aceea alunecoasă, în timp ce ea scâncea urmându-i mișcarea mâinii, și apoi degetul lui mare se strecură înăuntrul ei. Câteva clipe își ținură respirația în vreme ce freamăte clocotitoare se zbăteau între ei, în jurul lor și înlăuntrul lor

Obosit până la epuizare,el simțea cum în fiecare parte a trupului i se strecoară senzații cu un efect pervers,acut și atotpătrunzător,și gemu în surdină sub valurile de plăcere.

—Te păstrez aici,șopti ea.Genele lui se ridicară încet,și el o privi cu atenție.

—Cât timp? murmură,pofta trupească aprinzându-i ochii.

— Nu m-am hotărât,O seducătoare enigmatică,o Afrodită suplă,brună,ce-i călărea penisul...oferind paradisul.

—Nu ne rămâne decât să sperăm...șopti el,zâmbind.

—Stai așa.O să mă mișc eu.El se mări în interiorul ei.

—Nu,zise ea,punându-i pe abdomen o mână în semn de opreliște.

—Nu?

—Ai răbdare.Reacția lui imediată o deschise și mai mult,dilatând-o și,cu respirația tăiată de uluitorul extaz ce4 sfredelea creierul,ea își îngădui un răgaz,să-și recapete respirația.

—Nu cooperezi.

—Nu știam că trebuia s-o fac.Există reguli?

—Mă gândeam la câteva,spuse ea cu un surâs slab.În mod evident...

—Mie nu-mi plac regulile,trase el concluzia,inversând repede pozițiile lor.

Ușurința cu care execută manevra era rezultatul unor mușchi bine formați,și al unei grații fără cusur.

—Ei,și-acum — murmură,în glas simțindu-i-se un zâmbet — să vedem cum e rolul pasiv.Săltându-și șoldurile,ea apăsă în sus într-un ritm lent,de ispitire,apoi se lăsă iar în jos,pielea ei alunecoasă învăluindu-l,eliberându-l,lipindu-se de a lui,ațâțându-i simțurile.Trăgându-i capul spre ea,îi mușcă buza,reținând-o între dinții ei.Mâna lui se ridică,introducând un deget bronzat și suplu între buzele ei,o sili să întredeschidă dinții,descleștându-i.

Strecurându-și vârful degetelor sub bărbia ei,i-o cuprinse în căușul palmei.

—Sunt novice în această cooperare,șopti el,cu pleoapele pe jumătate lăsate,mișcându-și partea inferioară a trupului într-un balans continuu,adaptându-se ritmului ei.

—O să te-nvăț eu.

—Ne vom învăța unul pe altul.

—Perfect,murmură ea.Se mișcă împreună într-un fel nou,cu o armonie catifelată care la început i se păru ciudată unui bărbat rafinat,obișnuit numai cu aventurile sălbătice,și de o noutate voluptuoasă unei femei tinere căreia pasiunea carnală încă i se mai părea minunată.Ea tremura de dorință,arzând de dragoste pentru el,iar el simțea o emoție de neuitat,de parcă ar fi fost prima lui întâlnire amoroasă.Măinile iui aspre mângâiau pielea ei albă și fragedă,gura lui gusta savoarea gurii ei,mușca,ronțăia,se înfrupta,iar ea îl primea în inima ei virgină și în trupul ei,împingându-se în sus ca să vină în întâmpinarea ritmului cu care se mișca el,tremurând sub el.Încăperea păru să devină mai fierbinte,pielea lor aluneca în unison,umedă,încinsă,și foarte curând nerăbdarea luă locul armoniei,și ritmul respirației lor se modifică.

Picioarele lui puternice zvâcniră înainte,și amândoi traseră adânc aer în piept,resimțind senzația ca pe un șoc.Mișcarea de du-te-vino a părții inferioare a trupului lui era efectuată cu o iscusință perfectă,iar reacția firească a lui Teo era spontană,plină de nerăbdare și lipsită de constrângeri.

Se avântau și se rostogoleau,febrili,cu sângele înfierbântat,umplând,luând,

devorând.Lui i se părea că niciodată nu reușește să ajungă îndeajuns de adânc,înfigându-se iar și iar,cu privirea încețoșată,rătăcită,doar pe jumătate conștient de prezența ei,pierdut în imperioasele cerințe carnale.Ea se freca de el din ce în ce mai presant,lăsându-l să se îndepărteze doar pentru al trage iar înapoi,fiecare pătrundere făcând-o s-o dorească pe următoarea cu și mai multă disperare.Antena lui primitivă,subconștientă și sensibilă,evalua excitația ei,tot mai aproape de punctul culminant,așteptând acel prim tremur al începutului de orgasm.Și când acesta veni și ea își săltă cu frenezie pelyisul pentru a-l absorbi mai profund,scâncind,el

rămase ferm înăuntrul ei,țintuindu-i trupul cu mâinile,și se cufundă adânc,terminând odată cu ea,într-un climax puternic,cutremurător.

— Isuse.Sprijinit în coate,lucind de transpirație,gâfâind,cu buclele lui negre umezite,abia mai era în stare să vorbească.

La auzul vocii lui,Teo deschise ochii și apoi îi închise din nou,ultimile urme ale extazului continuând să radieze în afară de miezul ei lăuntric,încă pulsând.

Nu remarcă sângele.Câteva picături se zdrobiseră pe umărul ei mai înainte ca ea să deschidă ochii și să zărească pata aceea roșie.încă amețită,observă cu indolență pârâiașul stacojiu ce se scurgea peste clavicula lui.Și deodată simțurile îi redeveniră conștiente,și ea se trezi de-a binelea,tresărind.

—Sângerezi!Concentrându-și alene atenția,el mormăi o scuză,luă un capăt de cearșaf să-și șteargă sângele și,trăgându-se la o parte,se prăbuși fără vlagă alături de ea.Așa cum zăcea cu fața în jos pe pat,rana fu expusă vederii — o parte din crustă se jupuisese.

—Nu te mișca.Mă întorc numaidecât,porunci Teo,ridicându-se de pe pat.

Cu ochii închiși,Duras bâigui un răspuns neinteligibil,și,când ea reveni cu un lighean cu apă caldă și cu un bandaj improvizat,el era deja cufundat în somn.

CAPITOLUL 8

Stătu trează toată noaptea,veghindu-l,precum o leoaică păzindu-și ultimul pui supraviețuitor,reașezându-i perna dacă el fee mișca,potrivind păturile în jurul lui când se rostogolea dezvelindu-se,apărându-l de curenții de aer și de tot răul din lume.Culcându-se uneori lângă el,îi supraveghea respirația sau îi privea de aproape lungimea genelor negre și perfecțiunea nasului,a gurii sau a obrazului cu trăsături pline de grație — splendoarea bărbatului în întregul său sau pe părți.

Fericirea ei era nemăsurată,tot atât de nemărginită ca și întinderea universului.El era alături de ea.Câteva ore mai târziu,când umbrele părăsiseră încăperea și lumânările se consumaseră,Tamir deschise ușa și,prin mimică,puse o

întrebare în legătură cu micul dejun. Teo scutură din cap și-i făcu semn să plece. Însă a doua oară când deschise ușa, camerista intră în cameră ținând în mână câteva hârtii, și Teo oftă. Cu toate acestea nu-l trezi, nu înainte ca Tamir să fi plecat cu poruncă să revină cu un mic dejun și cu apă pentru baie. Iar Teo își spuse în sinea ei: Azi este 14 martie, din cel de-al douăzeci și optulea an al meu. Și se aplecă să-l trezească printr-un sărut, voind să-și amintească veșnic prima lor dimineață petrecută împreună. El se trezi înainte ca gura ei să o atingă pe-a lui, cu simțurile atente, iar când ochii i se deschiseră brusc, privirea lui făcu o evaluare calmă înainte să-și amintească unde se: afla culcat. Apoi, apropiind capul ei de buzele sale, o sărută de parcă n-ar fi văzut-o de o mie de ani.

— Bună dimineața, murmură în cele din urmă, zâmbindu-i. A reușit universul să supraviețuiască, în timpul cât am dormit? Știa, își zise ea în gând.

— Chiar adineauri ți-au sosit câteva mesaje. El se săltă în poziție șezând, iar ea întinse mâna să ia documentele pe care Tamir le pusese pe pat. O clipă mai târziu, el i le luă și cercetă la iuțeală paginile, sprâncenele încruntându-i-se ușor la vederea câtorva, revenind la normal cu prilejul altora. Reținând două dintre mesaje, le puse pe masa de lângă pat, și, aruncându-le pe pardoseală pe celelalte, spuse cu un rânjel ștrengăresc:

— Deocamdată suntem în siguranță.

— Ești al meu?

— Cu totul al tău.

— Ce ți-ar plăcea să faci? El izbucni în râs și se lăsă pe spate, sprijindu-se pe perne.

— Ghicește! Și are legătură cu a rămâne în patul acesta.

— Doar în pat? Îl tachina ea. Genele lui se coborâră cu discreție.

— Ei bine, în camera aceasta, dacă ești dispusă pentru ceva mai aventuros.

Deși, după ce în ultimele câteva zile, ba chiar luni și ani, își riscase viața încontinuu, aventura nu ocupa un loc de frunte pe lista lui de priorități, paturile moi și pielea catifelată și noutatea hranei îl atrăgeau mai mult.

— Să încui ușa?

—Ești rușinoasă?

—Tu nu? El se gândi la tovărășia bărbaților cu care își petrecuse cea mai mare parte din viață,la lipsa de intimitate,la grosolănie și la petrecerile desfrânate.

—Bineînțeles că sunt,minți.Își petrecură dimineața în spatele ușilor zăvorâte,deschizându-le doar câteva clipe pentru micul dejun și apa de baie.Și când,după plecarea servitorilor,Teo întrebă înălțând o sprânceană: „Mâncare sau baie?”,Duras răspunse fără echivoc: „Mâncare.”

Ea îl hrăni în pat,ca pe un copil,și deși era bărbatul cel mai puțin indicat pentru a necesita îngrijire,el îi satisfăcu capriciile pentru că așa îi plăcea ei,și printre îmbucături o sărută ca să-și facă lui însuși pe plac.Când foamea i se mai potoli,spuse:

—Acum e rândul tău să mănânci.Nu o hrăni dându-i mâncarea în gură,deoarece nu era obișnuit să ofere — prea îndelung fusese general.Dar îi umplu o ceașcă de ciocolată și,fără nici o reținere,îi oferi sărutări și o ispiti mai presus de orice rațiunea nuditatea trupului său zvelt,și cu evidenta lui erecție.

Stătea lungit pe perne,precum un monarh,privind-o cum își înmoaie în ciocolată pâinea de la micul dejun.

—Cum îți închipui că pot să mănânc,când tu stai acolo,culcat așa?

—Voi aștepta.

—Nu știi dacă eu sunt în stare să aștept,replică ea,cu privirea atrasă de superba lui erecție.

—Ar trebui să mănânci.

—Tocmai la asta mă gândeam,murmură ea,punân-du-și jos ceașca.

—Îmi place cum sună ce spui.

—Iar mie îmi place ceea ce văd.

Așa cum stătea culcat pe așternuturile răvășite,cu capul brun rezemat pe pernele brodate,frumusețea lui îți tăia respirația.Brațele lui bronzate erau larg desfăcute peste maldărul de perne,mușchii lor încordați și venele ce-i înveleau oferind o imagine a forței,ca și trunchiul lui robust și zvelt,și picioarele-i viguroase,

acoperite cu păr negru și aspru, larg desfăcute de-a lungul patului primarului.

Din vremuri îndepărtate, bărbații zăcuseră așa, după bătălii, în paturile unor femei, reflectă ea, cu o inconfundabilă căldura în ochii ușor sfidători, în mod evident libidinos, ca și cum, odată îndatorirea îndeplinită, și-ar fi așteptat răsplata.

Și, dacă erecția ce-i atrăgea atenția n-ar fi fost atât de impresionantă, ea ar fi fost în stare să amâne momentul în care avea să cedeze unei siguranțe de sine de o asemenea dezinvoltură. Însă prin vaginul ei tremură un frison sexual; în mod inconștient își linse boza inferioară. Penisul lui în erecție era cu o nuanță mai deschisă la culoare decât pielea lui bronzată. Organul lung și rigid ce se iveaua dintr-un nor de păr negru, stătea culcat și arcuit pe abdomenul lui, ajungând la nivelul buricului, cu venele puternic reliefate și pulsând, cu capătul mare și umflat lucind precum satinul. Și singurul lucru la care se putea gândi ea era să-l aibă adânc înăuntrul ei.

—Sunt gata oricând vei fi și tu, zise el, zâmbind. Ea simți un nou fior rapid, și zâmbetul lui se accentua.

Știa — își dădu ea seama — deoarece toate femeile reacționau față de el întocmai ca și ea.

—Suntem toate la fel? în tonul ei străbătea o oarecare iritare.

Ridicându-se repede în șezut, e! spuse:

—Nu...nici să nu te gândești la așa ceva. Aplecându-se spre ea, îi apucă mâna și o trase mai aproape de el, expresia de amuzament dispărându-i de pe față.

—Toate acestea sunt nemaicunoscute pentru mine

—această dorință, această obsesie...această iubire, șopti în cele din urmă.

Ridicându-și mâna spre gura lui, îi mângâie cu buzele încheieturile degetelor, privind-o drept în ochi.

—Arată-mi ce dorești, îl privi fix.

—Eu să-ți arăt ție.

—Nu știi prea bine — murmură el într-o șoaptă catifelată, mângâindu-i dosul palmei cu vârful unui deget

—Ce anume să fac.Pe sub gene,ea îl privi cu atenție,cântărind echivocul din vorbele lui,și un tremur de așteptare îi încălzi simțurile.

—Până acum niciodată n-am mai fost cu o femeie,zise el cu timiditate.

O tăcere teatrală vibra în aer.Ochii lui întunecați îi întâlneau pe ai ei cu o privire castă,angelică.Un zâmbet apărură încet pe buzele lui Teo.

—Niciodată?

—Niciodată,confirmă el,cu glas răgușit și scăzut.Deși întotdeauna mi-am dorit asta.Privirea ei trecu repede de la chipul lui la penisul în erecție și pulsând.

—S-ar părea că asta dorești acum.

—Foarte mult,murmură el.Ea se minuna de virtutea tinerească a expresiei lui,de tonul lui sfios,de respectul din atitudinea lui — era un actor extraordinar.

—Ai sărutat vreodată o femeie? îl întrebă,urmărind subtilul joc de emoții de pe fața lui.Cu genele plecate,el clătină ușor din cap în semn ,de negație.

—Ai stat vreodată așa,gol,cu o femeie?

La început el nu răspunse,apoi,ca împotriva voinței,zise:

—Numai cu guvernanta mea.Sprâncenele lui Teo se înălțară.

—Câți ani aveai?

—Paisprezece.O declarație lipsită de orice caracter teatral,fără nici un pic de ezitare.E oare posibil ca răspunsul lui să se bazeze pe realitate?se întrebă Teo,a cărei curiozitate fu atârnată.

—Ce vârstă avea guvernanta? El ridică puțin din umeri.Nu sunt sigur.Douăzeci sau treizeci.Părea să spună adevărul.În ochii unui adolescent,o diferență de zece ani n-ar fi fost sesizabilă.

—Te-a atins? îl întrebă,cunoscând deja răspunsul.El confirmă printr-o înclinare a capului.Un fior pervers străbătu trupul ei.

—Credeam că ai zis că n-ai fost niciodată cu o femeie.

—N-am fost realmente cu ea,preciza el,exprimându-și cu simplitate ambiguitatea.

—Cum o chema?Deodată,privirea lui se tulbură — întrebarea pusă de ea fusese nepotrivită.

—Nu-mi amintesc,zise pe un ton normal,culcându-se pe perne.

—Ne mai jucăm? întrebă ea,îndoindu-se de detaşarea din comportamentul lui.

—Atât cât vei dori,draga mea,murmură el,însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet care de astă-dată nu mai era virtuos,ci răutăcios.

—Mă gâdeam să te ating eu însămi.

—Ți-aş fi foarte recunoscător,replică el.

—Poate ar trebui ca mai întâi să te sărut...dăf fiindcă ești un novice în dragoste.Ce părere ai?Închizând ochii,el se săltă printr-o întindere elastică a mușchilor,și ea îi contemplă câteva clipe frumusețea pură a feței și a trupului,și nu se miră că acea guvernantă a lui nu fusese în stare să-și țină mintea concentrată asupra îndatoririlor ei.

Când gura ei o atinse pe a lui,îi întâlni buzele calde,catifelate,și închise cu castitate.Ridicându-se în genunchi,căută să-și restabilească echilibrul punându-și mâinile pe umerii lui,și simți încordarea din trupul bărbătesc.Ceea ce îi crea un ciudat sentiment de putere.Exercitând o ușoară apăsare pe gura lui,îi întredeschise cu forța buzele,își strecură printre dinții lui limba,și o linse pe a lui,ca o mângâiere de o clipă.El scoase un sunet — un mormăit slab din gât,care își trimise adânc înăuntrul ei vibrația ispititoare.

El avea un gust de cafea dulce și poftă trupestă,de plăceri făgăduite,și vreme de o clipă ea se gândi să se opună unei asemenea siguranțe de sine.Dar libidoul ei avea cerințe mai puternice,depășind forța reținerii,împingând-o înainte,într-o aplecare molatică și nesigură,care îi aduse sânii plini în contact direct cu pieptul lui.Când mâinile lui se ridicară să-i frământe ușor sânii ea se zvârcoli ca efect al senzațiilor clocotitoare ce o agitaseră,și un flux spontan izvorî dintre vulvele ei. Geamătul ei slab se stinse în gura lui,și el recunoscă: acel sunet,știu că rolul novicelui se încheiase.Strecurându-și degetele în jurul sfârcurilor ei,le strânse delicat,le masă cu gingăsie vârful până deveniri tari,le frecă și le linse cu o iscusință de expert care trimise de-a lungul trupului ei un val de căldură ce coborî în spirală,deschizând-o și umezind-o,făcând ca respirația să-i devină un sunet audibil în tăcerea încăperii.Alunecând cu gura

în jos,el își frecă buzele de gâtul ei, spunându-i cu glas răgușit și grav ce anume avea să-i facă — vorbele fiind explicite,excitante,amintind de; supunere și de necesitate.Mușcă pielea catifelată de după urechea ei,însemnând-o,ținând-o asemenea unui animal mascul pe cale să încalece o femelă — într-un mod primitiv,posesiv.

—Ar trebui să spun „nu”.Tremură sub atingerea lui,conștientă de faptul că el știa de ce tremură,întrebându-se dacă existase vreodată o femeie care să-i reziste.

—Dar nu poți.Își alunecă ușor un deget peste clitorisul ei,și uluitoarea senzație o făcu să i se arcuiască spinarea.Fără a oferi platitudini sau scuze,el îi mângâia sânii și clitorisul,coapsele și fesele,pătrunzând între coapse și udând intrarea ei dulce și parfumată,până când intensitatea cu care îl dorea aproape că o lăsă fără cunoștință.Și atunci brusc,el făcu ceea ce constituise scopul venirii lui aici.O răsturnă pe spate,pe pat,și se înfipse în ea tare,cu putere,înspăimântător de încordat,ritmul lui intens antrenându-l pe al ei,țipetele ei găfâite părând muzică pentru urechile lui,îndemnându-l,îmboldindu-l; rotirile lui brutale,aspre,fiind qu totul diferite de finețea de care dăduse dovadă în toate budoarele din trecutul său.Dar și obsesia lui era altă,fără vreo explicație și fără nici o egalare.Și se năpustea în ea ca un nebun,ieșit din minți,luând-o cu forța,posedând-o.

Ea începu să se apropie de punctul culminant,scoțând un țipăt frenetic,pe care el îl recunoscuse deoarece gemetele ei făceau ecou strigătelor făcute ce răsunau în capul lui.Astfel că răspunse climaxului ei printr-o disperare violentă,de parcă ea n-ar fi putut continua fără el.Și o însoți într-o eliberare lungă,care îi tăie respirația și îi zvâcni trupul,lăsându-l să găfâie în căutarea aerului.

Zgomotul unor pași în marș se auzi de pe stradă — un semn prevestitor,un avertisment,realitatea pătrunzând nepoftită în tăcerea lăsată peste sentimentul de mulțumire și sațietate.El îi curpinse capul în căușul palmelor și linse lacrimile de pe fața ei prin atingeri ușoare cu limba,și printre respirații aspre,răgușite,cu ochii încă pătimiși,înfierbântați,o asigură de

dragostea lui. Apoi șopti: „Nu te mișca”, și, desprinzându-se din îmbrățișarea ei și din pat, se duse de la o fereastră la alta, închizând draperiile grele de catifea, lăsând afară amenințarea picioarelor ce mășăluiau. Înainte de a reveni în pat, înainte de a se culca lângă ea, și de a o cuprinde iar în brațe, aprinse două candelabre pentru a ilumina încăperea.

— Nu vreau să aud asta, mormăi. Gura lui o acoperi pe a ei, și ea îi simți penisul ridicându-se între ei printr-o lentă mișcare ondulatorie, stând din nou sus, întărit, dorind-o. Neputând rezista valului de nespusă plăcere ce o inunda, se întrebă dacă avea să se sature vreodată de el, dacă focul fierbinte dinăuntrul ei avea s-o topească deodată, vaporizând-o.

— Grăbește-te, grăbește-te, șopti ea, desfăcându-și coapsele, agățându-se de el. Vreau să termin.

— Gata, suflă el, cu ochii plini de o flacără întunecată și pradă unei nevoi imperioase ce-i străbătu trupul în clipa în care o pătrunse. Suntem aici, adăugă, simțind cum ea îl absoarbe, cum el se cufundă adânc în ea, cum creierul începe iar să-i plutească, senzația de supremă fericire răspândindu-i-se în corp, intensificându-se într-una, urechile fiindu-i atente la scâncetele ei dulci,

lipsite de apărare. De astă-dată felul în care termină fu blând — cald, și lent, și pur. După aceea el o ținu pe genunchi și spuse:

— A fost frumos. Teo izbucni în râs și își frecă mulțumită obrazul de al lui.

— Cred că o să te păstrez.

— Am fost supus unei probe? Întrebă el cu nerușinare.

— Și dacă ai fi fost? ripostă ea obraznică, nela-sându-se mai prejos.

— Aș mai fi adăugat câte ceva repertoriului meu.

— Lucruri pe care le-ai învățat de la guvernanta ta? El nu replică.

— Unde se află ea acum? Din nou, ea crezu că el nu va răspunde, dar după o clipă Duras spuse posomorât:

— Nu știu cu siguranță. Știa — Teo ar fi putut ghici după tonul lui.

—Nu te cred.El stătu pe gânduri o vreme,încercând să decidă ce cântărea mai mult: politețea sau reținerea lui.

—S-a înapoiat în Franța,zise cu simplitate.

—Și?

—Și nu vreau să discut despre asta.

—Dar dacă insist?

—De ce ai face-o?

—Din pură gelozie.

—Nu există nici un motiv de gelozie.

—Ai ținut la ea.Dacă n-ar fi ținut,n-ar fi fost nevoie s-o apere atâta.

—Nu știu ce anume simțeam,minți el,amintindu-și cum o aștepta în fiecare noapte pe Camille,să vină la el,cât o adora.

—Cum arăta?

—Ce importanță ar avea?

—Vreau să știu,pentru că glasul ți se schimbă când vorbești despre ea,replică ea calm.El o ridică de pe genunchii săi.

—Eu nu-ți pun întrebări în legătură cu trecutul tău.

—Întreabă-mă dacă vrei.

—Nu vreau,replică el,ridicându-se de pe pat și străbătând încăperea pentru a se apropia de un dulap instalat lângă perete.Ea îl privi cum scoate dinăuntru un halat de mătase și îl îmbracă,amintindu-i de o femeie rațională care dorește să abandoneze subiectul discuției.

—Spune-mi cum o chema.

—Isuse! bombăni el,aruncându-i o privire furioasă și întinzând mâna să ia o sticlă.Vrei și tu puțin? o întrebă,în timp ce scotea dopul.Ea scutură din cap.

Înălțând din umeri,el umplu cu coniac un pahar și îl goli pe jumătate,după care se așeză pe un scaun în partea cealaltă a camerei.

—Oare ne certăm?

—Nu.

—Ești supărat?

—Nu.

—Mă iubești?El ezită doar o fracțiune de secundă.

—Da,spuse apoi,zâmbind.

—Asta-i o ușurare,murmură Teo,întinzându-se alene.Mă gândeam că s-ar fi putut să fiu nevoită să-ți implor iertarea,zise ea,rostogolindu-se și adoptând o atitudine provocatoare,ca în tablourile lui Fragonard.

—Am văzut-o în original pe Mademoiselle O'Brian,remarcă Duras,un semisurâs înfrumusețându-i gura perfectă.Ești prea slabă.

—Era grasă? se interesă Teo ridicându-se în șezut,și privindu-l drept în ochi,

—Durdulie la modul plăcut.

—Cunoști toate femeile de seamă?

—Nu chiar.

—În câte țări ai călătorit? întrebă ea,coborând din pat. El râse de felul pașnic în care interpreta ea intinerile călătoriei lui,pline în realitate de tot soiul de războaie.

—În prea multe,declară,urmărindu-i cu atenție stilul de abordare.

—Ai călătorit împreună cu guvernanta ta?Stătea în picioare în fața lui,astfel că el fu nevoit să se uite în sus,o ușoară încruntare împreunându-i sprâncenele.

—Familia mea călătorea împreună cu ea — sora mea,tata și mama,eu însumi — de la Gibraltar la Constantinopol,de la Alexandria în Sicilia și în fiecare port de pe traseu.Acum te simți mai bine?

—Și tu o iubeai.

—Presupun că da.

—Unde este?El oftă,amintindu-și în mod dureros toate dorurile lui de adolescent,toate visurile imposibile.

—În Antibes.S-a căsătorit cu un judecător;

—Te-a părăsit ca să se mărite cu un judecător? Se căsătorise cu un judecător după ce o părăsise el.

—Da,zise.

—Și ți-a fost dor de ea.

—M-am înrolat în armată.

—Și-ți era dor de ea.

—Da.

—Ce romantic,murmură Teo cu blândețe.Ducându-și paharul la gură,el dădu pe gât restul de coniac,gândindu-se la consecințele brutal,de nero-mantice ale aventurii lui din tinerețe.Camille rămăsese gravidă; tatăl lui nu voise să-i îngăduie s-o ia de nevastă,și ea fusese lăsată pe uscat,la Marsilia,plângând și singură.Averea pe care tatăl lui o pusese pe numele ei îi permisesese să-și „cumpere” un soț de vază,care fusese de acord să se uite în altă parte atunci când se născuse un copil cu câteva luni înainte de termen.

—Și acum,conversația aceasta s-a încheiat,decfară Duras brusc.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.Drept răspuns el înclină capul,apoi întinse mâna să-și mai toarne coniac.Dar fu nevoie sa mai bea câteva pahare înainte ca vechile amintiri să fie puse iar sub lacăt,în siguranță,și până când Teo reuși să-i smulgă un zâmbet.După ce pe lângă casă trecuseră toate trupele,Teo trase la o parte draperiile și deschise ferestrele,lăsând o lumină aurie să inunde încăperea.Aerul primăvărat aduse cu el un sentiment pur,limpede,de reinnoire,ca și cum întreaga lume ar fi fost spălată și proaspătă.Și Camille se retrase din gândurile lui conștiente,până și aranjamentul îngrozitor al lui Jourdan nu rezistă în fața unor mai plăcute senzații cârpe diem.

Statură împreună în fața feresrelor deschise,încălziți de soare,sărutându-se cu gingășie,vorbind în mod deliberat despre subiecte banale.Și nu peste mult timp făcură dragoste,deoarece dorința carnală,nestingherită de trecut sau de viitor,ardea nedomolită în ei,și nici unul nu putea să uite cât de disperat de vremelnice era — refugiul lor,cât de puține ore le mai rămâneau.

Prea curând,așa cum știau că avea să se întâmple,lumea exterioară interveni când Cholet aduse un mesaj urgent din partea lui Jourdan.Scuzându-se,presiunea împrejurărilor simțindu-se deja în glasul lui,Duras îmbracă la repezeală un halat și coborî la parter,unde îl aștepta aghiotantul său.Teo se grăbi să-l urmeze,

legându-și cordonul capotului în timp ce cobora scara.

Când ea apăru în pragul sufrageriei, el nu-i ceru să plece, dar îi făcu semn să ia loc într-un fotoliu. Cu atenția concentrată asupra hărții aduse de Cholet și ale cărui colțuri erau deja prinse în pioneze pe masă, Duras se aplecă deasupra unei zone, însemnând-o cu linii groase de cerneală roșie.

Îi dicta lui Cholet în timp ce desena săgeți și hașurări, marcând traseul marșului și modul de dispunere a coloanelor sale.

—Ai grijă ca Bonnay să lase o mică garnizoană la Martinsbruck, și să aducă armata înapoi. Avem nevoie de Lecourbe și de Schwyz, ca să păzească trecătorile dinspre Italia. Bonnay ar trebui să reușească Cu mai mult din jumătate din oamenii noștri în... optsprezece ore, cu viteză maximă. Din păcate, vreme de două zile nu vom avea artileria. Trenul de aprovizionare trebuie să fie și el rechemat. Trimite călăreți lui Bonnay, lui Lecourbe, la vagoanele de aprovizionare, și lui Jourdan, bineînțeles. Dracu' să-l ia! Știam eu că așa se va întâmpla! Jourdan întâlnise trupele prințului Schwarzenberg și își dăduse seama că acestea alcătuiau avangarda armatei arhiducelui. Îi trimisese un mesaj insistent lui Duras, cerându-i să amenințe flancul arhiducelui atacând orașul Bregenz, situat la capătul estic al lacului Constance.

—I-am spus acum o lună că, potrivit rapoartelor mele, armata arhiducelui urma să se ciocnească cu el. Merde! bombăni Duras. Și armata se află în Tirol. Pentru a face față acestui posibil dezastru, voi avea nevoie să se instaleze aici un birou temporar, continuă cu vioiciune. Trimite înapoi hărțile, și câțiva funcționari. E-n ordine — adăugă apoi, drept răspuns la expresia de mirare a lui Cholet, care abia acum o remarcă pe Teo, în colțul încăperii. E-n ordine, repetă cu glas coborât, nuanța de autoritate auzindu-i-se în glas cu o limpezime de cristal.

—Da, domnule, replică iute aghiotantul său, adunându-și documentele.

—Ai grijă să fie adus aici și bucătarul nostru, îi dădu Duras instrucțiuni. Vom instala la parter un soi de bucătărie de campanie, ca să hrănim personalul. Iar eu voi avea nevoie de un chirurg pentru încheietura mâinii, adăugă cu dezinvoltură, arătând bandajul lui improvizat, îmbibat de

sânge.Vezi ca mesagerii călări să pornească la drum peste zece minte.E de o importanță majoră.S-a înțeles?

—Da,domnule,răspunse tânărul subaltern și după un salut regulamentar,părăsi încăperea.

—Un nou absolvent de la Fontainbleau,remarcă Duras,cu o sclipire amuzată în ochi.Nicicând n-am fost atât de formalist,dar adevărul este că niciodată nu era de așteptat ca oamenii înrolați în armata regală să fie așa de rafinați,iar corsani-duceau o viață mai degrabă nedisciplinată.

—Și,totuși,învingi în toate campaniile.Reputația lui era binecunoscută în întreaga Europă,ca și zvonul cum că odinioară el ar fi fost corsar.

—Îmi place să înving.Tata era în favoarea aceluiași crez.

—Tatăl meu își închipuia că poate învinge puternicul imperiu rus.

—Și n-a putut.Ea scutură din cap,contrazicându-l:

—Cu toate acestea a ținut piept unui regiment vreme de șase luni.

Pirivirea lui Duras deveni mai atentă.

—Unde? :

—Pe o mică peninsulă,în apropiere de râul Obi.El și mama mea,și o mână de războinici.

—La Obdorsk? Acela era tatăl tău? Rușii au adus acolo un tun nu-i așa?

—Au târât tunul pe o distanță mai mare de cinci sute de mile,prin mlaștini și tundră.Pentru asta le-au trebuit șase luni și viețile a sute de condamnați,dar în Rusia viața nu contează prea mult.Când tata n-a vrut să se predea,rușii i-au distrus fortăreața,ucigându-l pe el și pe mama mea,și pe toți oamenii lui.Eu aveam opt ani.

—Îmi pare rău.În timp ce ea își istorisise povestea,Duras venise să se așeze lângă ea.Acum îi cuprinse mâinile într-ale sale și,ridicându-le la gură,i le sărută.

—Eu nu-i voi lăsa să ne distrugă,rosti,lăsându-i mâinile în poală și acoperindu-le cu ale lui.

—Tamir îmi spune că tot așa o asigura tatăl meu pe mama.

—Nu cunosc amănuntele morții părinților tăi,dar te pot apăra pe tine...pe noi.Să nu te gândești vreodată că n-aș putea.

—Chiar împotriva lui Korsakov...și a Rusiei?

—Tatăl meu era un mercenar,un corsar care lupta pentru oricine îl plătea mai bine.A murit de bătrânețe pe o insulă mică din Mediterana.Am de gând să fac același lucru.împreună cu tine.

—Adevărat? întrebă ea,ochii umplându-i-se de lacrimi.

—Adevărat,confirmă el calm,cuprinzând-o în brațe.Ridicând-o pe genunchii lui,o ținu strâns,conștient de enormitatea a ceea ce făgăduise,și totuși nespus de sigur de sine.Fu un fel de revelație pentru un bărbat care până acum nu-și promisese viața nimănui.Zgomotul ușor de cizme pe prag și sunetul unor glasuri bărbătești dădu semnalul sfârșitului solitudinii lor.

—Aș putea să rămân,dacă nu incomodez? întrebă Teo.Timpul nostru e foarte scurt.

—Din partea mea poți și să-mi stai pe genunchi,dar numai dacă te îmbraci cu ceva mai puțin transparent decât capotul acesta.

—N-aș fi atât de îndrăzneată încât să stau pe genunchii tăi,dar îți mulțumesc.

—Nu-i nevoie să-mi mulțumești.Este o atitudine pe deplin egoistă.

Înțelegea și el cât de puține ore le rămăseseră.

În câteva minute,încăperile de la parter fură transformate în birouri improvizate și,după ce atât Duras cât și Teo se îmbrăcaseră cu veșminte mai respectabile,Duras puse stăpânire pe planuri pentru a organiza o nouă ofensivă.

Chirurgul lucra în timp ce se discutau planurile,mâneca Lui Duras fiind suflecată și încheietura lui rezemându-se pe genunchii medicului.Rănitul părea că nu ia în seamă durerea,cu excepția unei singure dați când spuse: „Ai grijă,Georges,e brațul cu care-mi mânuiesc sabia!”

Ceea ce avu ca rezultat apariția a noi broboane de sudoare pe fruntea tânărului doctor.Când se făcu cusătura,Duras ceru să i se dea coniac,și îl bău dintr-o înghițitură.Apoi își lăsă cu

precauție măneca în jos și,ridicându-și privirile spre oamenii din jurul mesei,spuse:

—Ei,și cum naiba o să trecem cavaleria prin mlaștina aceea?

Se preconiza ca Duras să efectueze o înaintare pe un front lung de cincisprezece mile,de la Feldkirch până la gura Rinului superior.Valea mlăștinoasă era un

teren dificil,înșelător,arhiducele aflându-se într-o poziție puternic fortificată și așteptându-i de partea cealaltă.Duras și oamenii lui n-ar fi putut ajunge la fața locului mai devreme de trei zile.Gare Jourdan avea să poată rezista atât de mult?

În noaptea aceea nu dormi,și deși Duras nu și-o așeză pe Teo pe genunchi,o ținu de mână tot timpul consiliului,care dură până în zori.Stând alături de el la masa din sufragerie,ea îi urmărea în vreme ce ofițerii discutau problemele de strategie și logistică.Duras își asculta politicos subalternii,dar cea mai mare parte a statului său major se afla încă în Tirol,și,în ultimă instanță,cu sau fără statul său major,el fu cel care luă deciziile finale privitoare la campanie.Când soarele începu să se înalțe,sarcinile le erau distribuite diversilor ofițeri,secretari erau puși la treabă,scriind numeroasele mesaje necesare pentru coordonarea,a patru coloane ce urmau să mărșăluiască spre nord,și Duras se retrase,adresând personalului său o plecăciune plină de curtenie.

—Sunt disponibil oricând pentru orice întrebări sau comentarii,spuse pe un ton politicos.

—Numai lapte și miere,deloc în stilul lui obișnuit,remarcă maiorul Vigee înălțând sprâncenele,după ce Duras și Teo părăsiseră încăperea.Doamna trebuie să fie ceva cu totul deosebit la pat.

—Mi-am închipuit că e al dracului de greu să fie depășită Claudine,rosti un alt bărbat,zâmbind.Nu-mi place asta,declară cu aprindere tânărul Furet.Doamna Duras este o femeie foarte rafinată.

—Asta-i foarte adevărat,replică un alt ofițer.Cea mai rafinată în materie de artă carnală.

—Nu accept să aud asemenea calomnii! protestă Furet.Ponegrești pe cine nu trebuie.Claudine este o femeie frumoasă neglijată de soțul ei.

—Totuși,nu și de ceilalți bărbați din Paris,zise Cholet pe șleau.Doamna s-ajucat cu tine,Furet,și continuă s-o facă în propriul ei folos.

—Îmi pare rău,băiete,interveni Vigee,consolându-l pe Furet printr-o ușoară bătaie pe umăr.Cholet are dreptate.Întreabă pe oricine.

—Atunci de ce n-a divorțat Duras de ea? insistă Furet cu indignare.

—Poate din cauză că unchiul ei e Talleyrand,replică Cholet.

—Iar ea este protejată lui Barras.

—Sau poate că el n-are timp,zise Vigee,dacă ne gândim că în ultimii câțiva ani i-a împiedicat pe englezi și pe austrieci să mășăluiască pe Chapms Elysees.

—Lăsând deoparte reputația doamnei Duras — interveni Cholet,pe care nu-l interesa continuarea acelei discuții — în ceea ce o privește pe contesa Korsakova,îmi permiteți,domnilor,să fac o sugestie? Indiferent de starea căsniciei generalului,pentru moment el este îndrăgostit de contesă.Așa că,doar dacă vreunul dintre dumneavoastră nu are o problemă extrem de presantă,v-aș sfătui să nu-i deranjați până la întoarcerea lui Bonnay cu armata de la Chur.V-ați primit cu toții ordinele.Sunt convins că vă puteți descurca.

—Dar dacă avem totuși de pus o întrebare?

—Firește,dacă este ceva important îl vom întrerupe.Dacă nu este,vă vom ajuta fie Lauzun,fie eu.De acord?Și,cu excepția lui Furet,care dădu din cap nemulțumit,toți își exprimară acordul.

CAPITOLUL 9

Duras știa ca aveau pentru a fi împreună cel mult ziua și noaptea aceea.Și,deși lui Teo nu-i spusese nimic,ea înțelegea că în curând el va fi obligat să plece.

—Este rău,nu-i așa? zise cu calm,în vreme ce el încuia ușa dormitorului în urma sa.Stătea în picioare,complet

nemișcată, la aproximativ un metru de el, cu fața foarte palidă, și cu ochii plini de tristețe.

El înălță din umeri.

—Poate că nu, zise, întinzând spre ea o mână. Când ea i-o atinse și el o trase în brațele sale, Duras se simți din nou întreg, și se întrebă ce capriciu al sorții îi adusese laolaltă din părți ale lumii atât de depărtate. Și cum de era el îndrăgostit cu o asemenea disperare de o femeie pe care o cunoscuse abia cu două săptămâni în urmă.

—N-af trebui să fii nevoit să pleci, șopti Teo, strâns lipită de pieptul lui. Cum poți fi salvatorul tuturor?

—Sunt dator cel puțin să încerc. Tu știi asta — murmură generalul, nefiind nici el însuși sigur că ar fi existat multă speranță de reușită — Jourdan se poticnise înfruntând întreaga forță a armatei arhiducelui.

—Poate că bătălia se va încheia până când îți vei duce armata acolo.

—Deocamdată, replică el pe un ton neutru, nu cunoaștem amploarea problemei în discuție. Adevărata problemă consta în a ști unde avea să-și fixeze Franța următoarea linie de apărare. Și, deși în cadrul consiliului de război nu sugerase nimic care să exprime o atitudine atât de negativă, Duras făcea deja planuri în vederea unor împrejurări neprevăzute.

—Nu vom ști, continuă el, până când nu vom ajunge la Bregenz, sau până când Jourdan nu ne va trimite informații la zi. Mi-ar plăcea să te iau cândva cu mine la Nisa, spuse, nedorind să vorbească despre război în răstimpul ce le mai rămânea. Am acolo o vilă.

—Du-mă acum! Dându-se cu o jumătate de pas înapoi, îl ținu la depărtare de un braț.

—Spune „da”! șopti.

—Aș vrea să pot.

—Lasă-l pe Bernadotte să se ducă să-l ajute pe Jourdan!

—Îmi închipui că o va face. Deși cu Bernadotte nu puteai fi niciodată sigur de acțiunile lui. Rareori își risca armata, dacă nu putea obține vreun avantaj politic. Și încercarea de a-l salva pe

Jourdan prezenta toate semnele distinctive ale unui dezastru. Ochii lui Teo se umplură de lacrimi.

—Ce-o să mă fac,când vei pleca?

—Scrie-mi zilnic,spuse el,împletindu-și degetele cu ale ei.

—Ia-mă cu tine!

—Nu.Curpinzându-i mijlocul,o duse în brațe până la pat.

—Să te ameninț?Scoțându-i papucii,o privi pe sub sprâncene,cu sclipiri de amuzament în ochi.

—Ai putea încerca.

—Să te mituiesc?De astă-dată zâmbetul lui fu răutăcios.

—Cu plăcere,zise,începând să-și descheie nasturii cămășii.

—M-aș fi putut gândi la bani.

—Nu ai destui.După ce purtase războaiele Republicii vreme de ani de zile,el era un om bogat; generalii erau bine răsplătiți.

—În cazul ăsta,vreun alt soi de mită,murmură ea.El se aplecă să-i depună un sărut fugar pe vârful nasului.

—Ceva mai personal,răspunse în șoaptă,lăsând să-i alunece de pe trup cămașa.

—Ceva făcut de mine?El scutură din cap,un semisurâs înfrumusețându-i gura,în vreme ce cămașa îi cădea pe covor.

—Ceva carnal?

—S-ar putea să fiu tentat...Ea zvârli în el cu o pernă.

—Desfrânatule!El prinse proiectilul cu ușurință.

—Numai cu tine.

—Minți! Toate femeile și toate poveștile acelea...le auzim și la Petersburg,îl tachina ea puțin.

—Niciodată n-am avut timpul necesar pentru a fi desfrânat. (Deși femeile fuseseră mereu prezente,el nu le căutase niciodată.) Deși nu susțin c-aș fi un călugăr,mărturisi cu sinceritate.

—Norocul meu.

—În vreme ce tu,îngerul meu,ai un talent natural,zise el în glumă,așezându-se lângă ea.Vrei,te rog,să mă ajuți cu cizmele astea?Încheietura mâinii îi zvâcnea dureros.

—Culcă-te pe spate,îi propuse Teo,și voi îndeplini cu plăcere rolul de valet.S-ar putea să reconsideri ideea de a mă lua cu

tine,adăugă ea cu cochetărie,și te-aș putea ajuta să-ți scoți cizmele în fiecare...Privirea lui îi întrerupse rugămintea.

—Pe de altă parte,își reluă ea vorba cu vioiciune,am putea pur și simplu să facem dragoste până când vei pleca,fără a ne mai gândi la război sau la primejdia de a fi nevoiți să ne părăsim unul pe altul.

Zâmbetul lui Duras fu plin de recunoștință.

—Întocmai așa mă gândeam și eu.

—Îmi place să fac dragoste cu tine.

—Din fericire,zise el,tărăgănând cuvintele.

—E ceva cumplit de lispit de rafinament?

—Nu e nevoie să fii rafinată pentru mine,iubito.Zilele pe care le petrec eu în societate sunt rare.

—De câtă vreme ai tot fost oștean? îl întreabă ea,trăgându-i cizmele din picioare.

—De când aveam șaisprezece ani.Tata a reușit să mă înroleze într-un regiment din apropiere de Nisa,în așa fel încât,în permisiile mele,să mă pot duce pe mare împreună cu el.Ea își ridică privirile spre el.

—Navighezi?

—Am un iaht la Nisa.

—Soției tale îi place să navigheze?Nu se putea reține — trebuia să știe.Oare și ea îi scotea cizmele? se întreabă,făcând-o și pe cea de-a doua să alunece de pe picior.

—Claudine n-a fost niciodată la Nisa.Acum te simți mai bine? replică el,căruia nu-i scăpase nota de invidie din glasul ei.

—Mă bucur,se mulțumi Teo să răspundă.

—Eu sunt și mai bucuros,crede-mă.Liniștită datorită ieșirii lui sarcastice,ea își suflecă fusta și se așeză cu picioarele încrucișate pe pat,alături de el.

—De ce te-ai căsătorit cu ea? Cu siguranță că n-a fost constrânsă,asa cum am fost eu.Când m-am implicat pentru prima dată în politică,am cunoscut-o pe Claudine acasă la Barras.Se părea că pe amândoi ne interesa viitorul Franței revoluționare.Așa cum s-a dovedit,ea vedea numai avantajul de a fi căsătorită cu mine.

—Și totuși n-ai divorțat?.

—La o săptămână după nunta noastră am plecat în campania din Italia,și timp de aproape un an n-am mai venit acasă.La vremea aceea auzisem toate poveștile despre purtarea Claudinei în absența mea.Ea mi-a spus că aveam o mentalitate provincială dacă mă așteptam la fidelitate,și poate că așa și era.Stilul căsniciei noastre nu e chiar atât de neobișuit.Sunt sigur că ai văzut aceleași lucruri la curtea Rusiei.

—Oh,da.Țarul dă tonul și el depășește concepția oricui despre convenționalism.

—Cred că depravat este cuvântul cel mai frecvent folosit.Nu-i puse întrebări referitoare la căsnicia ei,deși cuvântul depravat i-l aduse instantaneu în minte.De fapt nu prea îi păsa.

—Am terminat cu înșiruirea vieții mele? întrebă Duras,alene.Trecutul nu are prea mare importanță pentru mine.Ca un om al armelor,trăia pentru clipa prezentă; dincolo de aceasta nu exista nici o certitudine.

—Mi-ar plăcea să știu totul despre tine.

—De ce?Pentru că s-ar putea să nu mai am niciodată vreo șansă de a te întreba,răspunse ea în gând.Fiindcă dorea să știe despre el mai mult decât câteva anecdote scurte.Dar știa că nu era bine să-l preseze.

În schimb,râseră și se hârjoniră și făcură dragoste,și rămaseră culcați unul în brațele celuilalt într-un pat care nu era a lor,în casa altui om,în ajunul unei băătăii cumplite.Și se prefăcură că ar fi avut un viitor împreună.

La un moment dat,înainte de ivirea zorilor,ea se trezi brusc,simțind lipsa căldurii lui alături de ea,și înnebunită,îl strigă.

—Sunt aici,o liniști glasul lui cu intonație calmă.Nu puteam să dorm.Îl văzu stând cu picioarele larg desfăcute într-un fotoliu de lângă șemineu,strălucirea slabă a focului pe cale să se stingă iluminând trupul lui gol.

—Ai vrea puțin coniac?Încheietura mâinii lui,bandajată,se odihnea pe brațul fotoliului.Duras ridică paharul cu alcool pe care îl ținea în cealaltă mână.

—Prescripțiile doctorului,murmură,zâmbetul dezvelindu-i pentru o clipă dinții sclipitor de albi.Trăgând cuvertura de pe

pat,ea și-o aruncă pe umeri și străbătu încăperea în picioarele goale.

—Stai cu mine,zise el,punând la o parte paharul și oferindu-i o mână.

Apoi,înfășurând cu grijă pătura în jurul ei,o așeză pe genunchii lui,cu capul rezemat pe umărul lui.

—Te durea încheietura mâinii? îl întrebă ea,atingându-i ușor brațul bandajat.

—Puțin.Și Bonnay ar trebui să se înapoieze în curând.

—Cât de curând? întrebă ea,neputându-și ascunde teama din glas.

Brațul cu care o înconjura își întări strânsoarea.

—Oricând,începând din această clipă.Va veni călare înaintea celorlalți,cu unitățile de cavalerie.

—Nu cred că pot fi curajoasă,spuse ea cu voce tremurată,lartă-mă.Nu vreau să pleoi.

—Nu am încotro.Dacă nu voi ajunge la timp,Jourdan o să-și piardă armata.

—Te rog,Andre,ia-mă cu tine! Te implor!

Își îndreptă trupul în așa fel încât să-l poată privi drept în față.

—Nu-ți voi sta în cale,îți făgăduiesc,și...

—Da.

—Nu voi vorbi până nu mi se va adresa vreo vorbă,mă voi ocupa de calul tău de luptă și voi avea grijă să nu duci lipsă de hrană.Nu-ți voi crea nici o problemă,indiferent ce s-ar întâmpla,nici chiar...Da? Ai spus da?

Câteva clipe el tăcu,anarhia din creierul lui necesitând stăpânire.

—Dacă accepți restricțiile,rosti în cele din urmă,privirea fiindu-i în mod evident tulburată.

—Bineînțeles,consimți ea îndată,cu impresia că-i fusese dăruită întreaga lume.Orice.Absolut orice!

—Nu-ți va fi permis accesul în zona de luptă,spuse el,cu un glas atât de crispat încât ea se temu să nu se răzgândească.Voi avea grijă să ți se atribuie o locuință sigură înainte ca noi să înaintăm.Dar până atunci ne poți însoți.Sper că ești în stare să călărești mult

—Da,da,sigur că da,îl încredința ea,gata să tăgăduiască orice.

—Și să te aștepti că-ți vor fi adresate comentarii obscene.Nu le pot evita pe toate,și nu voi fi întdeauna acolo.

—Nu mă voi simți jignită.

—Și te previn,nu știu cât de mult timp voi putea petrece cu tine,chiar dacă vei fi cu mine.

—Înțeleg,zise ea cu calm, deși sufletul îi era plin de o imensă bucurie.

—Am descoperit că nu te pot părăsi,zise el cu glas atât de coborât încât ea trebui să-și încordeze auzul pentru a-l auzi.Am stat treaz multă vreme,încercând să mă conving că aș putea.

—Îți sunt foarte recunoscătoare,șopti ea,neîndrăznind să-l atingă,în dispoziția sufletească în care se afla el acum.

—E posibil să urmeze repercursiuni,bombăni el.Avem ordine să nu îngăduim prezența unor femei în cadrul armatei.Ceea ce nu înseamnă că aceste ordine sunt respectate.Dar sunt pregătit să aud comentarii neajurate din partea acelor -ofițeri care și-au lăsat amantele în spatele liniilor.

—Eu sunt amanta ta?

—Nu,tu ești iubirea vieții mele,spuse el extrem de încet.

Apoi zâmbetul îi reapăru,plin de farmec răutăcios.

—Dacă ai fi amanta mea,te-aș lăsa în urmă.

—Mă bucur,replică ea,înapoindu-i zâmbetul.El înălță o sprânceană întrebătoare.

—Pentru că te-ai îndrăgostit,preciza ea.

—Acum te-ai îndrăgostit și tu? murmură el.

—Nu vei scăpa de mine,te previn! îl amenință ea în glumă.

—Nici o teamă în privința asta,iubito.

—Te voi face fericit,spuse ea,privirea fiindu-i limpede și sinceră,ca și cuvintele.

—M-ai făcut deja.Când ecoul agitației provocată de sosirea lui Bonnay ajunse la etaj,Duras spuse:

—Restricțiile încep acum,iubito,campania este în plină desfășurare.

Și coborî singur,ca să discute cu șeful statului său major.După ce se salutară reciproc și își împărtășiseră pe scurt temerea

în legătură cu iscusința lui Jourdan de a face față armatei arhiducelui, Duras, cu concizie bărbătească, spuse:

—Teo este la etaj. Felul în care Bonnay dădu din cap însemna luare de cunoștință și înțelegere. După aceea se apucară să organizeze acțiunea de salvare: desemnarea companiilor și a comandanților; stabilirea graficului de înaintare; încercarea de a prevedea desfășurarea evenimentelor. Și, în cele din urmă, când toate detaliile fuseseră gândite în mod satisfăcător, Duras anunță:

—Teo va veni cu mine.

—V-ați pierdut mințile, desigur, replică Bonnay, calm.

—Probabil.

—Ideea aceasta mai poate fi discutată?

—Nu.

—Știți că ordinele referitoare la femei sunt stricte.

—Cunosc toate argumentele, Henri. Toată noaptea m-am străduit să-mi schimb convingerea.

—Ea ar putea constitui un pricol enorm.

—Se va afla mult în spatele liniilor.

—Cholet m-a informat că generalul Korsakov a cerut să-i fie înapoiată.

—Teo nu vrea să se ducă.

—Dumneavoastră sunteți cel care nu vrea ca ea să plece.

—Și asta.

—Acum, Amalia va voi să vină cu mine în campanie. O să ne îngreunați tuturor foarte mult situația.

—Sunt convins că te poți descurca lesne cu soția dumitale, Bonnay, răspunse Duras în glumă.

—Nu mă pot descurca deloc cu ea, însă din fericire, cei patru copii ai noștri se vor dovedi a fi o opreliște. Veți avea nevoie de pat pentru contesă, adăugă Bonnay.

—Ai aflat că acum Korsakov se află la Mainz.

—Cholet a pomenit despre asta. Oare trupele sale se vor alătura englezilor sau armatei arhiducelui?

—Aș zice că armatei arhiducelui. Pentru paza lui Teo îi vreau pe oamenii lui Vigee, spuse Duras pe un ton categoric. Au mai puține scrupule.

—Voi da de înțeles limpede ca orice ruși care vor fi zăriți să fie uciși.

—O să vorbesc eu însumi cu Vigee,dar să-i dai dumneata instrucțiuni.Nu vreau ca ea să fie vreodată în pericol.

—Am înțeles.

—Ei,și acum,— murmură Duras,trăgând adânc aer în piept — cursa pentru salvarea lui Jourdan a început.Trupele de avangardă pot porni la drum odată cu căderea nopții?

—Cu puțin noroc,da.

CAPITOLUL 10

Merseră toată noaptea,un mesager călare din partea lui Jourdan întâmpinându-i la scurt timp după miezul nopții,pentru a le transmite o urgentă chemare în ajutor.În decursul a două zile de lupte continue,toate unitățile sale franceze fiindu-i cu mult depășite numeric,Jourdan încercase să țină în loc la Ostrach ofensiva austriacă,trimițând în față întăriri pentru a împiedica înaintarea dușmanului.Când una dintre brigăzile franceze fusese izolată și încercuită,o divizie își croise drum spre a-i veni în ajutor.În vreme ce acoperea retragerea brigăzii,prin însăși această operațiune flancul trupelor franceze aflate la nord de Ostrach rămăsese lipsit de apărare.Pentru a evita încercuirea,unitățile nordice se alăturaseră acțiunii de retragere a generalului.Armata lui Jourdan dădea înapoi pe toată lungimea frontului.Deși forțele armatei lui Jourdan produsese războaiele mai mult de două mii nouă sute pierderi de vieți omenești,pierduseră la rândul lor două mii cinci sute dintre oamenii lor,și descoperiseră cu durere că armata arhiducelui,departe de a fi împrășiată în mici detașamente,așa cum se crezuse,înainta într-o ofensivă unică și puternică.

Răspunzând îndată chemării lui Jourdan,Duras îl informă că nașul lor îi va aduce la Bregenz odată cu răsăritul soarelui.Moment în care avea să atace imediat.

Jourdan se ocupa de stabilizarea liniei sale la vest de Pullendorff,având localitățile Stockach în dreapta și Emmingen în stânga.Când primi mesajul lui Duras,făcu planuri

să atace din nou și dădu ordine pentru ca armata sa să se deplaseze înainte. Jourdan urma să conducă el însuși flancul drept.

La porțile unei mănăstiri situate la câteva mile spre vest de Bregenz, Teo își luă la revedere de la Duras. Stând călare pe cai alăturați, erau înconjurați de personalul statului-major și de oamenii de pază, în vreme ce armata trecea pe drum, dincolo de porți, mărșăluind în noapte într-un pas forțat în care se simțea presiunea momentului.

—Ești sub comanda maiorului Vigee, rosti Duras calm, pe un ton politicos, neutru, intimitatea fiind o imposibilitate. Te rog să-i urmezi ordinele.

—Da, desigur. Ea deschise gura să mai adauge ceva, apoi, cu atât de mulți ochi ațintiți asupra lor, se răzgândi.

—Dacă nu voi putea să mă întorc eu însumi la tine, cineva din personalul meu va aduce ordine. Nu te depărta în afara împrejurimilor clădirii.

Întinse brațul și atinse fugar mâna ei înmănușată.

—Au revoir, murmură, adâncindu-și, vreme de o clipă, privirea în ochii ei.

—Domnul să te aibă în pază! șopti ea. Apoi, întorcându-se către Bonnay, care stătea în dreapta lui, Duras întrebă pe un ton tăios:

—Ce vești avem din partea artileriei? Atingându-și ușor pintenii de coastele calului său de luptă, pornea deja într-un galop mic când primi răspunsul lui Bonnay. Apropiindu-se de Teo, maiorul Vigee zise, prietenos:

—Mănăstirea va fi confortabilă, contesă. Unul dintre oamenii mei vă va lua calul, adăugă, întinzându-i mâna. Teo era îmbrăcată în costumul unui ofițer de cavalerie — un șiretlic obișnuit pentru însoțitoarele ofițerilor, în timpul unei campanii. Trecându-și piciorul pe deasupra oblâncului, ea îi luă mâna și alunecă jos din șa. O potecă mărginită de tei ducea de la poartă spre intrarea principală, ramurile profilându-se, negre, și subțiri, pe fundalul cerului înstelat. Două lanterne, la ușile de intrare, strălucneau în depărtare.

—Dați-mi voie să vă arăt camerele dumneavoastră,propuse Vigee,oferindu-i brațul.Generalul s-a gândit că,pe durata șederii aici,vă va face plăcere biblioteca,adăugă el,ținând pasul cu mersul ei mai mărunț.Călugării se mândreau cu colecția lor de cunoștințe vână-torești.Înțeleg că și dumneavoastră vânați.

—Tribul meu vânează pentru subzistență,replică Teo.Bunicul meu nva învățat să trag cu pușca încă de la o vârstă fragedă.Dumneavoastră vânați,domnule maior?

—Am fost crescut la Paris,așa că vântoarea mea s-a limitat la austrieci,ripostă el rânjind.Nu mi-o luați în nume de rău,contesă.

—Nici o supărare,domnule maior.Înrudirile mele se limitează la o foarte mică zonă din Siberia.

—Așadar,veți rămâne în Elveția?Teo nu se putu decide dacă el era impertinent sau stângaci,și când ea ezită,Vigee se grăbi să adauge:

—Generalul pare să fie îndrăgostit de dumneavoastră,doamnă,și noi toți îi dorim numai bine,asta-i tot.

—Și eu îi doresc binele,spuse ea.Și sper din toată inima să pot rămâne.

—Suntem aici pentru a avea grijă să nu vină cazacii să vă ia,așa că nu aveți de ce vă teme.

—Cazacii? se miră ea,deoarece aceia care o escortaseră de la Petersburg se aflau în închisoare,la Zurich.

—Oamenii soțului dumneavoastră,contesă.Sesizând groaza apărută imediat în ochii ei,iși dădu seama că Duras nu-i spusese nimic despre asta.

—Nu știați,zise cu glas scăzut,reproșându-și scăparea.Iertați-mi gafa,Andre n-a precizat...

—Unde este soțul meu?Maiorul aruncă o privire rapidă în jur,de parcă ar fi sperat să fie salvat din acea dilemă,dar doi călugări care veneau să-i salute se aflau încă la o distanță prea mare.

—N-ar fi trebuit să vă spun nimic,bâigui.

—Aș prefera să știu cu ce fel de primejdie mă confrunt,zise Teo,străduindu-se să rămână calmă.

—Vom avea grijă de dumneavoastră.Nu trebuie să vă faceți griji.

—Korsakov e împreună cu arhiducele?

—Pe cinstea mea că nu știu.

—Dumneavoastră credeți că este cu arhiducele? Inima îi bătea înnebunită.

Impulsul de a scăpa prin fugă era copleșitor.

—Nu știu,răspunse el,susținându-i câteva clipe privirea.Realmente nu știu.

—Dar Duras crede asta,căci altminteri nu v-ar fi spus să mă păziți de cazaci.La ce depărtare se află Bregenz?

—Nu vă alarmați,încercă Vigee s-o liniștească,remarcând agitația ei vizibilă.E mult mai probabil ca arhiducele să fie la Stockach.

—Nu la Bregenz...Teo fu cuprinsă de un sentiment de ușurare,și se întrebă — acum când era scoasă de sub stăpânirea lui Korsakov — cum de supraviețuise în trecut.Asemenea unui animal eliberat din cușcăsimțea groaza pătrunzându-i în suflet doar gândindu-se la perspectiva reîntoarcerii în închisoarea ei.

—Cât timp sunteți în paza mea,nimeni nu vă va face vreun rău,contesă.Vă dau cuvântul meu de ofițer.

—Vă mulțumesc,domnule maior,zise Teo,cu glasul abia șoptit și cu chipul palid.Gândul de a mă înapoia la Petersburg mi se pare extrem de nebinevenit.

—Duras vrea să fiți în siguranță,doamnă,și ordinele lui vor fi respectate.

—Vă mulțumesc,murmură Teo.Vă mulțumesc foarte mult.Și,după ce călugării îi uraseră bun sosît în congregația lor și după ce fusese condusă în încăperile destinate ei,o gândire mai calmă îi domoli teama irațională.Paza asigurată de Vigee era puternică — șaizeci de oameni — mănăstirea însăși arăta ca o fortăreață medievală,iar camerele ei erau situate în ceea ce părea să fi fost un turn principal.Dacă există undeva un loc în care cineva să se poată simți în siguranță câtă vreme Korsakov bântuia viu prin lume,acela ar fi fost acest sanctuar bine apărat.Dar ea nu dormi bine,fiind chinuită de coșmaruri și

amintiri brutale,însăimântată de umbre pe pereți,trezindu-se brusc la zgomote venite din afară,văzând chipul lui Korsakov,precum un vampir fantomatic,apărând în lumina lunii de dincolo de fereastra ei.După câteva ore de zbucium,renunță la orice altă încercare de a dormi și își găsi un scaun lângă șemineu,sperând că flăcările calde și strălucirea jucăușă aveau să-i țină la distanță demonii.Avea nevoie acum de mângâierile lui Tamir,dar camerista ei fusese lăsată la Sargans.Chiar și mai mult avea nevoie de Duras,dar el nu putea fi ajuns nici măcar de dorința ei,viața fiindu-i în mâinile zeilor.

În timpul nopții,Duras împreună cu șase mii de oameni trecuse peste mlaștina care apăra Bregenz-ul,și acum se afla în fața pozițiilor puternice întărite ale austriecilor.Artileria lui era încă la o depărtare de treizeci de mile spre vest,înaintând cu greu prin ținuturile mocirloase,însă cea mai mare parte a cavaleriei lui reușise să navigheze pe potecile înguste care stăbăteau mlaștina,și,pregătită,aștepta ordinul lui ca să atace.Duras nu prea avea timp să studieze posibilitățile; în orice caz,în afara unui atac frontal ucigător,acestea erau puține.Și,blestemându-l în gând pe Jourdan pentru incompetența lui și pentru că nu respectase cea dintâi regulă a războiului — „Alege momentul și locul de desfășurare a bătăliei” — dădu instrucțiuni în vederea dispunerii trupelor sale.

Când lumina palidă a zorilor spori,artileria austriacă deveni vizibilă în poziția ei expusă,și Duras dădu ordinul de atac.Asaltul se porni peste un teren fără absolut nici o acoperire,zgomotul tobelor ce bătea semnalul de atac înălțându-se spre un cer matinal lipsit de nori,iar calea ce și-o croiau atacanții în fața lor fiind un câmp ucigător.Sub bombardamentul intens,avangarda începu să șovăie,apoi cedă.Pentru a stăvili retragerea,Duras călărea de-a lungul primelor rânduri,

încurajându-și oamenii,și cel dintâi val ajunse la baza escarpei.Austriecii aruncară în luptă două brigăzi și,treptat,după o confruntare îndelungată,francezii fură respinși în josul povârnișului.Duras își regrupa infanteria și,sub bubuitul tunurilor austriece,înaintară din nou,în vreme ce

cavaleria austriacă încerca să înconjoare flancurile franceze de pe pantă. Dacă ar fi reușit să facă o străpungere acolo, ar fi putut să respingă întregul front francez. Pentru oamenii lui Duras, momentul era disperat. La început cedară teren, dar apoi cea de-a doua coloană de infanterie franceză atacă vijelios, urmată de calul lui Duras care își croia drum prin noroi și apă pentru a înfrunta cavaleria austriacă. Sub presiunea puternicului atac, austriecii se retraseră, dar, supusă focului intens al inamicului,

armata lui Duras nu câștigă decât puțin teren.

Chemând la luptă cea de-a treia coloană a sa, Duras dădu iarăși ordin de atac, fiind însă întâmpinat de valul unor noi trupe austriece, revărsându-se în josul fortificațiilor. Cum francezii erau respinși metru cu metru, ultimele rezerve fură chemate în ajutor, și aceste întăriri intensificară atacul. Pentru fiecare palmă de pământ fură sacrificați o mulțime de oameni, atât de o parte cât și de cealaltă, dar în cele din urmă austriecii se retraseră în spatele fortificațiilor.

Duras încercă acum să ia cu asalt zidurile, dar un puternic foc secerător, deschis asupra lui din bastioane și de pe înălțimile învecinate, îi subție serios rândurile. Atunci vru să câștige teren spre stânga fortificațiilor, însă se pomeni prins într-un foc încrucișat ucigător. Realcă-tuindu-și rândurile împutinate, Duras conduse el însuși atacul, chiar mai departe spre stânga, dar când ajunse cu greu și cu mari pierderi aproape pe creasta fortificațiilor, trupele austriece ieșiră năvalnic pentru a-i prinde din flanc. Francezii fură nevoiți să se retragă din nou, în dezordine. Pe la ora unsprezece a acelei dimineți, în tabăra austriacă veniseră întăriri proaspete, și noul atac francez fu o repetare a ceea ce se întâmplase mai înainte. Măcelul fu înspăimântător. De șase ori înaintară francezii, doar pentru a fi secerați de o ploaie de foc; de fiecare dată siliți să se retragă, și de fiecare dată rândurile rărite se reformară. Spre prânz, după cinci ceasuri de luptă crâncenă, francezii erau respinși cu pierderi grele, lăsând în urma lor o mie cinci sute de morți și trei sute de prizonieri.

Din fericire,austriecii erau tot atât de extenuați ca și oamenii lui Duras,și nu aveau puterea de a-i urmări în retragere.Adunându-și trupele epuizate,generalul se înapoie la Constance,unde află pentru prima oară despre înfrângerea lui Jourdan la Stockach.Arhiducele lovise puternic armata lui Jourdan,și după ce suferise cinci mii de pierderi de vieți omenești,generalul fusese împins îndărăt,dincolo de Rin.

— Găsiți-l pe Vigee,ordonă Duras imediat,teama sfredelindu-i măruntaiele.

După înfrângerea lui Jourdan,austriecii aveau să înainteze rapid spre vest — Teo putea să cadă în mâna lor.În timp ce Bonnay chema ostașii care să plece ..în căutarea maiorului,Duras stătea în picioare la fereastra biroului primarului,

urmărind tumultul și haosul de sub el.Piațeta orașului Constance gema de căruțe și furgoane încărcate cu răniți,grupuri de soldați odihnindu-se care pe unde puteau; învălmășeala de trupuri și mijloace de transport fiind tot ce mai rămăsese din armata lui.Acum că Jourdan era pe deplin înfrânt,francezii aveau să fie nevoiți să se retragă și mai mult pentru a-și apăra frontul vestic și a-l face să reziste împotriva armatei victorioase a arhiducelui.Avantajul numeric fusese întotdeauna de partea acestuia; toată lumea știuse asta încă de la început.O forță mai mică îți cere prudență în alegerea locului și momentului bătăliei,să știi când să înaintezi și când să stai în loc.Păcat că Jourdan era atât de prost.

Chipul lui Duras avea o expresie răătăcită,brațul drept îi era prins într-o eșarfă însângerată,fața,părul și uniforma îi erau înnegrite de praf de pușcă.La o măsuță de lângă ușă,Cholet se ocupa cu transcrierea unui raport ce urma să fie trimis la Paris.

—Vreți să-i menționez pe ruși? întrebă.Mai devreme,Duras nu fusese sigur dacă dorea să trimită această informație,deoarece puținii cazaci văzuți la Bregenz ar fi putut să fie vreo trupă de cavalerie austriacă.

—Nu,lasă mesajul simplu.Ne retragem.Le vom aduce la cunoștință poziția noastră mai târziu.În momentul în care vor

primi informația,eventuala prezență a rușilor nu va mai avea nici o importanță.

Glasul îi era răgușit,cu umărul zdravăn se rezema din greu de canatul ferestrei,simțindu-se complet epuizat.De două zile nimeni nu mai dormise,și nici nu aveau s-o facă în curând,cu armata arhiducelui pe urmele lor.

—Vom rămâne aici numai atât cât să ne ocupăm de răniți,continuă Duras.Vreau ca la căderea nopții să ne aflăm la vest de Constance.Instalează în apropiere de lac un spital de campanie pentru răniții care nu vor aștepta până seara,și convoacă imediat o întrunire a statului-major.Jourdan fiind lichidat,suntem singuri pentru a rezista împotriva arhiducelui.Ne vom retrage dincolo de râul Thur,și de acolo către pozițiile din jurul Zurich-ului.Cei care nu sunt de acord,își pot exprima părerea într-un răstimp de un sfert de oră.Și găsiți-l pe Vigee! Vreau să mă încredințez că Teo se află în siguranță.

Nu știa de unde să înceapă pentru a o găsi în acea forfotă a retragerii,scena ce se desfășura sub ochii lui fiind grăitoare pentru ceea ce se petrecea în cea mai mare parte a orașului și în regiunea înconjurătoare.Patru mii dintre oamenii lui aveau nevoie de provizii,și de îngrijire,iar el trebuia să aibă grijă ca Teo să fie nevă-tămată.Stătea în picioare lângă fereastră,pândind întoarcerea lui Bonnay,sperând să zărească în mulțime o față sau o siluetă cunoscută.

Rezemat de geam,ațipi vreme de câteva minute,și când,după scurt timp,Bonnay năvăli în încăpere,sunetul binecunoscut al vocii acestuia îl trezi brusc.

—Ai găsit-o? întrebă,dintr-o dată vioi,întorcându-se spre Bonnay.

—Unul dintre ostași l-a găsit pe Vigee.

—Ce dracu' vrea să-nsemne asta? mârâi Duras,cuprins de neliniște.

—Contesa este în siguranță,explică aghiotantul,dar Vigee a mutat-o la spitalul provizoriu care a fost instalat în biserică.Ea îi ajută pe răniți și,din câte se pare,a ieșit,trecând în altă încăpere.Am lăsat instrucțiuni pentru ca Vigee s-o aducă aici.

—Unde se află biserica?

—După colț,lângă...

—Arată-mi!Era prea primejdios ca,în dezordinea agitată a retragerii,Teo să fie singură undeva — indiferent dacă era vorba de o biserică sau de un spital.

—Ce naiba l-a apucat pe Vigee? întrebă Duras,ieșind din încăpere cu pași atât de repezi,încât Bonnay aproape că fugi pentru a nu rămâne în urmă.

—Contesa,pur și simplu,a plecat pe furiș,domnule.Vigee spunea că,la un moment dat,ea era colo,și în următorul...Un mușchi de pe maxilarul lui Duras tresări,tră-dându-i supărarea.Dar în momentul scurtei lor treceri prin străzile aglomerate nu mai exprimă nici un alt reproș.

—Asta e?Fațada bisericii se înalță înaintea lor de cum dădură colțul.

—Da,domnule.

—Unde a văzut-o ultima dată?

—În nava principală,domnule.Tocmai de aceea nu și-a făcut griji că ar fi putut

s-o piardă din vedere.Contesa stătea de vorbă cu preotul,și cine altul ar fi fost mai de încredere,zicea Vigee.Dar nici Vigee,nici Teo nu se zăreau nicăieri când ei intrară în nartex și contemplară o scenă tragică și dominantă de dezordine.Răniții zăceau pe culoarele dintre strane,cei cu vătămări mai puțin grave stăteau pe scaune sau rezemați de pereți.Paiele proaspete așternute pe pardoseala de piatră erau deja îmbibate de sânge,și jalnica larmă a strigătelor care cereau apă și ajutor răsună prin uriașa navă.

—Unde sunt cei care trebuie să acorde îngrijire medicală? întrebă Duras.

—Sunt pe drum.Am ordonat să ni se asigure provizii și personal medical.Vigee și-a trimis oamenii să aducă apă.Există și un preot,domnule.E posibil ca el să știe ce s-a întâmplat cu contesa.

Preotul nu știa și,după ce-l încredințase pe cleric că ajutoarele aveau să sosească în curând,Duras cercetă navele laterale și absida,oprindu-se ca să stea de vorbă cu răniții,asigurându-i că

vor fi trimiși acasă,mulțu-mindu-le pentru curajul lor la Bregenz.Fu o trecere lentă prin grămada de soldați ce zăceau de-a valma pe pardoseală,și totuși privirea lui Duras rămânea vigilentă,pândind semne care să-i trădeze prezența lui Teo.Fiecare minut ce se scurgea fără a o fi văzut îi sporea neliniștea.Mult prea târziu o găsiră într-o mică grădină împrejmuită de ziduri,în spatele bisericii,ajutându-i unui cleric să bandajeze un ostaș rănit.Vigee stătea în genunchi lângă Teo,ținând piciorul omului,în timp ce ea și tânărul preot înfășură strâns resturile juponului ei în jurul unei tăieturi sângerânde.

—N-a vrut să vină,domnule,declară în grabă Vigee,cu o nuanță de scuză în glas,de cum îl văzu pe Duras.

—Nu da vina pe el,Andre,zise Teo,ridicându-și chipul zâmbitor spre Duras.

(Rochia ei era pătată,mâinile,mânjite de sânge.) N-am vrut să plec,când aici sunt atâția oameni care au nevoie de îngrijire.

—Chirurgii și medicii au pornit deja încoace,declară Duras.Peste scurt timp vor fi la datorie.Acum,vino,te voi duce la o altă locuință.

—Vom rămâne multă vreme în localitate?

—Sper să plecăm înainte de căderea serii.

—Trimite pe cineva să mă ia când vei fi gata de plecare.Până atunci voi da ajutor,replică ea,reindrep-tându-și atenția asupra îndeletnicirii întrerupte.

Soldatul pe care-l îngrijea devenise de o paloare cadaverică.

—Teo!La auzul unicului cuvânt,rostit blând,ca un ordin stăpânit,ea își înălță iar privirea.

—Vigee va rămâne cu mine,nu-i așa,domnule maior? întrebă ea,uitându-se la acesta pe deasupra piciorului rănit al soldatului.

—Da,doamnă.Adică,adăugă,conștient de încrun-tătura lui Duras — dacă așa doriți să fac,domnule.Complicația intervenită aduse un zâmbet ușor pe buzele lui Bonnay — Duras nu era obișnuit să nu-i fie ascultate ordinele.

—Nu vrei să pleci? întrebă generaful cu glas scăzut,în care i se simțea efortul de a se stăpâni.

—Scuzați-mă,spuse Teo cu calm adresându-se preotului de lângă ea,și

ridicându-se într-un foșnet de mătase grea,se îndreptă spre Duras.

Luându-i mâna,îl trase puțin la o parte.

—Mă bucur foarte mult că ești teafăr,zise ea cu blândețe.Ai vrea să-ți îngrijesc rana?

—A văzut-o deja un chirurg.Pleacă de aici,Teo,vino cu mine,insistă el.Oare asta înseamnă a-ți cere prea mult?

—Să stau undeva și să te aștept? ripostă ea,sfidându-l cu privirea.Te rog,iubitule,voi fi mult mai de folos aici.Știu cum să bandajez o rană.Chiar dacă n-aș face altceva,măcar pot să aduc apă pentru muribunzi și să-i țin de mână.

—Aș prefera să fi în siguranță,departe de toate astea.

—Cu Vigee sunt în siguranță.O privi câteva secunde,punând în balanță liniștirea lui și dorințele ei.

—N-ai fost rănită în timpul retragerii?

—Nu.Vigee ne-a pus să încălecăm pe cai în clipa în care a primit mesajul tău.Nu mi-a dat nici măcar răgaz să mă schimb,asa că am călărit în straiile astea — zise ea,zâmbind.Cu fustele suflecate în jurul genunchilor.

—Îmi fac griji gândindu-mă la tine în vălmășagul orașului.Nu știu dacă prezintă siguranță.

—Dar tu ești în siguranță,acum când armata lui Jourdan a dispărut?

—Deocamdată sunt,dar la noapte vom continua să ne retragem.Asta nu-i o discuție despre siguranța mea,iubito,adăugă zâmbind.

—Nici despre a mea,iubitule,replică ea cu drăgălășenie.

Urmă o foarte scurtă tăcere și apoi,cu un oftat extrem de slab,Duras spuse:

—Dacă nu vrei să vii cu mine,trebuie să rămâi la biserică,în așa fel încât să știu unde te afli.

—De acord,zise ea în glumă.

Apoi,ridicând mâna,trecu ușor cu degetul peste obrazul lui.

—Ai nevoie de un bărbierit și de o baie.

—Poate diseară vom reuși să găsim undeva apă caldă.

Glasul îi era scăzut, privirea intimă, 4 și vreme de câteva clipe nenorocirile din ultimele zile dispăruseră.

—Un gând paradisiac, replică ea în șoaptă.

—Da, zise el, imediat conștient de extrema lui oboseală. Vigee rămâne lângă tine clipă de clipă. Fără nici o excepție.

Adunându-și puterile pentru a-și învinge epuizarea, continuă cu vioiciune:

—E posibil ca în vălmășagul acesta să existe agenți ai dușmanului. Vreau să înțelegi eventualul risc.

—Din câte înțeleg, s-ar putea ca și Korsakov să se afle prin apropiere.

—Nu dispunem de o verificare, dar nu-i cu neputință. Nu-ți asuma nici un risc.

—Vei veni să mă iei, când va fi timpul de plecare?

—Dacă nu voi putea, îl voi trimite pe unul dintre ghiotanții mei. Sunt îngrijorat în legătură cu tine, zise cu un glas șoptit. Retragerea ar putea fi primejdioasă, dacă arhiducele Charlie se hotărăște să ne urmărească.

—Voi rămâne cu Vigee și voi aștepta chemarea ta.

—Vei avea nevoie de îmbrăcăminte.

Ea aruncă o privire rapidă spre fusta ei murdară — nu remarcase în ce hal era.

—O să văd ce pot face. Nu te frământa. El zâmbi cu amărăciune,

—Voi încerca să mă abțin. Veșmintele pentru Teo constituiau pentru moment una dintre cele mai neînsemnate preocupări ale lui.

Cu un semn Către Bonnay, îi șopti lui Teo, despărțindu-se de ea:

—Rămâi cu Vigee.

—Da, domnule general! răspunse ea, făcând în glumă cu ochiul.

El îi imită gestul — o fluturare leneșă și ispititoare a genelor negre, amândoi simțind un dulce val de speranță. Bărbații, care se întruniră la scurtă vreme după aceea în biroul provizoriu al lui Duras, erau cei ce mai rămăseseră din statul său major, Bastoul și Ruby fuseseră uciși în cursul asaltului, Gazan era grav rănit, iar Loison se afla la chirurg, care îi trata o rană de șrapnel. Nici unul dintre oamenii lui nu scăpase nevătămat. Nu existară discuții în contradictoriu cu privire la

necesitatea de a se replia spre Zurich. Mica armată din Elveția era izolată într-o poziție avansată, riscând să fie încercuită dinspre nord de către oamenii arhiducelui și de armata austriacă în Italia. Aveau să fie nevoiți să-și abandoneze pozițiile din Tirol și să-și retragă toate garnizoanele de pe malul estic al Rinului superior. Câțiva ofițeri propuseră să plece cu totul din Elveția și să facă un popas în munții Jura și în Alpii Savoiei. Dar Duras se opuse.

El își petrecu restul zilei împreună cu Bonnay, organizând retragerea. Se trimise ordin celor de la cartierul general de la Sargans să-și strângă bagajele și să se retragă spre vest. Grosul armatei, care încă își continua marșul venind din Tirol, trebuia să fie îndreptat în altă direcție. Instrucțiunile lui adresate șefului intendenței erau ample, și întregul personal ocupat cu aprovizionarea lucra ore suplimentare rechiziționând de la localități cele necesare. Toți cei patru mii două sute de oameni care supraviețuiseră luptelor de la Bregenz aveau nevoie de rații alimentare și de medicamente, iar pentru răniții care mergeau pe jos erau necesare mijloace de transport suplimentare. Foarte târziu în acea după-amiază, când se stabileau ordinele finale în vederea evacuării terenului, de la Paris sosi un mesaj dezolant: austriecii, sub conducerea lui Kray, învinseseră lângă Verona armata din Italia a lui Scherer și îi împinseseră pe francezi înapoi, până la Mincio. Cum Suvorov era așteptat să li se alăture în curând austriecilor din Italia, aducând cu sine un surplus de soldați ruși, pentru Franța situația din sud devenea disperată. În aceste condiții, împrejurările în care se aflau ei înșiși căpătau o nuanță mai gravă. Dacă armata din Italia ar fi fost înfrântă, armata din Elveția s-ar fi aflat, singură, într-o extrem de mare primejdie.

CAPITOLUL 11

—Duras o are pe soția dumneavoastră, spuse bărbatul slab care stătea de partea cealaltă a mesei de lucru a lui Korsakov.

—La el...la el! Cu neputință! Generalul rus sări în picioare, statura lui uriașă înălțându-se amenințător. Furia îi

devenea vizibilă pe măsură ce culoarea feței i se schimba din roz în roșu, și apoi într-un stacojiu intens.

—Este una dintre târfele lui! adăugă, parcă scuipând cuvintele, și aplecându-se înainte, pus pe ceartă.

—Îl aștepta la mănăstirea de lângă Bregenz, zise Herr Mingen, calm în fața mâniei rusului. Anii petrecuți da el ca agent dublu îl obișnuiseră să-și păstreze calmul și stăpânirea de sine. Fusesse trimis în misiune, s-o caute pe soția generalului, și, deși loialitatea lui era înclinată Prusiei și regelui ei, nu vedea ce-ar fi fost rău în a-i furniza lui Korsakov această informație.

—Părea să fie bine păzită, adăugă.

—Prin urmare, este prizoniera lui, declară pe un ton categoric generalul Ilici Korsakov, pentru care era de neconceput să existe cineva care să se înfrupte din proprietatea lui personală.

—Am stat de vorbă cu unul dintre ostașii de lângă grajduri. Duras este plin de sollicitudine față de ea.

—Plin de sollicitudine? Bărbatul supranumit „Măcelarul” rosti cuvântul cu o ușoară nuanță de răutate.

—Din câte se pare, după succesele lui din Tirol, Duras a petrecut cu contesa două zile în spatele ușilor închise.

—Ai înțeles tu greșit! tună Korsakov, încleștându-și mâinile mătăhăloase.

—Nu, excelența voastră, replică omul care vorbea fără accent zece limbi.

—Dacă te-nșeli, câine smiorcăit ce ești, zise în șoaptă Korsakov, cu glasul tremurând amenințător și privindu-l fioros cu ochii lui apropiați, o să-ți smulg ficatul!

—Sunt foarte sigur de ceea ce afirm, excelență, replică pe un ton calm Herr Mingen, ascuzându-și disprețul. Oamenii incapabili și brutali, de felul lui Korsakov, erau un produs prea binecunoscut al privilegiilor.

—Va fi adusă înapoi, decretă cu asprime Korsakov. Tu mi-o vei aduce înapoi, porunci el.

—O expediție foarte primejdioasă, domnule general. Glasul lui Mingen era blând, când aruncă o scurtă privire spre harta de

pe perete; părul de un blond spălăcit îi sclipi câteva clipe în lumina pe care soarele o revărsa prin ferestre.

—Și costisitoare, adăugă încetișor măsurând din ochi regiunea pentru care se purtau luptele și prin care avea să fie obligat să călătorească.

—Pentru amănunte, vorbește cu aghiotantul meu, răspunse tăios Korsakov. Te vor însoți cecenii mei.

—Doriți ca doamna contesă să fie adusă înapoi vie? întrebă spionul, știind că detașamentele morții alcătuite din ceceni erau unități militare specializate: nu luau prizonieri.

—Am nevoie de contesă în viață. Însă Duras va plăti scump, pentru îndrăzneala lui, blestemată fie-i pielea de om de rând!

Cu o încruntătură furioasă, Korsakov se lăsă iar să ...cadă în fotoliul său.

—la-ți banii și proviziile și până mâine dimineață să fii plecat de-aici. O vreau imediat înapoi! După ce se ocupase de rezolvarea treburilor sale cu aghiotantul lui Korsakov, Herr Mingen făcu un mic ocol înainte de a se întâlni cu cecenii care aveau să-i fie tovarăși de drum. La vederea lui Mingen, farmacistul deschise ușa, deși afișul cu „închis” fusese pus la locul convenit în prăvălia sa de pe o stradă laterală a Bregenz-ului încă din ajun, când artileria defensivă deschisese focul.

—Superiorii noștri ar vrea să știe că pe la noapte detașamentul ucigaș al lui Korsakov îl va vâna pe Duras, îi spuse Anton Mingen bărbatului cu care își împărțise locuința cât fusese la universitate.

Stăpânul lor, regele Frederik Wilhelm al III-lea al Prusiei avea interesul de a-și păstra neutralitatea în acest război, deși presiunile făcute asupra lui de către r Anglia și cea de-a doua Coaliție fuseseră imense. Cu toate acestea, Frederick nu avea încredere în Thuguf; intențiile prim-ministrului austriac cu privire la teritoriul lui nu erau un secret. El prefera ca Austria să fie ținută mereu ocupată cu luptele împotriva francezilor.

—Spune-i regelui,continuă Mingen,că s-ar putea să prefere ca Duras să rămână în viață.Nu există alt general în stare să apere Franța împotriva forțelor Coaliției.

—Ai aflat de ce a pățit Kray la Verona.Mingen confirmă dând din cap.v

—Asta face ca supraviețuirea lui Duras să fie și mai imperativă.Franța se află într-o situație disperată.

—I-ai putea ucide pe ceceni?

—Poate.Este...posibil,răspunse agentul.Dar ăștia sunt asasini cu antrenament.Mă îndoiesc că aş reuși să expediez mai mult de unul pe lumea cealaltă înainte de a fi ucis eu însumi.Și mi-ar plăcea mai degrabă să supraviețuiesc acestui război.Cum altfel aş putea să mă btfcur de câștigurile mele necinstite?

Un zâmbet îi încălzi ochii,dându-i înfățișarea unui băiat de cor.

—În cazul ăsta ar trebui să-i trimitem la treabă pe oamenii noștri.

—Ceea ce mi-ar crea o plăcută senzație de siguranță.Voi lăsa la tine itinerariul preconizat al călătoriei mele.Duras se va replea la Constance.După ce va afla de înfrângerea lui Jourdan,bănuiesc că se va retrage și mai mult — este puternic depășit numeric.Din fericire,cecenii nu cunosc regiunea,vor fi nevoiți să se bazeze pe noi în calitate de ghizi.

—Și nu vorbesc limba de pe-aici.

—Abia dacă vorbesc în vreun fel.Este ceva foarte înspăimântător,zise Mingen,cu un zâmbet de o clipă.Mă voi ocupa să-i mențin mulțumiți,oricât ar costa,încheie apoi pe-un ton sarcastic.

—Dacă ar muri Korsakov,Frederick ar avea ceva de câștigat? Întrebă farmacistul,iscusit în înțelegerea subtilităților politice.

—Pune-le întrebarea asta superiorilor tăi de la Potsdam.Întreaga lume ar avea de profitat de pe urma morții lui,dar aceasta-i doar opinia mea personală declară cu vioiciune Mingen.

—Ai nevoie de bani?

—Da,bineînțeles.Banii lui Korsakov intră în contul meu.Cineva trebuie să plătească pentru călătoria asta cumplită prin țara

nimănui.Sunt momente în care cred că ar fi trebuit să-mi continui profesiunea medicală,zise Mingen,oftând obosit.

—Dar regele are nevoie de tine. Tânărul spion se ridică greoi în picioare,gândul la misiunea lui părându-i amenințător.

—Urează-mi noroc,Max.Îmi va fi necesar în aventura asta.

Câteva minute mai târziu,era cu mult mai bogat,aurul prusac cântărind greu în punga lui,atunci când ieși din prăvălie.Ajuns în locuința sa,iși puse în bagaj câteva arme,dintre care două erau destuf de mici pentru a putea fi ascunse pe trupul său.Călătoria cu ucigași experimentați și total lipsiți de conștiință necesita o putere de foc suplimentară.Grupul cu totul nepotrivit al celor trei bărbați părăsi Bregenz-ul în acea seară. Retragerea din Constance începu pe înserat,evacuarea răniților efectuându-se cu viteză foarte mică,vagoanele înșirându-se de-a lungul a mile întregi pe drumul către vest.Ariergarda lui Duras nu raporta nici o activitate în urma lor,oferind un oarecare sentiment de ușurare,deși doar pentru o vreme: arhiducele nu pornise în urmărire.Merseră până aproape de miezul nopții,și abia atunci făcură o pauză de odihnă.În curând,de-a lungul întregii văi muntoase se aprinseră focurile de tabără,în sute de puncte luminoase.

Un mic han situat la intrarea în vale dispunea de camere pentru Duras și statul său major,cu toate că înlesnirile de găzduire erau rustice.

—Nici o problemă,spusese Duras,obosit,când Bonnay se înapoiase cu veștile.

Orice pat va fi bun.Încăperile erau mici,și cămăruța în care fură conduși Teo și Duras avea un pat cu saltea de puf,un șemineu,și cam atât.Dar era curată,focul fu aprins repede,și peste câteva minute soția hangiului își făcu apariția în cămașa ei de noapte,peste care aruncase în grabă o broboadă.Plata generoasă făcută de Bonnay în avans fusese efectul de a le asigura ofițerilor francezi grațiile ei,în ciuda orei târzii.Schițând o plecăciune către Duras,femeia spuse pe un ton prietenos:

—Înțeleg că v-ar plăcea să vă ofer apă pentru spălat și o cină.

—Da,te rog.Prea murdar ca să se culce pe pat,Duras se trântise pe pardoseală,cu spinarea rezemată de perete.

—Mai întâi apa de spălat,preciza el.Hangița aruncă o privire mirată spre trupul care zăcea pe pat.Silueta subțire,în uniformă,era greu de deslușit în lumina lumânărilor și în umbră,deși aghiotantul folosisese pronumele „ea”.

—Ar dori apă și...ăă...persoana care vă însoțește? întrebă femeia.

—Da,tare mult,zise Teo,pe care privirea evident scrutătoare a hangiței o făcu să zâmbească.

—Apă de baie pentru doi,explică Duras.Repede,dacă se poate.

—Desigur,domnule.Fetele de la bucătărie o încălzesc chiar acum.Ce v-ar plăcea să vă ofer la cină?

—Pentru mine,absolut nimic.Spune-i ce ai dori tu,iubito,spuse Duras,întorcând alene capul spre Teo.

—Slănină și ouă.Asta poftesc.Ochii lui Duras se îngustară puțin,privirea lui zăbovind câteva clipe pe abdomenul ei plat.Însă glasul îi fu blând când zise:

—Voi mânca același lucru.Repede,te rog,adăugă morocănos,neavând nici o plăcere să poarte o conversație lungă în miez de noapte,când era mort de oboseală și brațul îl dureau ca dracu'.După plecarea hangiței,Teo murmură:

—Nu știu dacă o să pot rămâne trează până sosește mâncarea.

—Dormi.Te voi trezi eu.

—Ești prea departe de mine,șopti ea,întorcându-se.pe cealaltă parte și întinzând mâna spre el.

—Sunt de asemenea prea murdar ca să te ating,replică el,cu ochii pe jumătate închiși.Așteaptă până fac o baie.Dar întinse brațul și îi atinse ușor.vârful degetelor,zâmbindu-i.

—Ai o uniformă nouă?

—Probabil.Bonnay este eficient.Iar tu ai două rochii noi,continuă el,cu ochi închiși,zâmbetul reapărându-i pe buze.

—Rochii noi?Capul ei se săltă abia perceptibil de pe saltea.

El își ridică pe jumătate genele și făcu semn cu capul către desagii de oblânc pe care un aghiotant îi cărase în cameră și-i lăsase lângă ușă.

—Mi-ai găsit rochii?Proptindu-se într-un cot,se uită la el,încântată de evidenta lui preocupare față de ea.

—Cholet le-a găsit.

—I-ai dat tu comandă? îl tachina ea.Măsura cutare...și ce culoare...și ce țesătură?

—Așa ar fi trebuit.Duras chicoti,iar apoi gemu — chiar și cea mai mică mișcare era chinuitoare.Cusăturile răni de la încheietura mâinii i se desfăcuseră la Bregenz,și când tăietura fusese recusută la Constance,aproape că leșinase de durere.

—Ai nevoie de laudanum,murmură Teo,dându-se jos din pat.Să văd dacă nu are puțin nevasta hangului.

—În sacii mei se află o sticlă,zise Duras,având grijă să nu se miște,căci durerea zvâcnea de-a lungul terminațiilor lui nervoase.Luând repede sacii,Teo îngenunche lângă el și descheie cataramele sacilor.Căutând prin ei,,scoase o sticluță și,înlăturând dopuh i-o înmâna lui Duras.

—Îngerul meu salvator,șopti el,ducând sticla la buze și dând pe gât o sorbitură prelungă.Suferința îi era evidentă.

—Să mă uit la brațul tău?

—Nu acum.Mai târziu.După ce voi fi băut sticlaastă,răspunse el, cu un zâmbet slab.

—N-ar trebui să chemăm un chirurg?

—Nu.Nu poate face nimic.Vezi-ți rochiile,o îndemnă,vrând să schimbe vorba.

Spune-mi ce părere ai.Și,hotărât să-și calmeze durerea,înghiți încă o porție bună de coniac.Teo scoase din saci una dintre cămășile curate,dir olandă,ale lui Duras.

—În partea cealaltă,îi dădu el indicații.Descheind celălalt compartiment,Teo dădu la iveală o rochie vaporosă din dantelă neagră.Aproape transparentă,garnisită cu o panglică de satin roșu petrecută în jurul decolteului,semăna în mod cert a lenjerie de corp.

—Unde a găsit Cholet asta?

—Dumnezeu știe.L-am certat.

—Dar le-ai adus aici.

—M-am gândit că ar arăta superb pe tine.Totuși nu atunci când călătorești călare,împreună cu armata.

—Ce de rețineri,iubitule,îl tachina ea.Constat ce nu-ți meriți reputația.

—Tu ești de văzut numai pentru ochii mei,zise e cu glas scăzut,băutura alcoolică răspândindu-se ca ur balsam calmant prin trupul lui,domolindu-i junghiurile durerii.Mai este una.Aceea era purpurie.Ochii lui Teo se deschiseră larc când despături mătasea strălucitoare. — Oare Cholet a jefuit un bordel? întrebă ea,cu c privire amuzată.O curtezană ateniană ar fi fost avantajată în acea rochie în stil grec.Corsajul ei se adâncea fără modestie aproape până la talie,iar fusta era crăpată în ambele părți pentru a lăsa să se vadă,fără nici un ascunziș,atât piciorul cât și coapsa.

—Așa se pare,deși,din câte se știe,câteva frumuseți pariziene se expuneau aproape în public aproape nude.

—Adevărat? zise Teo,cu o notă clară de răceală în glas.

—Așa am auzit,replică Duras cu înțelepciune.Eu personal n-am fost implicat.

—Îți mulțumesc.

—Gelozia ta mă farmecă,murmură el.

—În schimb,ție nu ți se îngăduie să farmeci pe nimeni în afară de mine.

—Cu plăcere.O bătaie în ușă puse punct oricărei alte conversații,și apa pentru baia lor fu adusă în cameră.Câteva clipe mai târziu,stăteau atingându-și genunchii în cada comodă din cupru,plină cu apă aburindă,căldura ce-i învăluia dinspre șemineu sporindu-le plăcerea.După lipsa de confort și dezastrele din ultimele câteva zile,erau de acord că situația de acum se asemena foarte mult cu paradisul.Se aflau la căldură,relaxați,așteptând o cină care avea să le fie servită într un viitor extrem de apropiat...și împreună.

—Sunt mai mult decât fericită,murmură Teo,extaziată.

—Sunt în viață,remarcă Duras succint.Ținea ochii închiși,capul i se odihnea pe marginea căzii,vinovăția și regretul pe care le simțea întotdeauna în legătură cu moartea soldaților săi împovărându-i inima.Fericirea lui era veșnic contrabalansată de tragediile implicate de profesiunea lui.

—Și sunt cu tine. Asta era de ajuns.Mâine avea să înfrunte iarăși sortii

amenințători,însă în noaptea aceasta nu voia decât să uite.Și căută uitarea în brațele lui Teo, Dar adormi în timpul cinei,și Teo luă tava de pe genunchii lui și o puse pe pardoseală.Nu știa cum să-l miște din poziția lui,cu trupul culcat pe perne,fără a-i produce durere,așa că trase ușor cuvertura peste el și-l; lăsă așa cum era.Vreme de câteva clipe îl privi cum doarme,recunoscătoare că scăpase cu viață la Bregenz,înălțând ofranda: rugăciunilor ei de mulțumire către zeii pe care-i cunoștea din copilărie.Aceștia locuiau în copaci și în cer,în apele năvalnice și în întinsele spații deschise din patria ei,dar Teo spera că în noaptea aceea o auzeau,pentru că dorea ca ei să aibă grijă de bărbatul acesta pe care-l iubea.Stătea în picioare,la fereastra mică,în valea de munte situată la mii de mile departe de casa ei,și își ridica privirea spre cerul înstelat,cerându-le favoarea.

—Salvați-l de dușmanii lui,se rugă ea,și de măcelul ce nu ține seama de nimic.Țineți-l teafăr,în noaptea asta și întotdeauna.

Spera că stelele de deasupra ei străluceau la fel de puternic de partea cealaltă a Uralilor,spera că ele îi vor purta rugăciunile până la bunicul ei,pe'care nu-l văzuse de atât de multă vreme.

—Vreau să-l aduc acasă la tine,grand-pere,murmură ea în tăcerea înconjurătoare,și să-l fac să te cunoască.Vreau ca pruncul nostru să crească puternic în patria poporului meu.Vreau să vin acasă...

Liniștea era prea mare,primejdiile care îi așteptau erau nemăsurate.Se simțea înfricoșată și tlupă ce Duras îi domolise temerile,în timpul cinei.

Franța se afla în pericol,remarcase ea cu teamă.Totul era un haos,retragerea — monstruoasă,însălmântătoare.„Aveau să se replezeze și să se regrupeze”,

replicase el calm.”Oricum,arhiducele Charlie nu era un adversar formidabil; în '97 îl silise să se retragă aproape până la porțile Vienei”,spusese el zâmbind.”Nu ai încredere în mine?” „Ba da”,răspunsese Teo.”Da,sigur că da.”

Dar cum ar putea el să învingă? se gândea Teo acum, în întunericul nopții, privind afară, spre sutele de focuri de tabără. Aimata lui în retragere nu mai e îndeajuns de puternică pentru a purta bătălia. Cum ar reuși să învingă împotriva tuturor armatelor, când Austria, Anglia, nemilosul meu soț și trupele lor le depășesc numeric pe ale lui, când superioritatea lor este copleșitoare?

Timpul petrecut de noi împreună zboară primejdios de repede, gândi ea cu teamă. Întorcându-se de la fereastră, se uită la Duras. Tenul lui părea întunecat în comparație cu aștemuturile, buclele negre i se răspândeau în dezordine pe pernă, trăsăturile feței îi erau calme, liniștea respirației lui contrasta puternic cu propriul ei zbucium interior. Frumusețea și forța lui, nesfârșitul lui farmec, iubirea lui, toate erau ale ei... cel puțin deocamdată. Nu îndrăznea să se gândească la viitor. Se trezi când simți căldura trupului și sărutul lui, soarele dimineții strălucind în cameră, demonii dispărând. Asta nu o putea realiza decât sărutul lui, decise ea, scăl-dându-se în lumina acelui zâmbet.

—Mă tem că aseară am neglijat să fac ceva, șopti el.

—N-arn vrut să te trezesc.

—Pentru asta să mă trezești întotdeauna; zise el, cu un zâmbet larg, la-o ca pe un ordin permanent.

—Erai epuizat. Deși acum pari a fi pe deplin odihnit,,remarcă ea cu malițiozitate, simțind cum erecția lui îi înghiontește coapsa.

—Pe deplin, confirmă el. Chiar și durerea din brațul meu a descrescut până la o intensitate suportabilă.

—Bănuiesc că nu-ți este foame? O cuprinse o bruscă și imperioasă poftă de ciocolată și frișca.

—Este un fel de a vorbi.

—Ce drăguț, murmură ea, potolindu-și nevoile digestive, și întinzându-se să-l sărute. Dispunem de mult timp în dimineața aceasta?

—Dacă Bonnay nu ne întrerupe cu un mesaj din partea ariergărzii noastre. Trebuie să mă înștiințeze imediat în cazul în care am fi urmăriți.

—Așadar, dacă arhiducele decide să nu te vâneze în vizuina ta...

—Ceea ce nu este probabil.Generalii austrieci au doar puțină autonomie.Toate ordinele lor vin de la Viena.

—Un dezavantaj.Duras zâmbi:

—Nu pentru noi.

—Prin urmare,s-ar putea să avem...o mulțime de timp,roști ea,într-un fel de tors.

—În mod clar există această posibilitate,replică el,rânjind;

—În cazul acesta,mă întrebam...Imaginea unui mic dejun cu ciocolată reapăru în mintea ei,făcând să-i lase gura apă.

—Vreau să zic,atâta vreme cât nu e necesar să plecăm imediat,adică...te-ai supăra dacă aş comanda mai întâi ciocolată și frișca? Am o poftă nebună de ciocolată și...

—Frișca,încheie el cu blândețe.Pofte? întrebă apoi cu glas înăbușit și cu o expresie încântată.De când ai început să ai pofte?

—Nu sunt sigură,răspunse ea,simțind cum un ușor fior îi vibrează de-a lungul sirii spinării.N-am remarcat realmente deși,dacă stau să mă gândesc,Vigee mi-a cerut socoteală pentru faptul de a-i fi mâncat toată șunca și pâinea pe care ne-au dat-o călugării la pachet,când am plecat.Din fericire,în următoarea stație de poștă a găsit mai multă mâncare pentru noi amândoi,deoarece mi se făcuse iar foame.Am mâncat ca doi ostași,zicea el.Șuncă și pâine sună foarte bine și acum,spuse cu un zâmbet dulce și liniștitor.E prea devreme ca s-o chemăm pe hangiță?Duras chicoti.

—Bonnay a plătit atât de bine,încât niciodată nu-i prea devreme,replică el,bătând-o ușor pe umăr,cu indulgență.Zvârlind la o parte cuvertura,se ridică din pat,se duse la ușă,o deschise și strigă să vină proprietarul.Așa cum stătu o vreme în cadrul ușii deschise,buclele lui răvășite atingeau pragul de sus,înălțimea lui fiind impresionantă în mica încăpere cu plafon jos.

—Gata,spuse închizând ușa și învăluind-o pe Teo într-o privire afectuoasă.

Mâncare pentru iubita mea.

—I-ai trezit pe toți din casă,îl muștră Teo în glumă.

—Sunt sigur că sunt deja sculați.Tonul lui era disprețuitor.

—Prea îndelung timp ai fost general,iubitule.E foarte devreme.
—Atunci se vor duce iar să se culce,zise el cu nepăsare,scotocind prin desagii săi.Scoțând o pereche de pantaloni,începu să-i îmbrace.
—Doar nu te îmbraci!
—Numai provizoriu,iubito,deși nu mi se întâmplă deseori să fiu neglijat în favoarea unui sandviș cu șuncă.
—Iartă-mă,zise ea,zâmbind rușinată,dar sunt într-adevăr moartă de foame.
Așezându-se lângă ea pe pat,se aplecă și o sărută,iar apoi spuse foarte încet:
—Dacă vrei,vom aranja ca împreună cu noi să călătorească un bucătar,în așa fel încât să nu-ți fie niciodată foame.
—Nu ești încântat de copil? șopti ea,în voce simțindu-i-se un soi de adorație și de mirare.
—Nu am încrederea ta,și deocamdată e prea devreme,replică el,pragmatic.
Dar,dacă tu ești încântată,sunt și eu.
—Cu siguranță lui îi place frișca.
—Sau ei îi place pâinea cu șuncă.
—Sau orie plac frișca și pâinea cu șuncă.Sprâncenele lui se înălțară.
—Oare îmi dăruiești gemeni?
—Eu am avut un frate geamăn.A murit la o vârstă fragedă.
—Copilul nostru nu va muri.
—Nu,întări ea.Și,când hangiul sosi la ușă,Duras comandă un mic dejun în stare s-o mulțumească chiar și pe o iubită chinuită de o foame devastatoare.
—Ești foarte drăguț,rosti ea după plecarea omului,strecurându-și brațele de sub cuvertura pe care și-o trăsese până la bărbie ca să-și ascundă goliciunea de ochii hangiului.
—Îmi poți mulțumi mai târziu.Scoțându-și pantalonii,se urcă iar în pat,zâmbetul devenindu-i răutăcios.
—Sau acum,șopti ea.Erecția lui splendidă creă brusc o foame tot atât de devastatoare.
—Nu avem mult timp,zise el,cu glas înăbușit,reaționând la dorința ei.

—Nu ne va lua prea mult,murmură ea,apropiindu-se deja de el,lacomă,

pofticioasă,erecția lui superbă aprinzând o voluptate instataneă,și două secunde mai târziu,călărea pe soldurile lui,căutând să-l cuprindă.

O ajută,căci și el era la fel de nerăbdător ca și ea,excesul sexual fiind modul de descărcare după o bătălie.Dar,infinit mai experimentat,el îi dădu ușor mâinile la o parte și își făcu el însuși cu ușurință loc între țesuturile alunecoase și pulsante ale labiilor ei.Cu un suspin,ea se lăsă în jos pe membrul lui rigid, nerăbdătoare,

febrilă.Fericită când se simți înfiptă în penisul lui enorm,i-l atinse chiar la bază,acolo uride trupurile lor se îmbinau,și șopti:

—Îți ador cocoșelul!

—Iar noi te adorăm pe tine,replică el încet,ținând-o ferm în loc,strângându-i cu putere soldurile,opunându-se mișcării ei inițiale de ridicare,copleșit de o voluptate așa cum nu ținea minte să mai fi trăit vreodată,apăsându-se mai adânc,în trepte lente.

—Nu,șopti,când ea se zbătu împotriva captivității sale.Nu încă.Așteaptă...

El se înfipse pătrunzând-o până în profunzime,făcând-o să geamă și să sfârșească într-un icnet smuls de plăcerea aceea chinuitoare.Și atunci mai înainta cu o distanță rafinată,ațățătoare.Aproape incapabilă să respire,amețită,simțind că se topește,ea scoase un tipăt slab,gâtuit.În cele din urmă,cu trupul ei parcă topindu-se în jurul lui,el o ridică încet,și suspinul ei de dor îl învălui Și nimic în lume nu mai avu vreo importanță în clipele acelea desăvârșite în care ea tremură în cel mai înalt punct al retragerii lui — nici îndatoririle,nici rațiunea — căci simțurile îi erau copleșite de o dorință de nesuportat.

Ea este mai formidabilă decât o mie de victorii,gândi el,cu libidoul încins la maximum,și degetele lui încleștate,pe soldurile ei efectuarea o ușoară apăsare în jos.În timpul încetei coborâri,ea începu să se apropie de momentul

culminant, printr-un orgasm ispititor de lent care se intensifică treptat, în zvâcniri exaltate, tumultuoase. Gâfâind, înnebunită, ea se agăță de el, înăbușindu-și gemetele în grumazul lui, lăsându-se pradă extazului cutremurător când el își împinse șoldurile în sus.

— I-al de tot, șopti Duras, încordându-și picioarele, avântându-se în sus, atingându-și climaxul cu o grabă febrilă, o grabă de nestăpânit.

Cu ochii închiși, cu gâtul ei palid arcuit, Teo gâfâia la fiecare împingere a puternicei ejaculări, senzația creându-i o stare de extaz, încingându-i simțurile, unghiile ei lăsând urme pe brațele lui.

El nu observa, după cum nu-și dădea seama nici de zvâcnirile răni sale. Era conștient doar de șocul grăbit al orgasmului său, de senzațiile sale, primitive,

carnale — intensitatea acestora fiind de astă-dată mai acută, mai sălbatică, de parcă fiecare senzație puternică ar fi fost o rafinare perversă a vieții lui.

După ce trecu tumultul exploziv, rămaseră gâfâind încet unul în brațele celuilalt. Nici unul din ei nu era în stare să facă vreo mișcare. Un cântec de pasăre, dincolo de ferestre, își lansă cu tărie trilurile în liniștea ce învăluisese brusc încăperea, a cărei atmosferă era încărcată de mireasma pasiunii și a trupurilor încinse.

— Cu tine, voluptatea capătă un nou înțeles, murmură Duras, reușind cel dintâi să vorbească, deși ochii îi erau încă închiși.

— Nu știam că există voluptate.

Lingându-i lobul urechii, Teo rezistă imboldului de a spune „voluptatea mea”. Rostogolindu-se peste pieptul lui, îi zâmbi.

— Îți mulțumesc, iubitele, pentru lecțiile introductive. Am căpătat o nouă concepție despre vechile religii ale preoteselor, și un nou mod de a aprecia viața, reflectă în sinea lui, în timp ce o ajuta pe Teo să se întindă pe el într-o poziție confortabilă.

— Dacă aș fi o preoteasă într-un templu — declară ea, sprijinindu-și mâinile pe pieptul lui — tu ai fi singurul meu slujitor.

—Iar eu le-aș mulțumi zilnic zeilor pentru favoarea lor, replică el, schițând un zâmbet răutăcios. Sau, cu tine, ceas de ceas.

—Asta nu-i ceva neobișnuit, nu-i așa?

—Nu.

—Vom supraviețui haosului? întrebă ea în șoaptă, vrând să-l aibă veșnic, deși aveau de luptat cu atâția dușmani. Duras era prea cinstit, ca să răspundă cu superficialitate unei întrebări puse cu atâta sinceritate. Dar, după o scurtă ezitare, zise:

—Avem șanse foarte mari.

Apoi, pentru a îndulci gravitatea răspunsului său, adăugă zâmbind:

—Îl pot învinge pe Charlie. Ea îi întoarse surâsul.

—Foarte bine, fiindcă am nevoie de un tată pentru copilul meu.

—La asta mă gândeam și eu. Fu scutit de necesitatea de a domoli temerile lui Teo sau de a discuta despre primejdiile implicite din viața lui prin sosirea micului dejun — împrejurare pentru care fu recunoscător. Multitudinea dușmanilor ce-i amenințau impunea să ai nervi de oțel și un optimism de nezdruncinat. Ca să nu mai amintim de proviziile suplimentare, de la Lyon, care-i fuseseră făgăduite încă din februarie.

Mâncară în pat, sau mai degrabă Duras mănca, iar Teo își dovedi capacitatea stomacului, care se dovedi a fi egală cu pofta ce i se citea în ochi. Când ea își puse deoparte farfuria și întrebă: „Ești sigură?”, văzând-o că ia o a treia porție de omletă cu brânză și o a doua ceașcă de ciocolată, ea se mulțumi să confirme dând din cap, cu o lingură de frișca dusă la gură. O priveliște încântătoare, decise el, ca și cum ea însăși ar fi fost o ispititoare delicată nudă.

Ceva mai târziu, când el o întrebă politicos dacă realmente ar putea devora o a patra felie de pâine prăjită unsă cu miere, ea spuse:

—Ar trebui să te hrănești mai bine, iubitele. Aseară ți-ai lăsat nemâncată cea mai mare parte din cină. Tăind o bucată de șuncă destinată să însoțească încă o îmbucătură de omletă cu brânză, adăugă:

—Au la bucătăria de aici pe cineva foarte priceput.Ai gustat pâinea din făină de ovăz?

—Să mă interesez dacă ea,sau el,pot fi momiți să ne însoțească la Zurich? întrebă el cu amabilitate,zicându-și în gând că ea constituia deliciul vieții lui.

—Ai vrea să încerci? replică ea,cu ochii sclipindui de interes.

—Aș fi fericit s-o fac.Ar fi pus să se demonteze hanul acela scândură cu scândură și l-ar fi transportat prin toată lumea,dacă asta ar fi fost dorința ei.

—Ești un scump.

—Îți mulțumesc,zise el calm,aplecându-se să sărute mierea de la colțurile gurii ei.

—Mmm! toarse ea,deschizând gura,atrăgând înăuntru limba lui,oferindu-se cu o neprefăcătorie încântătoare.Și când,după o vreme,gura lui se desprinsese de a ei și se îndreptă în jos,alunecând de-a lungul gâtului ei sculptural și mai departe,ea suspină de plăcere.El sărută făgașul dintre sânii ei,înfiorându-le carnea generoasă,limba lui atingându-i,caldă,pielea.Strecurându-și palmele sub sânii ei,îi ridică și,așezându-se iar în șezut,se uită cu dorință la frumusețea lor durdulie și trandafirie,la sfârcurile lor suculente și ascuțite,cupele lor voluptuoase atârând greu în mâinile lui.

—Pe care să-l sărut primul?Strânse ușor carnea docilă,și sfârcurile și aureolele își intensificară culoarea,luând poziție de drept.

—Uite! șopti el.Sunt nerăbdători.

—Eu sunt nerăbdătoare,spuse ea într-un murmur abia auzit,trupul reacționându-i instantaneu,sânii fiindu-i atât de sensibili încât putea simți aerul ce-i atingea.Sunt flămândă de sex tot așa cum sunt flămândă de mâncare.

—Îți pot da sex,murmură el,aplecându-se și luând între dinți unul din sfârcurile ei.Ușoara apăsare a dinților se răspândi prin trupul lui Teo de parcă ea ar fi fost o sclavă a iubirii.Degetele i se strecurară printre buclele lui negre și,ridicându-i cu putere capul până când se priviră în ochi,roști:

—Te vreau acum!

—Ești sigură? șopti el,punându-și ușor mâinile peste ale ei,îndepărtându-i-le de capul lui și așezându-le cu o delicată precizie pe sâni ei.

Când simți pe palme apăsarea propriilor ei sfârcuri,ea se înfiora,și avu senzația că trupul i se deschide,ca și cum el ar fi acționat un declanșator senzual.

—Cum îți simți sâni? o întrebă el,strecurându-și o mână între coapsele ei,mângâind marginile umede și umflate ale labiilor ei.

Ea gemu slab și se cutremură sub mâna lui,în timp ce o devastatoare durere pulsantă urmă în spirală,stârnită de contactul senzual al degetelor lui.

—Mângâie-ți sfârcurile pentru mine,o îndemnă el,strecurându-și încă două degete înăuntrul ei,împin-gându-și mâna mai sus,dilatând-o.Ce succulentă ești,șopti el,simțindu-și degetele ude.Perfect pregătită pentru mine...Dar nu ți-ai atins sfârcurile,adăugă,rostindu-și rugămintea într-o șoptă abia auzită.

Dându-i imediat ascultare,ea și le apucă,strângând.

—Așa e mai bine,murmură el,scoțându-și degetele printr-o alunecare și urmărind cum vârfurile sfârcurilor se alungeau și se întăreau,atingându-le ușor cu fluidul perlat de pe degetele lui.Când se aplecă spre ele,luceau ca două nestemate.

—Exotica mea zeiță a fertilității,șopti el,lingându-le drăgălaș,cu limba.Tremuri.

Ronțâi.delicat,excită cu limba lui,făcând-o să gâfâie de dorință imperioasă.Apoi își îndreptă trupul și,cuprin-zându-i fața în mâini,o întrebă cu blândețe:

—Ai vrea sexul meu acum? Ochii lui erau pe jumătate închiși.

—Uită-te la mine și spune „da”,îi porunci el.

—Da.Da!

—Atunci culcă-te pe spate,îi spuse el calm,și desfă-ți larg picioarele.

Cuvintele lui atinseră nu se știe ce coardă sensibilă,căci ochii ei își pierduseră expresia vagă,privindu-l brusc drept în față.

—Fără ordine!

— N-a fost un ordin.

—Trebuie să mă rogi.

—Ai vrea să te culci pe spate,de dragul meu,iubito? zise el cu tandrețe.

Ea surâse — „o priveliște seducătoare,voluptuoasă.

—Pe astea? întrebă,uitându-se la rămășițele micului dejun împrăștiat pe pat.,

Zâmbetul prin care-i răspunse el fu răutăcios,nerușinat.

—Îngăduie-mi o secundă.Măturând cât colo mâncarea,printr-un gest larg al mâinii,o ajută să se culce și apoi îi desfăcu coapsele,depărtându-le și mai mult cu palmele,mângâind rotunjimea catifelată a interiorului coapselor ei,înaintând mai sus,atingând miezul ei fierbinte și vibrant.Strecurând cu delicatețe vârful unui deget în susul pielii lucioase și congestionate,șopti:

—Spune-mi că mă vrei.În starea de spirit în care se afla,avea.nevoie de un oarecare grad de capitulare,neștiind de ce și fără a se întreba care-i erau motivele.

—Te vreau,Duras.Replica sună impersonal,rece.Se uită la ea,cu o privire devenit brusc autoritară.

—...Andre...se corectă ea,ochii exotici sclipindu-i amuzați,pentru că am foarte mare nevoie de tine.Mulțumit,el se mișcă între coapsele ei,alunecând înăuntrul ei fără efort deoarece pielea ei vibrantă era alunecoasă,catifelată,datorită spermei.

—De asta ai nevoie? o întrebă,împlântându-se în ea cu totul.Dar Teo nu fu în stare să răspundă.Orgasmul ei izbucni,ajunse în punctul culminant,și ea termină într-o clipă,ca și cum ar fi fost un recipient al plăcerii lipsit de rațiune.

—Păcat că trebuie să port un război,spuse încet Duras,strângând-o la piept în timp ce ea îi tremura în brațe.În loc de asta,aș putea face sex până aș uita de mine.În timp ce vorbea,ea îl simți mărindu-se și mai mult,simți propria ei reacție imperioasă,uimind-o noile ei pofte senzuale.

—N-o să pot trăi fără tine,șopti,agățându-se de el.

—Nu vei fi nevoită s-o faci,zise el,potrivindu-și puțin poziția,pentru a îngădui o pătrundere mai profundă.Voi găsi eu o modalitate ca să țe țin aproape.

Teo e ispita personificată,gândi el,strecurându-și o mână pe sub coapsa ei,ridicându-i ușor piciorul pentru a pătrunde mai adânc în momentul în care se împlântă în ea,știind cu o certitudine de nezdruccinat că Teo constituia un capriciu imprudent și nesocotit.Dar intenționa s-o aibă acum,mai târziu...întotdeauna.Termină rapid,o dată,de două ori,de trei ori,uitând orice în afară de senzație,transportat,obsedat așa cum deseori i se întâmplase să fie când era cu ea,desprins de toate în afară de nevoia lui de a o poseda.Iar orgasmele ei se îmbinau unul într-altul,delirul îmbătător devenind febril,chinuitor,lăsând-o incapabilă să respire,în nesimțire.Și după aceea,când zăceau împreună,el îi reaminti de rochii,imaginația lui C puterea minții și a trupului său fiind obsedate de sex.

—Crezi că sâniile aceștia încântători vor încăpea în rochia de dantelă neagră a lui Cholet? murmură,trecându-și leneș vârful unui deget în jurul unui sfârc.

—Mai târziu,șopti ea,sensibilă la atingerea lui,neștiind dacă simțurile ei puteau să suporte încă o stimulare.

—Acum,ripostă el cu glas scăzut,aplecându-se mai mult spre ea,sărutând-o,cerințele libidoului arzând ca o flacără în interiorul lui.

Poate că explicația era timpul sau lipsa acestuia,,faptul de a nu ști niciodată când avea s-o mai vadă,dacă avea s-o mai vadă.Precum un lacom care se teme să nu flămânzească,voia să-și umple simțurile cu ea,s-o simtă în mâinile lui și sub el,în jurul lui...acum când putea.Rostogolindu-se peste ea și jos din pat,puse

picioarele pe pardoseală și,trăgându-și desagii de oblânc de sub pat,scoase din unul dintre compartimente fărâma de dantelă neagră,și mătăsoasă.

Așezându-se pe marginea patului,puse pe trupul ei țesătura vapoasă,și ochii ei se deschiseră lent.

—Fă-mi plăcerea,zise el,zâmbind ușor.Sunt lacom.

—De acord,atâta vreme cât nu mă trezești,murmură ea,cu o privire amuzată și incapabilă să se miște.

—Dormi,îi propuse el,știind la ce să se aștepte,cunoscând-o bine.

—Mmmm.Pleoapele ei se închideau deja,salteaua de puf fiind încântător de moale.O îmbrăcă așa cum ar fi procedat cu un copil,sprijinindu-i cu grijă ceafa pentru a-i trece peste cap peticul de dantelă,petrecându-i mâi întâi un braț lipsit de vlagă și apoi pe celălalt în micile mâneci bufante,ridicând-o cu blândețe pentru a face rochia să-i alunece delicat peste umeri,peste rotunjimea sânilor plini,oprindu-se câteva clipe ca să-și admire opera înainte de a-i trage fusta peste șolduri și picioare.Cholet s-a priceput să aleagă măsura,gândi Duras.Rochia se potrivea perfect,proiala fiind la modă dar îndrăzneată,și concepută pentru a seduce.Dantela era atât de transparentă încât nuanțele pielii încălzeau ochiul prin voalul negru,părul negru dintre coapsele lui Teo întrezărindu-se precum o sugestie umbroasă,ca o ispită,în vreme ce picioarele ei palide și zvelte se conturau sub fusta amplă.Dar centrul de atracție cel mai captivant era decolteul,adânc și larg,conturat cu o panglică de mătase roșie,legată în fundă la baza curburii elegante.O fundă ce putea fi desfăcută cu ușurință ca să permită accesul,atingerea.Iar ea nu mai dormea,de asta era sigur—ritmul respirației i se modificase.Dantela transparentă părea încântător de senzuală pe pielea ei,trezind o extrem de ușoară senzație,asemenea vârfurilor unor aripi,sau ca o briză văratecă,arzând de voluptate,caldă.Suprafața pielii ei se încinse de excitare,căldura urcând într-o spirală interioară,gonind prin sângele ei.Teo se întrebă dacă era posibil ca purtătoarea acelei rochii să se înece într-p senzație atât de puternică.

—De ce nu te ridici în șezut? propuse Duras,petrecându-și mâinile pe sub brațele ei.

—Am de ales? murmură ea,genele ascunzându-i pe jumătate verdele închis al ochilor.Cuvintele fură rostite cu o nuanță senzuală.

—Tu ai întotdeauna de ales,micuța mea.Glasul lui era o șoaptă,privirea ochilor lui întunecați strălucea de vădită dorință.

—Hai,ridică-te de dragul meu!O săltă fără efort,nevoile lui carnale depășind durerea de moment din încheietura mâinii lui,în clipa în care se smulseră copcile.Și,după ce o rezemase cu grijă meticuloasă de tăblia vopsită în roșu de la căpătâiul patului,potrivindu-i perne de o parte și de alta,ca să-și sprijine brațele,spuse:

—Pui în valoare rochia,draga mea.

—Îmi dă o senzație...delicioasă.

—Chiar și aici? își strecură mâna între picioarele ei,netezindu-i dantela peste muntele lui Venus,înaintând cu degetele mai jos,masând cu o apăsare insistentă țesătura peste; labiile ei umflate. Ca răspuns la acea frecțiune provocatoare,ea gemu,simțurile excitându-i-se rapid sub atingerea lui.

—Cum te simți?

—Fără astâmpăr,răspunse ea,negăsindu-și locul Nerăbdătoare...

—Ai vrea să atingi iarăși punctul culminant? Ea se trase puțin mai departe,pielea frindu-i prea gingașă după ce făcuse dragoste.

—Nu sunt în stare. Prin mătasea fină simți degetele lui ude,și corpul i se excită,umezindu-se.

—Poate că ești în stare,murmură el.Poate că ești în stare să ai orgasm încă de zece ori.Valul de voluptate ce-i înfiora vaginul o făcu să închidă ochii.

—O să mor...Aplecându-se spre ea,el își puse cu gingășie buzele pe ale ei,își strecură mâna pe sub dantela neagră a fustei și își lăsa degetele să alunece înăuntrul ei.

—Nu,nu vei muri,șopti,mângâind pielea moale și fierbinte.Nu te voi lăsa eu.

Cuvintele îi vibrară lângă gura ei,liniștitoare,izbăvitoare,în timp ce degetele lui se cufundau adânc înăuntrul ei,și ea se înfiora cuprinsă de dorință.

—Deschide-te mai mult pentru mine,zise el.Picioarele ei se depărtară unul de altul,ca și cum ea i-ar fi aparținut,supunându-se poruncilor lui.

—Mai mult,ordonă el pește câteva clipe,desfă-cându-i el însuși mai larg picioarele,așezându-i-le comod,cu genunchii ușor îndoiți,cu gleznela încrucișate,în așa fel încât partea inferioară a trupului ei rămase încântător de dezgolită,expusă vederii.Lăsându-se puțin pe spate ca să admire poziția ei lubrică,îi potrivi fusta pentru ca sexul să-i fie pe de-a-ntregul vizibil.

—Ai vrea o p...aici,înăuntru? întrebă cu blândețe,atingând despicătura ei pulsantă.Ea se agită sub mâna lui,înăbușindu-și un țipăt.

—Nu te aud,murmură el,mișcându-și degetele în sus și în jos.Ai vrea p...mea?

Cu ochii închiși,ea făcu semn din cap că „da”.

—Nu sunt foarte sigur că ești pregătită.Ochii ei se deschiseră mari.

—Ah,asa da! îmi place să văd nevoia asta avidă.

—Nu pot aștepta...Te rog!

—Încă doar câteva minute...Mă gândeam ca mai întâi să-ți sărut sfârcurile.

—Nu.,te rog!

Respirația ei era aspră,pielea i se îmbujorase,vulva îi pulsa în mod vizibil.Era atât de al naibii de excitată,încât Duras se întrebă cât timp putea el însuși să aștepte.Dar el era mai iscusit la jocul acesta,talentele lui erau mai inventive,și înțelegea că amânarea nu făcea decât să sporească plăcerea.

—Asta nu-mi va lua mai mult timp,zise.Dezlegă funda roșie care susținea decolteul rochiei,
dând la o parte țesătura și lăsându-i sânii la vedere.

—Așa e prea frig? întrebă fără a fi necesar,mângâind pielea ei încinsă.

—Dracu' să te ia! abia suflă ea,disperată.

—Ești prea impetuoasă,o muștră el cu blândețe,făcând să alunece inutilul corsaj de dantelă sub și în jurul sânilor ei,lăsând din nou funda roșie pe sub rotunjimile

pline,durdulii,în așa fel încât acestea să stea susținute și încadrate de dantelă neagră,împinse în sus cu putere,ca două globuri proeminente și încântătoare.

Aplecându-se spre ea,el îi linse cu gingășie sânii,descriind cu limba un cerc în jurul fiecărui sfârc,și geamătul slab al lui Teo întrerupse,tremurător, tăcerea.

Mâinile lui se ridicară și cuprinsă ferm un sân plin,voluptuos,pentru a o face să se rețină până ce gura lui se închise peste vârful întărit.Teo tremura sub mâna lui,cutremurându-se de dorință,și când el începu să sugă cu o apăsare dură,delicioasă,ea scoase un țipăt și avu un orgasm însoțit de un suspin sălbatic,gâfâit.Eliberân-du-i sfârcul când ultimul fior se domolise în trupul ei,el îi luă fața între palmele sale calde și șopti:

—E mai bine când sunt înăuntrul tău.

—Oricând!...șopti ea,o flacăra verde aprinzându-i-se în adâncul ochilor.

El chicoti.

—Răbdare,iubito.Va fi cu atât mai bine.

—Garantat? murmură cu o insolență,capricioasă,sfredelindu-l cu privirea.

—Garantat,răspunse el cu seninătate.

—Blestemată fie-ți nerușinata siguranță de sine.Sprâncenele lui se înălțară.

—Ar trebui să:mi apreciezi siguranța.

—Uneori mă jignește.

—Chiar și acum? întrebă,coborându-și o clipă privirea spre enorma lui erecție.

Ea zâmbi.

—Poate mai târziu,

—Foarte înțelept din partea ta,iubito.Acum lasă-te pe spate și voi vedea ce pot face pentru a mă pune într-o lumină mai bună.

—Ceva prompt,te rog.

—Mă voi strădui să-ți fiu pe plac,replică el cu nerușinare.Acum închide ochii și visează frumos.Teo simți mișcarea saltelei de puf când el întinse mâna în jos,și îl urmări printre gene cum lua oala cu frișca de pe pardoseală.Afundându-și degetul în

restul de frișca,el duse o bucată mare spre gura el — Ochii tăi trebuiau să fie închiși.

—Nu primesc ordine de la nimeni.

Buzele lui schițară un semisurâs,și fără a se descuraja,spuse:

—Deschide gura!Bineînțeles că ea nu se supuse,și nici el nu se așteptase să fie ascultat.Dar când lăsă bucata de frișca să cadă pe unul din sfârcurile ei,gura lui Teo se deschise de la sine sub efectul atingerii aceleia reci,al căldurii ce-i străbătu ca fulgerul trupul,pornind de la sfârcul ei ornamentat.Și,cu o promptitudine calmă,Duras depuse în gura ei încărcătura de frișca de pe un deget.

—Te-am prins,șopti zâmbind.Ea fu nevoită să înghită înainte de a putea răspunde,și,până atunci,și celălalt sfârc al ei fusese decorat cu o movilită de frișca.

—Nu sunt convinsă că-mi place asta.

—Adevărat? replică el calm,atingând cu delicatețe,prin frișca,unul din sfârcuri.

—N-ar trebui să arăți atât de mulțumit de tine,zise ea,țuguindu-și buzele,într-o îmbufnare ștremgărească.

—Nestemată dură,iubito,ce pot să spun?Îi atinse celălalt sfârc,și ea trase adânc aer în piept.El zâmbi ușor,urmărind cum roșeața trandafirie se răspândește pe sânii ei,și foarte încet zise:

—Cred că voi picta cu frișca și sexul tău.Cum ar arăta?

Nu era nevoie de răspunsul ei — Duras putu vedea tremurul care-i zgudui trupul.

—La asta mă gândeam,spuse.Și după aceea,dacă nu te deranjează să aștepti,— adăugă pe un ton dulceag,trasând o linie cu degetul său mijlociu în josul creștăturii sexului ei — o voi îndepărta pe toată lingând-o.

Ea se zvârcoli,simțind că se topește,o dorință de nestăpânit crescând înăuntrul ei.

—Nu ai voie să te miști,îi șopti el la ureche și punându-i o mână pe abdomen ca s-o țină imobilă.Bravo,așa,murmură,întinzând un strat lucios de frișcă peste labiile ei.Ea nu fu în stare să vorbească,senzația dezlănțuită părând că-i dizolvă

Expert în reacția feminină,Duras nu avu nevoie să ceară un răspuns,ci continuă să netezească frișca lucioasă peste pielea ei,acoperind mai întâi toate suprafețele exterioare,până când acestea fură iscusit glazurate în alb,îndesând mici cantități de spumă dulce în fiecare cută și crevasă sensibilă.Cu restul de frișca umplu în mod convenabil vaginul ei,adăugând pe rând câte puțin,până ce ea fu atât de plină încât crema spumoasă dădea pe dinafară.

Glasul lui era catifelat,și priveleştea dintre picioarele ei într-atât de lascivă încât Teo se cutremură de ruşine...și se excită frenetic.

—Nu știu,murmură,neputincioasă față de propria-i senzualitate,murind de dorința de a fi a lui.

oricum.Și se simțea ca și cum ar fi fost scufundată într-o mare dorință sexuală,nesfârșită,nelimitată,înspăimântătoare,frumoasă.

Măinile lui se ridicară să-i cuprindă umerii, susținând-o, și își coborî capul în așa fel încât ochii să le fie la același nivel.

—Voi înceta,spuse,ștergând cu cearșaful frișca de pe sfârcurile ei.Nu trebuie să mai aștepti.Cu blândețe,o culcă iar pe pat.

—Restul să-l șterg,sau...Ea scutură din cap.

—Sau să-l îndepărtez lingându-l? încheie el,zâmbind ușor.

—Așa,șopti ea,cuvântul fiind abia audibil,dar înțelesul lui având o limpezime de cristal.

—Sluga dumneavoastră,doamnă,replică el politicoș,așezându-se între picioarele ei.Peste câteva clipe,rezemându-și bărbia pe vulva ei,își înalță privirea spre ea,confemplând-o cu ochi angelici,ca aceia ai unui băiat din corul bisericesc.

—Dacă este ceva ce nu-ți place,murmură cu buzele răsfrânte într-un rânjet,dă-mi de știre.

—Insolent individ! șopti ea.

—Dar competent.

—Vom vedea.Aplecându-și capul,el linse o potecă spre clitorisul ei,provocând o reacție imediată și flagrant de pățimașă.Trecu un oarecare timp până când ea își reveni îndeajuns cât să-și deschisă ochii.

—Cum a fost? întrebă el,obraznic și nerușinat,privirea întunecată ridicându-se puțin deasupra muntelui lui Venus al lui Teo.

—Mmm,suspină ea languros.

—Suficient de competent? insistă Duras,cu o tresărire impertinentă a sprâncenelor,

—Ar trebui să te bat!

—Dar poate nu chiar acum,declară el,plin de discernământ,punând câte un deget de fiecare parte a vulvei ei și desfăcând larg,cu gingășie,carnea trandafirie.

Auzindu-i geamătul slab,își ridică privirile.

—Asta înseamnă „da”? întrebă în șoaptă,cu un surâs de cunoscător,Trebuie să-ți spun ceva,doamnă,continuă el,ca și cum ei doi ar fi discutat o chestiune de afaceri,aici înăuntru este o mulțime de frișca.Îi mângâie ușor clitorisul,întinzând cu gingășie frișca peste și în jurul vârfului,în timp ce ea tremura nestăpânit sub mâna lui.

—Treaba aceasta ar putea să dureze destulă vreme.Ea părea să nu-l audă,fiind prea absorbită de senzațiile ametoitoare,de zvâcnete,de durerea nesatisfăcută din adâncul pântecelui

ei.Săltându-și pejisul,șe frecă de mâna lui,căutând să obțină încetarea chinului.

—Îndată,zise el calm,punându-i pe șold o mână pentru a o stăpâni,ținând-o imobilă câtă vreme își înclină capul și își strecură lent limba în susul creștăturii dintre labiile ei:Țipetele ei gătuite răsunară în mica încăpăre în timp ce el lingeă frișca de pe marginile exterioare ale labiilor,curățind pielea ei trandafirie până când fu imaculată.Atingerile lui erau blânde,încântătoare,dându-i întocmai ceea ce își dorea ea cu disperare,în așa fel că primul ei orgasm se domoli cu limba lui pătrunsă adânc înăuntru.Mai sunt încă multe de făcut,își spuse el Când ea fu din nou liniștită,și Teo nu-i refuză oferta,nici talentele,în cursul celor ce urmau,Duras avu mare grijă să acorde în mod regulat atenție clitorisului ei,înainte de a începe și după ce încheie delicata sarcină de a îndepărta frișca din vaginul ei.Lucrarea necesita dibăcia mâinilor,a gurii și a limbii — o realizare simplă pentru un bărbat care învățase sexul oral de la o guvernanta ce-i îngăduise s-o pătrundă vreme de trei luni.

De fapt guvernanta nu rezistase persistenței și nevoilor lui carnale,dar până la vremea respectivă el devenise extrem de experimentat.Nu,mai mult decât atât: un virtuos,după nouăzeci de nopți fierbinți.Învățase la perfecție cum să stârnească maximum de senzații într-o doamnă.

Când el termină,Teo tremura,după ce atinsese climaxul de un număr nesfârșit de ori; când el decise că pentru ea fusese de ajuns,dar nu și pentru el.Atunci se urcă peste ea și se împlântă în ea,și o sărută,și o mângâie,având senzația că magia dintre ei era în armonie cu ritmul universului sau cu nu se știe ce vrăjitorie mai presus de orice înțelegere — ceva necugetat,puternic,nebunesc.Orgasmul Lui fu exploziv,cutremurător,devas-tându-i creierul și trupul,și după aceea el se prăbuși,rostogolindu-se alături de ea în așa fel încât să nu o zdrobească.Zăcând pe spate,cu mâinile și brațele larg desfăcute,vreme de câteva clipe nu fu în stare să-și amintească unde se afla.

—Isuse,mormăi cu glas răgușit,abia respirând.Trase adânc aer în piept,încercând să domolească efectul zguduitor.

—Nu mai vreau,șopti cu greu Teo..El întinse o mână,s-o atingă.

—Îmi pare rău,își ceru scuze,glasul fiindu-i încă slab.

Dormi,murmură,mângâindu-i degetele,pentru ca peste câteva clipe să se ridice într-un cot ca să tragă o pătură peste ea.Teo adormise deja,și era atât de frumoasă încât el,uitându-se în jos,spre ea,zâmbi.O dorea așa cum niciodată nu mai dorise vreo femeie.Era ceva înspăimântător,dar el nu putea face nimic în privința asta: dorea ceea ce dorea.Ea numea asta iubire; el nu știa foarte bine ce anume însemna ceea ce simțea.Dar ea era a lui,asta știa cu certitudine,fie că ea dorea sau nu acest lucru.

CAPITOLUL 13

Anton Mingen se integra bine în orice mediu,înfățișarea lui fiind în mod intenționat greu de definit,iar talentul său pentru limbi străine fiind atât de mare încât vorbea impecabil numeroase dialecte regionale.Cu toate acestea,antecedentele mongole ale cecenilor îi situau într-o categorie aparte,în vreme ce expresiile lor fioroase ar fi atras atenția asupra lor chiar dacă ar fi fost deghizați cu iscusință.Astfel că spionul regelui Frederick a socotit că era preferabil să călătorească noaptea și să se odihnească ziua.

Nu era greu să prindă din urmă armata în retragere a lui Duras.împovărată cu răniți,aceasta se deplasa foarte încet.Așadar,trei zile mai târziu,Mingen și detașamentul lui de execuție traseră la același han care-l găzduise pe Duras în noaptea precedentă.În cursul cinei din acea seară,Mingen intră în vorbă cu servitoarea,complimentând-o pentru șorțul ei brodat,apoi declarându-se mulțumit de mâncare și întrebând,peste câteva clipe,dacă nu cumva ea îl văzuse în carne și oase pe ilustrul general Duras.

— Toată lumea din sat vorbește despre el,adăugă Mingen.Generozitatea lui merge până la a plăti hrana și locuința pentru soldații săi,remarcă el pe un ton prietenos.În acel moment al conversației,fata deveni extrem de laudativă cu

privire la farmecul și curtenia generalului. Păi sigur, el locuise chiar la etaj, continuă ea relatând foarte amănunțit întâmplările din ajun.

— Din câte am auzit, împreună cu el călătorea o doamnă drăguță, remarcă Mingen. Și pentru a domoli orice bănuială că ar iscodi, adăugă:

— Grăjdarul mi-a spus că era foarte frumoasă.

— Amândoi sunt frumoși, replică servitoarea, cu un oftat plin de dor. Și zâmbetul generalului este de-a dreptul minunat. Mi-a mulțumit în mod deosebit pentru că i-am adus doamnei azi-noapte o a doua porție de budincă.

Își coborî glasul în mod conspirativ și ochii i se măriră, însuflețiți de gândul detaliului picant ce urma:

— Și nu avea pe el decât pantalonii, dacă pricepeți ce vreau să spun!

— Ah, reacționa Mingen, cu înțelegerea adecvată. Sunt amanți!

— Nici o îndoială în privința asta, spuse fata făcând cu ochiul. El i-a cumpărat de la bătrânul Calvin, care stă în josul străzii, un inel fantezist cu un diamant roz, mare cât un ou de proumbel, și doamna nu s-a dat jos din pat decât la plecare, azi-dimineață.

— El se bucură de reputația de a avea succes la femei, zise Mingen, cu un zâmbet ștrengăresc.

— Ar fi putut s-o aibă pe oricare dintre noi, cele de-aici, doar aruncându-ne o privire, declară cu convingere drăguța cameristă. Annie voia să-l întrebe dacă n-ar fi vrut să se despartă câteva clipe de doamna lui ca să se rostogolească rapid prin fân cu ea, dar noi am oprit-o, dându-ne seama că el nu avea ochi decât pentru contesă.

— Este contesă? întrebă Mingen, strecurând în glasul său o notă de respect sporit, și întrebându-se dacă Duras chiar se referea la Teo rostindu-i titlul.

— Ei bine, el nu-i zice contesă. Îi spune „dragă” și „iubito”, și alte drăgălășenii, dar soldații care îi asigură garda personală o numeau contesă. Cică ar fi rusoaică, susțineau ei, șopti camerista, ca și cum cuvântul ar fi fost primejdios.

Și avea destulă dreptate, deoarece privirile cruntei ale cecenilor se îndreptară brusc spre ea, vocabularul lor limitat

îngăduind recunoașterea cuvântului „rusoaică”. Ca și cum răutatea lor ar fi fost o energie palpabilă, fata le aruncă o privire rapidă și, albindu-se la față, se grăbi să-și ceară scuze și plecă, pretextând că avea treabă la bucătărie. Seamănă cu niște vârcolaci întunecați, gândi Mingen uitându-se la cei doi bărbați cu priviri necruțătoare, pielea lor oacheșă și veșmintele negre dându-le o înfățișare! sinistră. Deși după ani și ani de practicare a meseriei lui tainice nu era predispus la nervozitate. Le cunoștea destul de bine talentele de ucigași. Niciodată nu se întorcea cu spatele spre ei.

—Contesă rusoaică, bombăni unul dintre ei, încleștându-și mâinile puternice pe halba lui de bere.

—Aici? întrebă celălalt, cuvântul fiindu-i înăbușit de îmbucătura de carne de oaie fiartă.

—Sunt cu o zi de drum înaintea voastră, rosti Mingen într-un dialect asiatic pe care cei doi îl înțelegeau. Însă mașina de spionaj a lui Duras, bine unsă, lucra și ea în urma retragerii, iscoadele lui pândind vești despre acțiunile arhiducelui.

Un agent tânăr îi remarcă în noaptea aceea pe ceceni la Mulheim, și imediat îi trimise informația lui Duras. Cholet primi mesajul în dimineața următoare și i-l transmisi lui Bonnay.

— Va trebui să dublăm oamenii de gardă ai generalului, zise Bonnay, cu glas scăzut, mereu prudent. Îi voi da lui Andre mesajul când contesa nu va fi prin preajmă. Dar Directoratul primise cele mai recente vești referitoare la înfrângerea lui Jourdan, rapoartele despre retragerea de la Bregenz a lui Duras, dări de seamă cu privire la cele mai recente victorii înregistrate de austrieci în Italia, și în ziua aceea curierii de la Paris sosiră la cartierul general cu muni de mesaje.

Discuții aprinse fuseseră purtate la Paris în legătură cu înlocuirea lui Duras, în vreme ce Jourdan era rechemat în capitală ca să-și justifice dezastruoasa înfrângere. Și, după multe ciondăneli și neînțelegeri și manevre politice — influența lui Barras, a lui Talleyrand și a lui Milet-Mureau, noul ministru de război, fiind importantă — s-a ajuns în cele din urmă la un acord, concluzia inevitabilă pentru oricine care înțelegea

operațiunile militare.Noua numire a lui Duras sosi într-o scrisoare semnată de toți cei cinci membri ai Directoratului.Rămășițele armatelor lui Jourdan și Bernadotte fuseseră unite cu armata din Elveția și puse sub comanda lui Duras.Această nouă și mai mare forță militară a fost rebotezată „armata Dunării”.Bernadotte,atent la direcția din care băteau vânturile politice și dintotdeauna ostil lui Duras,îi trimisese acestuia o epistolă insolentă,în care spunea că intenționa să se ducă acasă pentru o vreme,ca să-și revină după necazurile suferite cu pieptul,dar că,atunci când se va însănătoși,avea să se înapoieze „spre a muri glorios împreună cu camarazii”. Bineînțeles că și Claudine introdusese în mapele Directoratului propriile ei instrucțiuni.

—Pe astea ți le las ție,îi spusese Duras lui Bonnay cu glas scăzut,dându-i scrisorile de culoarea levănțicăi.Așa se face că într-o zi atât de importantă,cu o avalanșă de scrisori și cu nou alcătuita armată necesitând o reorganizare imediată,un mesaj din partea unui spion fu trecut cu vederea.Ca urmare a recentei sale numiri,Duras răspundea acum de apărarea întregii frontiere răsăritene a Franței,de la Koblenz până în susul văii Rinului,la Basel; de.acolo de-a lungul frontierei la trecătoarea Splungen — o distanță de mai bine de patru sute de mile.Distrugerea,în dreapta lui,a armatei franceze din Italia,lăsase expus atacului întregul său flanc sudic,adăugând încă o sută de mile la lungimea frontului pe care trebuia să-l apere.

O părăsise pe Teo la prânz,când sosiseră mesaje,și nu reuși să se înapoieze la ea decât la ora cinci.Dar chiar și atunci rămase doar puțin,cât să mănânce,și se scuză înainte de a se servi desertul,explicând că e nevoit să se întoarcă la cartierul său general,stabilit provizoriu la Frauenfeld.

—Voi reveni diseară,zise,punându-și șervetul pe masă.Sunt incredibil de multe sarcini de îndeplinit.Sprâncenele i se îmbinară într-o ușoară încruntare când adăugă:

—Totul va fi bine cu tine în lipsa mea? Ea zâmbi.

—Nu,dar du-te.Mă voi descurca perfect,întinzând brațul peste mica masă,îi atinse mâna,diamantul trandafiriu de pe degetul ei sclipind în lumina lumânărilor.

—Spune-mi că mă iubești.

—Te iubesc...acum și întotdeauna,zise el,cuvintele fiindu-i cu neputință de rostit cu nu mai mult de două zile în urmă.Mă voi înapoia de-ndată ce-mi va fi posibil.

—Peste șase luni,probabil,îl tachina ea.

—N-aș putea trăi atât de mult fără tine.Poate peste șase ore,replică el,zâmbind în timp ce se ridica din fotoliu.Totuși,să nu mă aștepti.

În acest timp,Mingen și cecenii se aflau în grajdurile aceluiasi han,dându-i grăjdarului aur în schimbul îngăduinței de a-i lăsa să folosească locuința lui de deasupra surei pentru fân.Preferau anonimatul,deși,chiar dacă ar fi dorit să fie bătători la ochi,ar fi fost foarte greu să-și asigure găzduire,întreaga armată fiind cazată la Freuenfeld.Prima sarcină a lui Mingен avea să fie localizarea contesei și a lui Duras.Știa că locuiau la același han,fiindcă toată lumea se agita ocupându-se de general și de personalul acestuia,dar trebuia să afle amplasamentul exact al apartamentelor lor.Astfel că,îndată ce desagii de oblânc le fură cărați sus,Mingen îi lasă pe ceceni în ascunzișul lor și plecă în recunoaștere.În plus,' voia să descopere dacă îi sosiseră întăririle.Acum,că știrea despre numirea lui Duras circula în tot orașul,timpul devenea critic.

Umbla zvonul că Duras urma să plece a doua zi pentru a face o inspecție a întregului său front.Oricât de rudimentare le erau talentele lingvistice,cei doi asasini prinseseră frânturi din conversațiile purtate în jurul lor când intraseră în oraș și înțeleseseră că se aflau foarte aproape de locuința generalului.Așa că,atunci când plecă Mingен,unul dintre ei îl urmări.Celălalt porni să caute cartierul general al armatei franceze.

Lui Mingен nu-i trebui mult timp ca să descopere căi deocamdată colegii lui prusaci nu ajunseseră-la locul! propus pentru întâlnirea lor — ceea ce îi lăsa libertatea de

acțiune.Oarecum speriat de cetatea debordând de; trupe,își analiză opțiunile în drumul de înapoiere la han.

întrebând-o pe o tânără servitoare durdulie pe care o întâlni pe coridor,Mingen află că generalul tocmai plecase.

—Și doamna lui? se interesă Minghen cu amabilitate,dându-i tinerei femeii o monedă,pentru osteneala ei.

—În camera din capătul scării,domnule,zise ea,arătând în sus cu capul.Chiar acum mănâncă fructe de pădure proaspete,de la Paris.Un curier le-a adus în după-amiaza asta,împreună cu șampanie pentru noile distracții ale generalului.

Uitându-se în susul scării,Mingen îi zări pe cei doi ostași stând de gardă de fiecare parte a ușii.Nefiind sigur dacă rostul lor era s-o țină pe contesă înăuntru sau pe alții afară,scoase încă o monedă,de astă-dată mai mare.

—Ai vrea să-i duci contesei un bilet din partea mea,dacă ți-aș da această monedă de aur? Am cunoscut-o cândva,și mi-ar face plăcere să-i prezint felicitările mele.

—Ați putea să-i bateți în ușă,zise servitoarea,măsu-rându-l din ochi pe Minghen cu o oarecare suspiciune.

Individul nu purta uniformă franceză,și nici nu avea înfățișarea unui om bogat.

—Cum ai putea dumneata să cunoști o contesă?

—Am lucrat pentru tatăl ei,ca secretar,răspunse el.Mă va ști ca pe unul din oamenii casei.

—La Paris? întrebă ea.Ezitând câteva clipe,Mingen se gândi ce să răspundă.Oare femeia cunoștea povestea lui Teo,sau presupunea că doamna lui Duras era o franțuzoaică?

—Da,la Paris,se decise să spună.

—Mi-ar plăcea să văd într-o zi Parisul...Pulsul accelerat al lui Minghen reveni la normal.

—Dacă îmi faci serviciul de a duce un bilet,voi fi fericit să-ți dau destui bani cât pentru o călătorie la Paris.Ea întinse mâna și Minghen zâmbi satisfăcut.

În situația aceea,de pregătire a războiului,Mingen știa că era cu neputință să aibă acces direct la Duras.În orice împrejurări cu greu se putea obține o audiență la un general,acesta fiind întotdeauna apărat de o falangă de subalterni și un întreg stat-

major. Nici nu era posibil să se prezinte public ca agent al regelui Frederick sau al lui Korsakov. Ambele ipoteze l-ar fi pus într-o situație riscantă. Vreun tânăr aghiotant cu visuri de glorie ar fi putut să-l împuște mai întâi, punând abia pe urmă întrebări, sau ar fi fost posibil ca el să-și petreacă tot timpul, până la sfârșitul războiului, într-un lagăr de prizonieri francez.

Dacă totuși ar fi putut s-o convingă pe Teo de primejdia care-l pândea pe general, ea ar fi fost mai în măsură să-i obțină o audiență la Duras. Și, odată ce generalul ar fi aflat despre planul lui Korsakov, personalul lui s-ar fi putut ocupa de cei doi ceceni. Mingen nu ținuse seama de încăpățânarea cu care cecenii își urmăreau scopul. Iscusiți în meseria lor, îi localizaseră deja pe Duras și pe Teo, și în timp ce Mingen se afla în salonul hanului senina biletul său către Teo, explicându-i pericolul care-l amenința pe Duras, cecenii se cățarau deja pe galeria exterioară de la etajul doi, în partea din spate a hanului. Cei doi bărbați stăteau în echilibru pe balustrada; verandei, scrutând cu grijă garderoba ce se zărea prin fâșia de spațiu lăsată de marginile draperiilor care nu se uneau complet. Încăperea era doar slab luminată, și pustie. Se uitară unul la celălalt dând din cap și se apucară de treabă.

Cu ajutorul lamei unui stilet, fereastra fu deschisă fără zgomot, exact atât cât să le îngăduie celor doi să se strecoare înăuntru. Tot atât de repede, fereastra fu închisă la loc. Cel mai scund dintre intruși trecu în spatele ușii parțial deschise și se uită în dormitor prin crăpătura îngustă dintre ușă și cadrul ei: Un zâmbet vag încreți? obrazul oacheș, și individul îi făcu semn tovarășului dând i o dată din cap. Peste o secundă țâșniră peste pragul ușii, năpustindu-se către patul pe care Teo stătea culcată citind, apropierea lor fiind atât de rapidă și neașteptată, încât; ajunseră la ea aproape înainte să-i fi văzut.

Teo deschise gura să țipe, vederea cecenilor făcând-o să-i înghețe sângele în vene, dar o mână negricioasă îi fu pusă cu duritate peste gură. Deși se zbatu împotri-vindu-se strânsorii lor, izbind cu picioarele și zgâriind, în câteva secunde fu legată fedeleș, având un căluș la gură și o eșarfă peste ochi.

Uimită de bruschetea atacului,îngrozită,pradă unei copleșitoare senzații de moarte ce-i invada simțurile,Teo înțelese că era răpită.Funcția de asasini a cecenilor era binecunoscută.Oare mă vor tortura înainte de-a mă ucide? se întrebă,chinuitorul gând iscând o creștere a panicii care o paraliza.Apoi simți pe obrazul ei o boare rece,auzi de jos câteva vorbe mormăite,și inima începu sa-i bată nebunește: se afla în fața unei ferestre deschise.

Scoase un țipăt când își dădu seama că era aruncată în gol,strigătul ei de groază neauzindu-se decât ca un murmur înăbușit prin călușul care-i lega gura.În cădere liberă,se încorda instinctiv în așteptarea izbiturii,și apoi binecuvânta uitarea care o curpinse și își pierdu cunoștința,trupul ei lipsit de vlagă căzând în brațele cecenului de dedesubt.Când își reveni în simțiri,nările îi fură invadate de mirosul de fân și cai,și,stând perfect imobilă,așteptă ca tumultul din creierul ei să se domolească întrucâtva.Nu te mișca,se avertiză ea — cei care o țineau captivă putea să stea la pândă.Apoi le mulțumi tuturor spiritelor binevoitoare pentru că o ținuseră în viață,deși în clipa imediat următoare se întrebă dacă avea vreo speranță de supraviețuire de lungă durată.Oare unde mă aflu,se întrebă pe urmă,și cât timp am zăcut pe pardoseală? Nu știa nimic țin legătură cu ora sau cu locul.Nici un zgomot apropiat nu-i ajungea la urechi.Să fiu oare singură?

Încercă să-și rotească picioarele,gleznele legate îngăduindu-i doar o foarte mică mișcare,și așteptă o reacție.Tăcerea rămase netulburată.

Se întrebă dacă avea să fie lăsată să moară așa.Asta depinde,decise ea,silindu-se să-și păstreze cât de cât calmul,de ce anume urmărește Korsakov,dacă mă vrea vie...sau cât de multă nevoie are de mine vie.Analizând cele mai presante motive pentru care el ar fi putut s-o prefere vie,își îndreptă atenția către eventualele mijloace prin care să scape din situația primejdioasă în care se afla.

Stând la picioarele scării,Mingen o urmărea din ochi pe camerista care se apropia de ostașii ce păzeau ușa lui Teo.I-ar

fi dat monede de aur și pentru paznici, sperând că aceștia ar putea fi mai ușor convinși să predea mesajul lui.

Când biletul lui trecu în mâna unui paznic, Mingen, care-și ținuse respirația, răsuflă ușurat. Prima piedică fusese înlăturată. Coborând scara, servitoarea îi făcu cu ochiul, mândră de realizarea ei, încântată de noua ei avere. După ce paznicul se făcuse nevăzut trecând pragul ușii, Mingen apteptă, cu nervii încordați la maximum. Dar omul reapăru doar după câteva clipe, năpustindu-se pe coridor, în mod vizibil tulburat, și îl trase pe tovarășul lui înapoi în apartament, împreună cu el. Când, peste câteva secunde, ieșiră amândoi în goană și se repeziră în jos pe scări, Mingen avu senzația că-l amenință moartea.

—A plecat? întrebă el, tăindu-le drumul.

Nu era timp pentru viclenii sau discuții — fiecare minut conta.

—Știu că așa e, zise de-a dreptul când un soldat încercă să-l dea la o parte. Aveți nevoie de mine pentru că eu o pot găsi. Duceți-mă la Duras.

Înșfăcat cu bruschete, fu silit să coboare scările în fața lor și apoi, printr-un coridor, cu omuschetă proptită în spate, fu împins până la ușa de intrare.

În picioare lângă o hartă montată pe perete, cu statul său major ocupând scaunele din jurul unei mese din fața lui, Duras constituia o țintă foarte vizibilă. Ascunși în spatele pilaștilor bisericii de pe cealaltă parte a străzii înguste, cecenii căzuseră deja de acord cu privire la cine pe cine avea să împuște. Bărbatul mai înalt îl avea pe Duras, iar colegul lui urma să-i ucidă pe cei doi ostași postați de gardă afară. Fiecare carabină era încărcată cu două gloanțe. Pentru siguranță, Duras avea să fie împușcat de două ori. Gărzile câte o dată fiecare, în cap.

Fusese plănuită o cale de fugă, prin biserică și de-a dreptul aleii înguste, înapoi spre grajdurile în care se aflau caii lor, gata înșeuati. Dacă ar fi intervenit Mingen, l-ar fi ucis. Nu trebuia decât să aștepte ca Duras să înconjoare masa, așa încât să intre în bătaia armei lor. Pentru a fi cât mai siguri de succes era necesar ca el să se mai apropie cu vreun metru. Erau oameni

răbdători,și era încă devreme.Dacă Mingen s-ar fi înapoiat la camerele lor,n-ar fi găsit nimic în neregulă — ei își lăsaseră desagii de oblânc în locuința grăjdarului.Pe Teo o ascuseseră în altă parte...într-o mică magazie,în spatele grajdurilor.

În timp ce mergea,Mingen vorbea precipitat,dorind cu disperare să-i convingă pe scepticii și tăcuții soldați de pericolul care-l amenința pe Duras.Le vorbi despre ordinele date de Korsakov,despre propria-i misiune contradictorie...dezvăluind mai multe decât ar fi vrut,dar silit de împrejurări să transmită întreaga amplitudine a vulnerabilității lui Duras.Nici unul dintre soldați nu-i răspunse; se mulțumeau să-l îndemne să înainteze împingându-l cu capătul carabinelor.

—Nu pe ușa din față! protestă Mingen când se apropiaseră de intersecția ce ducea spre strada pe care se afla cartierul general.Oprindu-se brusc în loc,cu riscul de a primi un glonț în spate,explică în fraze rapide că cecenii aveau să-i vadă,sau că era posibil ca ei să-i vadă.Nu-și puteau permite să riște.

Secundele fiind de o importanță vitală,îi venea să țipe de frustrare în timp ce aștepta ca soldații să ia o decizie.Ei chibzuiau pe-ndelete,cu precauție.Apoi, făcându-i semn să pornească înainte,cotiră spre graj-J ditfile din spatele clădirii,și Mingen o luă la fugă,uitând de posibilitatea de a fi împușcat.Dacă Duras murea, consecințele ar fi fost dezastruoase pentru Prusia.

Cholet ceruse clarificarea unei fraze pe care o transcria după cele explicate de Duras,și ocolind masai pentru a vedea ce scrisese Cholet,generalul ajunsese în sfârșit în bătaia carabinei.

—Acum! spuse în șoaptă unul dintre ceceni,ridicându-și arma la umăr.

Colegul său îl imită,lucrul lor în echipă fiind urmarea unui bun antrenament.Cei doi vizară,își potriviră cu precizie poziția corpului,ochiră cu grijă...

Duras își ridică privirile când în coridorul de afară izbucni o puternică agitație,și deja se întorsese spre ușă când aceasta fu dată de perete.

—Jos! strigă Mingen,plonjând spre Duras.Un foc de armă sfărâmă fereastra,

urmat de un al doilea.Geamul explodează în încăpere,împroșcându-i cu cioburi pe cei doi bărbați ce se prăvăleau unul în brațele celuilalt pe pardoseală.

—Korsakov! mârâi Mingen,rostogolindu-se ca să se depărteze de Duras.

Acel cuvânt fu de ajuns pentru a-i face pe Duras să sară imediat în picioare,fără a-i păsa de focurile de carabină care se auzeau de afară.

—Prindeți-i pe pistolari! strigă el.Găsiți-i și aduceți-i înapoi! întorcându-se spre Mingen,care se ridica greoi în picioare,zise brusc:

—Povestește-mi totul.

—Au luat-o pe contesă.Pielea maură putea să devină albă ca varul.

— Când? întrebă Duras,glasul fiindu-i ca o șoaptă.Nu-l interesa să știe cu cine vorbea.

—Acum câteva minute.

—Cine a luat-o?Generalul pornea deja cu pași mari spre ușă,propria-i siguranță neintrând în discuție.

—Cecenii lui Korsakov.

—Este un om mort! murmură Duras,făcând semn gărzilor lui personale să-l urmeze și luând o carabină din stelajul de lângă ușă.Unde o duc? întrebă pe un ton tăios,înșfăcând un pumn de muniții și punându-și în buzunar pulberea și gloanțele.

—Dacă reușesc să scape,se vor duce la Bregenz.

—Nu vor ajunge atât de departe.Indreptându-se spre ușa deschisă,își pontinuă interogatoriul:

—Unde le sunt caii?

—La hanul „Grafenhausen”.Duras ieși în goană afară,lăsându-l în urmă pe Mingen,lăsându-și în urmă oameni cuprins de panică,neingăduindu-și să-și imagineze sinistrua posibilitate ca Teo să fi fost deja moartă,gândindu-se în schimb la găsirea ei...și la răzbunare.După ceva fi din nou cu mine,va trebui s-o protejez mai bine,Își zicea în sinea lui.Condamnându-se pentru

neglijența lui,își dădu seama că ar fi trebuit să fie mai prudent.Korsakov nu era un om pe care să-l subestimezi.Și,de îndată ce ar fi avut-o iarăși pe teo,avea să-l ucidă.

Când Mingen și gărzile lui îl ajunseră din urmă,Duras îi amenința pe rândași și pe grăjadari,interogându-i pe un ton tăios,repezit și sacadat.Unde erau cati cecenilor? îi văzuseră pe ticăloși? Teo fusese zărită? Și,când Mingen raportă că ambii cai ai cecenilor lipseau,Duras strigă furios:

—Vreau aici o brigadă de cavalerie,în cinci minute! Ordinul lui îi făcu pe mai mulți dintre oamenii săi s-o ia la fugă.

—Cercetați grajdurile,le porunci cu bruschete celor rămași.Apoi porni în fugă după Mingen,care urca în cea.mai mare grabă scara ce ducea spre verandă.Locuința grăjdarului era goală.

—Pentru cine lucrezi? întrebă Duras abia atunci.Mingen nu riscă să mintă.în fraze întretăiate,gâfâind.Îi mărturisi generalului motivul și rațiunile călătoriei sale.Duras îi ceru să repete câteva amănunte din conversația lui cu Korsakov,dar nu puse nici o întrebare referitoare la altceva.

—Nu trebuie să ne însoțești,zise cu vioiciune după ce primise răspunsurile la întrebările sale și pregătindu-se deja să părăsească încăperea.

Mintea i se concentra asupra drumurilor de scăpare pe care le-ar fi putut alege cecenii.El cunoștea regiunea mult mai bine decât ei.Știa fiecare drum și fiecare scurtătură dintre Rin și Viena.

—Dacă...dacă nu vă supără...vă voi urma și eu,spuse Mingen,încercând să țină pasul cu Duras,care cobora scara în salturi.

—Cum poștești,dar nu-mi sta în drum.Fraza conținea o amenințare implicită.

—Nu,domnule.Cu răsuflarea tăiată după ce alergase spre cartierul general și înapoi,Mingen gâfâia pe urmele lui.Dar aş vrea...să-i raporteze...regelui

...încheierea acestui...episod.

—Ăsta nu-i un afurisit de episod,mârâi Duras,aruncându-i lui Mingen o privire ucigătoare.

—Nu...desigur...domnule,scuzele mele...domnule.V-aș putea arăta drumul...,pe care am venit de la Bregenz.E posibil ca ei să nu cunoască alt drum înapoi.

—Se pare că ei știu mai multe decât crezi dumneata.Duras ieși cu pași mari în curtea grajdului,unde îl așteptau deja câteva dintre trupele lui de cavalerie.

—Explică-le drumul!Posomorât,nerăbdător să plece,începu să umble înapoi și-ncolo.În timp ce Mingen oferea informațiile,un soldat aduse calul de luptă al lui Duras.Generalul clădea din cap la menționarea fiecărui sat sau stație de poștă și,în timp ce Mingen își continua explicațiile,încălecă iute și își vârî carabina în suportul de la șa.Făcând semn să fie adus un cal pentru Mingen,Duras își înfipse pintenii în coastele armăsarului său,și,în galop ieși din curte.

Picioarele lui Teo fuseseră dezlegate,asa încât să poată merge călare,și stătea în fața unuia dintre cei care o luaseră prizonieră,cu pieptul acestuia apăsător în spinarea ei,brațul lui ținând-o cu fermitate.Tot legată cu eșarfa peste ochi și cu căluș la gură,orientarea ei era empirică — știa doar că pietrelor de caldarâm ale orașului le luase locul,după o vreme,un drum de țară.Se părea că încă era noapte,sau poate că legătura de pe ochii ei era deasă,fiindcă prin țesătură nu pătrundea nici un strop de lumină.Cu soțul ei la o depărtare de cel puțin două zile de drum și cu situația războiului,singura ei speranță se baza pe nevoia celor care o răpiseră de a se opri ca să doarmă sau,uneori,să mănânce.Fiecare minut de întârziere îi dădea lui Duras timp s-o găsească.Nu se îndoia că acesta plecase în urmărirea ei.Dacă nu cumva murise,gândi ea cu jale.Dar Andre avea o pază,își reaminti ea.Era întotdeauna înconjurat de ofițeri și de statul său major,Rugându-se ca el să fi supraviețuit talentelor ucigașe ale cecenilor,îi imploră pe toți zeii copilăriei sale.Dar,după trecerea câtorva ore,starea ei de spirit devenise mai puțin plină de curaj,și,pe măsură ce trupul îi obosea,gândurile i se opreau la posibilități mai

deprimante. Imagini îngrozitoare ale tui Korsakov îi umpleau mintea, și în melancolia ei, nu știa dacă avea să supraviețuiască răpirii a cărei victimă fusese. Soțul ei era o bestie lipsită de conștiință, și în ciuda tributului în

aur plătit de ea anual pentru cuferele lui, era posibil ca de astădată el să nu fie în stare să-și stăpânească mânia. Cu siguranță, Korsakov știa că ea era împreună cu Duras, și dacă rămăsese într-adevăr însărcinată, se îndoia că, în valul de mânie ce-l cuprinsese, ar fi putut să-l convingă că pruncul era al lui.

Legăturile de la încheieturile mâinilor îi tăiau carnea până la sânge; simțea pe piele răcoarea, și ritmul infernal în care mergeau o făcea să i se zvârcolească pântecul, pradă crampelor. Și când simți pentru prima dată umezeala alunecoasă de pe șa, după ce călăriseră în forță un timp ce părea să fi durat ceasuri întregi, fu cuprinsă de disperare. Fie că îi venise ciclul — cu o întârziere de mai multe zile, când de obicei nu-i întârzia niciodată — fie că era pe cale să piardă copilul lui Duras. În spatele legăturii strâns înnodate, ochii i se umplură de lacrimi.

Speranțele ei de fericire se spulberaseră, și dacă Duras a fost ucis, gândi ea, distrusă și deznădăjduită nici nu mai țin să trăiască.

În primul sat prin care trecură, Duras și Bonnay chestionară o serie de oameni, încercând să capete informații despre ceceni și despre Teo. Dar nimeni nu-i văzuse.

—Vom merge mai departe, până la următoarea stație de poștaș, zise Duras. Dacă n-au ajuns acolo, ne vom înapoia. Glasul îi era posomorât; ar fi pierdut un timp valoros dacă ar fi fost nevoiți să refacă drumul.

—Nu e probabil ca niște asasini plătiți să fie bătători la ochi, zise Bonnay, vrând să ofere o consolare.

—Să sperăm ca acesta e motivul, replică Duras, expresia feței rămânându-i întunecată. La următoarea stație de poștă, doi bărbați care se potriveau cu descrierea cecenilor făcută de Mingen își schimbaseră caii. Și, deși martorii nu văzuseră nici o femeie, unul dintre bărbați purta pe degetul mic un inel

femeiesc. Un diamant roz. Și din îmbrăcămintea unuia dintre ei se degaja mireasmă de violete.

— Ei sunt, spuse Duras în șoaptă, oarecum ușurat. Cât de departe se află următoarea stație de poștă?

— Zece mile, răspunse grăjdarul.

— Bine, murmură Duras calculând timpul și distanța. A auzit toată lumea? Întrebă, întorcându-se spre oamenii săi. Îi avem în mână!

În vreme ce goneau în noapte, Duras era tăcut, convins acum că avea să-i ajungă din urmă pe ceceni. Singura lui grijă era siguranța lui Teo.

— Nu vreau să fie uciși cecenii, strigă spre Bonnay, în timp ce caii lor galopau unul lângă altul. Bonnay dădu din cap afirmativ. Își zăriră potera când ieșiră de pe un drum forestier, unde peisajul se deschidea în fața lor, desfășurându-se în coline unduitoare ce coborau spre un lac argintiu. Doi călăreți, la foarte mare depărtare, urcau creasta unui dâmb, sfertul de lună conturând slab siluetele lor. Neîndrăznind să-i urmărească fățiș, temându-se că, la disperare, cecenii i-ar putea face vreun rău lui Teo, Duras îi făcu semn lui Bonnay, apoi își roti calul, abătându-l în afara drumului. Călărind peste câmpuri, puteau să-i intercepteze pe ceceni cu puțin înainte de următoarea stație de poștă. După ceasuri întregi de călărit dur, Teo se clătina în șa, doar strânsoarea puternică a cecenului ținând-o să nu cadă. Părea să fi trecut o veșnicie de când începuse să sângereze. Coapsele îi erau alunecoase pe șa, iar spasmele abdomenului chinuitoare. Amețită, nu se putea concentra, incapabilă de o gândire logică, cu mintea obsedată de pierderea copilului ei. Chiar și perspectiva pericolului ce o amenința pe ea însăși pierrea în fața pierderii mai mari pe care o suferea. Pe jumătate leșinată de durere, la început nu observă că, în sfârșit, caii se opriseră. Dar, când fu ridicată din șa și pusă pe iarba umedă, pământul rece o readuse la viață. Auzi tropotul copitelor stingându-se în depărtare și știu că o vreme avea să fie singură, însă știa și că nu avea rost să sper: cecenii aveau să se întoarcă după ea, așa cum mai făcuseră și înainte. Tremura în capotul ei ușor, temperaturile lui martie

fiind răcoroase,și umezeala dintre picioarele ei înghețând-o.Își pierdea orice speranță cu privire la copilul ei,deoarece durerile acelea cumplite erau neinduplecate,încrederea că avea să fie salvată slăbea și ea — de prea multă vreme erau pe drum.Și — încă și mai cumplit — cu fiecare oră ce trecea,posibilitatea ca Duras să fi fost ucis căpăta mai multă credibilitate.Dacă ar fi trăit,până acum ar fi ajuns-o din urmă.Cedând disperării,sughita și se îneca de plâns,o durere sfâșiindu-i gâtlejul,dar până și lacrimile i se uscaseră după atâtea ore de suferință,de parcă trupul ei ar fi renunțat la luptă.Ce frig îi era,cât de singură se simțea!...

Ascunși în spatele unui gard de mălin negru,ce mărginea drumul,Duras și Bonnay așteptau în afara satului,doar la câteva clipe de mers înaintea cecenilor,cu carabinele ațintite spre cotul drumului aflat la o distanță de cincizeci de metri.

—Împușcăm caii,sau pe ei? întrebă în șoaptă Bonnay.

—Îi rănim pe oameni.Bonnay înțelese.În afară de interogarea agenților lui Korsakov,Duras avea planul lui de acțiune personal.

Însă,când oamenii lui Korsakov,călări,se zăriră,câteva secunde mai târziu,Teo nu era cu ei,și Duras înjură printre dinți,o teamă irațională invadându-i mintea.Mirat,Bonnay îl văzu că-și îndreaptă calul spre mijlocul drumului,expunându-se în timp ce țintea cu carabină,de parcă ar fi vrut ca cei doi să-și vadă atacatorul.Și,vreme de o secundă de neagră disperare,înainte să apese pe trăgaci,Duras intenționa să-i ucidă.,

Dar logica fu mai puternică — pentru a o găsi pe Teo avea nevoie de informațiile lor.În liniștea nopții explodează un foc de arfrie,repede urmat de împușcătura aproape simultană a lui Bonnay,și amândoi cecenii se luptau din greu să se țină în șa.Căutând o cale de scăpare,își îndemnară caii spre stânga și îi conduseră prin gardul viu ce mărginea drumul.

Duras se năpusti după ei,calul său plonjând prin șirul de tufe.Oamenii lui Korsakov goneau către liziera de copaci de la capătul îndepărtat al câmpului,biciuiri-du-și caii,încercând să ajungă la adăpostul pădurii umbroase.

Înfigându-și pintenii,Duras își scoase pistolul și,aplecându-se înainte,peste grumazul calului,ochi.Dar distanța era preaxnare pentru a putea trage cu precizie,și vorbindu-i în șoaptă,îi ceru calului să-și mărească și mai mult viteza.Reacționând la glasul lui Duras,animalul,cu un curaj nemaipomenit,își lungi pasul.Liziera întunecată a arborilor se zărea mai aproape.Posibilitatea de a-i pierde pe ceceni păru brusc amenințătoare.Detestând ceea ce era nevoit să facă,Duras își descarcă de două ori țeava dublă a pistolului,și amândoi caii își întrerupseră goana,se poticniră de-a lungul câtorva metri și se prăbușiră.

Azvârliți din șa,cecenii căzură dur la pământ,și trupurile lor se rostogoliră de câteva ori,înainte de a rămâne nemișcați pe miriștea țepoasă a recoltei din anul precedent.Duras se opri lângă trupurile imobile,cu cel de-âl doilea lui pistol ațintit asupra for,și când Bonnay sosi peste câteva clipe,spuse:

— Adu-l pe agentul prusac să facă pe interpretul.

Când trupa de cavalerie ajunse acolo,cecenii fură convinși să vorbească.Aflând că Teo era în viață și se afla în apropiere,Duras îl lăsă pe Bonnay să termine interogatoriul și porni în goană în căutarea ei.

Dar nu reuși s-o găsească.Noaptea era practic fără lună,umbre întunecate ascundeau marginile drumului,și ierburile se înălțau până la genunchi,gardul viu dând peisajului un aspect și mai mohorât Duras le ordonă soldaților să descalece și să se împrăstie,avertizându-i să fie atenți pe unde merg.Când,după o căutare îndelungată,Teo nu fusese găsită,se întrebă dacă se putea avea încredere în informațiile cecenilor,temându-se că era deja departe,luată de altcineva și neputând fi ajunsă din urmă de el.

—Va trebui să înaintăm mai mult pe drum,porunci Duras,simțind cum teama îi strânge stomacul.Unul dintre ostașii lui Vigee o găsi pe Teo și,la strigătul lui,Duras o luă la goană cu inima strânsă.Când se apropie și văzu tenul ei palid și sângele de pe rochie, crezu că murise.Lăsându-se repede în genunchi încercă să-i găsească pulsul și începu să respire din nou când simți ritmul slab sub degete.

—Ne trebuie un medic! Găsiți un afurisit de doctor! strigă Duras,scoțându-și tunica și acoperind-o pe Teo.Și aduceți pături!

—Eu sunt medic,rosti Mingen.

—De unde știu că-i adevărat?

—Puteți aștepta să sosească altul sau să mă credeți pe cuvânt.

—Vreau să înțelegi,replică Duras pe un ton grav și cu o nuanță de avertizare în glas,cât de importantă este ea pentru mine.

—Da,domnule.Mingen știa deja foarte bine acest lucru.Generalul care avea sub comandă ultima armată franceză aflată încă în funcțiune pe teren abandonase totul pentru a o găsi pe această femeie.

—Ar fi de dorit să avem câteva pături.Și o oarecare intimitate,adăugă el cu discreție.Păturile sosiră nu peste mult timp,iar ostașii se retraseră la o distanță respectabilă,lăsându-i singuri pe Duras și pe Mingen.

—Ea credea că este gravidă,zise Duras cu calm,potrivind sub capul lui Teo o pătură.

—E posibil să fi avortat.Îmi dați voie s-o examinez? Duras dădu afirmativ din cap.

—Și vreau să aflu adevărul...oricare ar fi starea în care se află.

—Da,domnule.Mingen realizează că situația lui era foarte delicată.Deși Duras voia să cunoască adevărul,în realitate nu dorea decât un adevăr cu care să se poată împăca.

—Din câte pot spune eu,nu are nici un os rupt,declară Mingen.Aș vrea să fie transportată undeva înăuntru,unde să fie cald.

În scurt timp fu procurată o caretă prevăzută cu o saltea de puf,și Teo fu instalată pe patul avocatului local.La cererea lui Mingen,o cameristă aduse lapte cald și apă fierbinte.După ce-i dădu lui Duras sarcina de a face focul,Mingen tăie cu grijă fusta lui Teo.Apoi,sub ochii atenți ai lui Duras,înlătură sângele,spălând-o.

—Poți spune dacă era sau nu gravidă? întrebă Duras cu glas scăzut,șovăitor.

—S-ar părea că sarcina ar fi fost la început,fu răspunsul echivoc al lui Mingen.

—Sângele acesta ar putea fi menstruația ei?

—Dacă este,nu-l pot opri.Cu toate acestea,dacă se află pe la începutul sarcinii,

s-ar putea să reușesc să opresc sângerarea.Ați vrea să încerc?

—Avem de ales?

—Cunosc un medicament care s-ar putea să aibă efect.Nu pot garanta,însă.

—Ea își dorește acest copil.

—Oricum,am putea,pur și simplu,să lăsăm natura să-și urmeze cursul,declară Mingen cu discreție,remarcând nuanța de neimplicare din ultima frază a lui Duras.

—Ar fi posibil ca sângerarea să se oprească?

—Depinde dacă vreți sau nu ca eu să opresc sângerarea.Dacă îi dau poțiunea,aș recomanda să nu fie mișcată din loc vreme de aproximativ o săptămână.

—O săptămână...Mingen așteaptă,înțelegând cât de critic era graficul de timp al acțiunilor căruia trebuia să i se supună Duras; el însuși era influențat de decizia generalului,precum și de soarta regelui său și a Prusiei.

—Ea este convinsă de existența acestui copil,zise Duras,oftând.

—Unele femei recunosc foarte de timpuriu aceste schimbări.

—Nu-mi pot închipui cum de-ar putea ea să știe,după un interval atât de scurt.

—Îmi îngăduiți să întreb cât de scurt? Duras calculează rapid:

—Ceva mai mult de două săptămâni.

—Înțeleg,zise Mingen,ascunzându-și mirarea.

—Isuse! șopti Duras cu privirea ațintită asupra lui Teo,conștient de presiunea evenimentelor,deoarece era posibil ca arhiducele să fi pornit deja la drum.Oprește sângerarea,zise în cele din urmă cu glas scăzut.Vom rămâne aici până când ea se va simți bine.Riscă mult de dragul acestei femei,reflectă Mingen,sincer uimit de decizia lui Duras.Dar nu puneai întrebări unui general,și în mod cert nu unuia de valoarea lui Duras.

—Aș aprecia dacă ai rămâne cu noi,continuă Duras.Așa ceva ar necesita vreo comunicare prin canale diplomatice?

—Depinde de durata de timp,domnule.

—Până când contesa va avea un copil.

—Acest copil?

—Un copil,rosti Duras pe un ton ferm,vrând să-i dăruiască lui Teo orice și-ar fi dorit.

—Pentru un timp atât de îndelungat ar fi nevoie de o aprobare,domnule.

—Foarte bine.Mă voi ocupa de asta,consimți Duras dând din cap.Acum fă-o bine pe Teo a mea.Poțiunea preparată dintr-o infuzie de melisă,sorbestrea și coada șoricelului în lapte fierbinte fu introdusă încet cu lingura în gura lui Teo,cei doi bărbați înlocuindu-se pe rând la migăloasa îndeletnicire,în vreme ce încăperea era încălzită până la temperaturi toride.Ambii bărbați își lepădaseră cămășile și,chiar și așa,transpirau vizibil.Rolul de infirmieră era atât de neobișnuit pentru un bărbat de rangul lui Duras,încât Mingen nu-și putu ascunde uimirea.Amândoi fuseseră pe picioare toată ziua și jumătate din noapte,muncind cot la cot pentru a o salva pe Teo,și între cei doi bărbați cu origini atât de diferite se născuse o relație de apropiere.

—Ar face și ea același lucru pentru mine,zise Duras,punând jos ceașca goală.

—Un punct de vedere egalitarist din partea unui bărbat de importanța dumneavoastră.

—Mă consider norocos că am găsit-o.

—Astăzi,vreți să spuneți.

—Da...și acum două săptămâni.Duras o privi vreme de câteva clipe pe femeia care intrase brusc în viața lui și care îi dezvăluise minunea iubirii.

—Știu cum să lupt în bătălii și cum să salvez Franța de dușmanii ei,zise apoi,pe jumătate doar pentru sine.Asta-i tot ce am făcut în viața mea,adăugă,lăsându-se să cadă într-un fotoliu de lângă pat și căutându-și o poziție relaxată pentru trupul său epuizat.Acum nu sunt sigur dacă aș ști cum să trăiesc fără Teo.îți mulțumesc că i-ai salvat copilul,va fi încântată.

—Contesa trebuie să stea culcată,fără a se mișca deloc,vreme de câteva zile.

— Voi avea grijă să facă întocmai.

—Dar superiorii'dumneavoastră? Cum vor privi faptul că ați întârziat la Neuwilen?

—Eu nu am superiori,Herr Mingen,replică Duras cu glas blând,privindul pe prusac printre genele pe jumătate coborâte.

—Iertați-mă,domnule.Mingen scăpase din vedere reputația cu totul deosebită a lui Duras.Talentele lui îi îngăduiau o mare libertate de acțiune; chiar și membrii Directoratului nu erau niciodată siguri că el avea să le asculte ordinele.

—Vom rămâne aici până când Teo se va simți bine,afirmă Duras.Sau,adăugă el,cu un zâmbet ușor,până când situația militară va necesita o schimbare de decor.

—E posibil ca arhiducele să fi pornit deja marșul.

—Nu și dacă Thugut și colegii lui au un cuvânt de spus.

—O rivalitate norocoasă pentru dumneavoastră.

—Faptul de a avea de-a face cu înaltul comandament austriac este întotdeauna avantajos pentru noi...sunt împotmoliți în birocrație.Și nici nu au generali hotărâți.

—Dar nu vă lipsesc nici Joufdan-ii dumneavoastră.

—Măcar acum,ăsta e terminat.

—Îmi îngăduiți să vă întreb ceva în legătură cu Korsakov?

—Nu,fu răspunsul scurt și tăios.

—Nu merită să conducă un corp de armată,îndrăzni să-și dea cu părerea Mingen,conștient că-și depășea limitele.

—Ca și cei mai mulți din conducerea rusă,zise Duras,glasul redevenindu-i neutru.

—Adevărat.Veți învinge?

—Bineînțeles.Te îndoiești?

—Dacă m-aș îndoi,nu m-aș afla aici.

—Întocmai.

—Așadar știați că aveam să rămân pentru a vă ajuta.

—Nu aveai de ales.Oricum,un pact al diavolului.

—îmi place să mă gândesc la el ca la un gest umanitar,replică Mingen.

—Spune-i cum vrei,atâta vreme cât Teo își recapătă sănătatea. Condițiile înțelegerii erau stabilite cu claritate.

CAPITOLUL 14

Duras dormea în fotoliul său, alături de pat, iar Mingen se odihnea pe un șezlong instalat lângă fereastră, când un ușor foșnet de așternuturi îi trezi pe amândoi.

Dintr-o săritură, Duras fu în picioare, privirea lui atentă cercetând-o rapid pe Teo. Apoi expresia i se relaxă și un zâmbet îi luminează fața. Un val de culoare îmbujorase obrajii ei. Arăți mai bine, spuse în șoaptă.

— Ai venit murmură ea.

— Aș vrea să te fi găsit mai repede. Luând loc lângă ea, îi mângâie obrazul cu vârful degetelor. Ochii i se umplură de lacrimi; știa.

— Nu plânge, iubito, spuse el cu glas scăzut, temându-se să o atingă, bătând ușor cu palma mâna ei. Peste câteva zile te vei simți mar bine. Vom rămâne aici până te vei însănătoși. Dar lacrimile ei sporiră, curgându-i de-a lungul obrazilor, și Duras, aplecându-se spre ea, cu grijă să n-o lovească o sărută tandru.

— Am pierdut copilul. În cuvintele ei rostite cu calm vibra spaima.

— Nu încă. Herr Mingen este optimist, zise, ridicându-se în picioare. Spune-i, îl îndemnă el pe doctor.

— V-am dat un medicament care a făcut să înceteze sângerarea.

— Copilul a avut desuferit?

— Nu putem avea o certitudine absolută, dar nu cred să fi pățit ceva. Și, dacă în următoarele câteva zile veți fi precaută...

— Da, da Andre, ai auzit? O să fiu extraordinar de cuminte. Zâmbul ei încălzi inima lui Duras, care se întrebă cum de trăise vreodată fără ea.

— Este vestea cea mai bună cu putință, iubito. Iar Herr Mingen a fost de acord să rămână, ca medic al tău. Privirea ei se întoarse spre Mingen.

— Ce bine! Exclamă voios. Voi fi cea mai ascultătoare pacientă a dumitate.

— Plăcerea este de partea mea, excelență.

— Spune-mi Teo, te rog.

— Da, desigur.

—Ai vrea să mănânci ceva? interveni Duras.Avem la parter un soi de bucătăreasă.

—Mâncare...asta sună minunat!

—Acum sunt sigur că ești pe cale de vindecare,o tachină Duras.Deși te previn că meniul este limitat.

—Unde ne aflăm?

—La jumătate de zi depărtare de Felben. Ai vrea să trimit pe cineva s-o aducă pe Tamir? întrebă,vrând să-i ofere o consolare.

—Ai face asta? replică ea,cu ochii plini de încântare.

—Ar putea fi aici peste câteva zile.

—Ești cel mai adorabil bărbat!

—Chiar așa? se miră el,amuzat.

—Dar numai pentru mine,murmură ea,pe un ton voluptuos.

—Numai pentru tine,conveni el,cu glas coborât.

—Poți rămâne cu mine?Privirea ei se îndreptă o clipă spre Mingen,care,față de murmurele lor,se retrase ceva mai departe.

—Sunt aici atâta timp cât va fi necesar.Să-l întrebăm pe doctor dacă poți lua masa stând în șezut.Herr Mingen își dădu acordul,dar îi avertiză împotriva altor exerciții.

—Trebuie să subliniez acest lucru accentua el,adresându-i lui Duras o privire gravă.

—Sunt prevenit,Herr Doctor,replică acesta afabil.Fii încredințat că sunt conștient de consecințe.

—Îmi voi muta lucrurile în camera alăturată,zise Mingen,acum că domnia voastră v-ați mai însănătoșit.

—Rămâi pe-aproape,îi ordonă Duras cu glas calm.

—Da,domnule.Dacă sunteți de acord,îi voi da instrucțiuni bucătăresei să prepare pentru doamna câteva feluri de mâncare hrănitoare.

—Da,desigur Acum trebuie să urmezi regimul indicat de dânsul,iubito,adăugă Duras,aruncându-i lui Teo o privire muștrătoare.

— Voi fi încântată,Andre,să ne hrănim,atât eu cât și copilul.Și nu-i nevoie să devii autoritar în privința aceasta,zise ea cu drăgălășenie.

—N-am vrut să fiu autoritar,iubito. O asemenea atitudine din partea bărbatului care deținea puterea asupra armatelor Franței,asupra viitorului republicii! Mingen îi acordă contesei puncte serioase pentru istețime.

Înainte de cină,Duras îl chemă pe Bonnay pentru a trece în revistă cele mai presante dintre îndatoririle lor.După ce Bonnay o salutase pe Teo,cei doi bărbați se retraseră la o masă instalată lângă șemineu,ca să stabilească prioritățile planului lor de acțiune.

—Cât timp vom rămâne aici? întrebă Bonnay,cu glas coborât.

Poate o săptămână.Până atunci,Teo nu poate fi deplasată,explică Duras,de asemenea în șoaptă.

—Și dacă atacă austriecii?

—Atunci ne vom deplasa.

—Cât de bolnavă e contesa?

—Nu este bolnavă.S-ar putea să fie însărcinată.

—Așa că așteptăm...

—Până când ea se va simți mai bine,confirmă Duras.Adu-i aici pe Cholet și pe cei din statul-major de care avem nevoie pentru a accelera retragerea spre Zurich.

—Vom pune în acțiune ariergarda? remarcă Bonnay,cu o abia vizibilă înălțare a sprâncenelor.

—Nici unul dintre noi n-a mai făcut asta de o bună bucată de vreme,replică Duras pe un ton glumeț.Bonnay chicoti.

—Da,de când cu retragerea noastră din Căldiero.Atunci ne-am răzbunat pe austrieci hărțuindu-i.

—O să-i prindem iar,dar să sperăm că o vom face de la Zurich.

—Regimentele de la Chur aproape c-au ajuns acolo.

—Dar personalul cartierului general de la Sargans?

—E pe drum.

—Bun! Am nevoie de o companie mică,pentru a o aduce aici pe camerista lui Teo.

—Ca și rezolvat.Ce vom face cu regimentele de la Schwyz ale lui Turreau'?

—Cu atât de puțini oameni,poziția nu poate fi apărată.Vor fi nevoiți să se replieze.

—Cu cecenii cum rămâne?

—Sunt în viață? întrebă Duras cu glas scăzut.

—Ținând seama de rănilor,e probabil să nu reziste până peste noapte,răspunse Bonnay,îndatoritor.

—Mă surprinde că încă n-au sângerat cât să moară.

—Sunt sigur că e o chestiune de timp.

—Ai grijă să fie.Discutară apoi despre probleme mai puțin emoționale,de cea mai mare importanță fiind organizarea măsurilor de apărare necesare la Zurich.Se ocupară de prima linie de apărare,precum și de a doua și de a treia,deoarece puternica armata a arhiducelui constituia un dușman formidabil.Atacul lui era inevitabil,trupele fiindu-i deja poziționate în vederea invaziei.Era doar o problemă de timp.

În timp ce discutau,Bonnay își făcea însemnări pentru mesajele care ulterior aveau să fie transmise comandanților lor.O oarecare coordonare inițială o puteau realiza de la distanță,dar principala apărare avea să necesite prezența lui Duras în persoană.Bonnay spera din toată inima ca arhiducele Charlie să aibă iar unul dintre atacurile lui de epilepsie.Dacă s-ar întâmpla așa,cu puțin noroc săptămâna aceasta petrecută la Neuwilen n-ar avea consecințe dezastruoase

Cina din seara aceea fu un fel de sărbătorire în cinstea viitorului nucleu familial.Masa fusese mutată mai aproape de șemineu,și lui Teo,înfofolită în pături,i se îngădui să stea scurt timp în șezut.Ca și Duras,strălucea de fericire,și când propuse un toast pentru copilul lor,generalul fu cuprins de un minunat sentiment de adorație care îl uimi.Se credea un om absolut pragmatic.

—Mă simt extraordinar de bine! exclamă Teo,plăcându-i senzația bășicuțelor de șampanie care-i înțepau nasul.Hen Mingen este un vrăjitor.

E un om foarte inteligent,consimți Duras zâmbindu-i lui Teo pe deasupra marginii paharului său.

—L-ai răsplătit?

—Încă nu.

—Cum adică,încă nu? întrebă ea îngrijorată,cu o licărire de spaimă în ochi.

—Am vrut să zic doar că am fost prea ocupat.Dar o voi face,iubito.Nici nu pot spune cât îi sunt de recunoscător.

—Așa-i mai bine,replică ea,în glas simțindu-i-se ușurarea.

—Ar trebui să te relaxezi,nu să te îngrijorezi.Amintește-ți ce zicea Anton chiar înainte de cină.Te-ai gândit la vreun nume? o întrebă,vrând să-i abată gândurile spre subiecte mai puțin înspăimântătoare.

—Tu ai nume preferate în familie?

—Nici unul pe care l-aș utiliza,răspunse el,zâmbind ușor sarcastic.

—Tatăl și mama ta aveau nume atât de ciudate?

—Da.

—O să mi le spui?Zâmbetul lui deveni ștrengăresc.

—Nucred!

—Atunci tu cum de ai un nume atât de normal?

—L-a sugerat un preot,în chip de compromis.Aveam deja trei luni și părinții mei nu erau în stare să cadă de acord asupra unui nume.La vremea aceea tatăl meu întreprindea o incursiune de jaf pe marea Ionică.Numele meu real este Andreas.

Poate ți-ar plăcea să-ți urmeze un Andreas?

—Nu în mod deosebit; zise Duras,scuturând ușor din cap.Nu am nici o dorință dinastică.

—Ai vreo preferință?

—Absolut nici una,replică el,afabil.Alege tu numele copilului:

—Te-ar deranja un nume rusesc? O clipă,el își îngustă privirea,apoi spuse:

—Nu,dacă așa dorești tu.Familia mamei mele era de origine rusă.

—Siberia e foarte departe de Rusia propriu-zisă.

—Bunicul meu,prințul Samarin,fusese exilat.

—N-ar fi aprobat căsătoria fiicei sale cu un localnic.

—Pentru el,societatea nu însemna nimic.Singura lui preocupare o constituiau vederile politice ale tatălui meu.Știa cât de primejdios era să te opui statului,și pentru fiica lui dorea mai multă securitate.A murit de propria lui mână,când a aflat

de moartea mamei mele. Mama fusese singurul lui copil rămas în viață.

—Un nume rusesc ar fi perfect, rosti Duras cu blândețe, zicându-și în sinea lui că Teo se simțise foarte singură pe lume.

—Îți mulțumesc. Nu cred că ar mai avea vreo importanță, după atâția ani,

răspunse ea încercând să surâdă și neascunzându-și lacrimile ce-i străluceau în ochi.

—Suntem pe cale să ne întemeiem propria noastră familie, zise Duras zâmbind.

Nu uita asta.

—Trebuie să învingi în războiul acesta, îi aminti ea, cu seriozitate în glas.

—Asta și intenționez să fac.

—Și pe urmă mă vei duce acasă, la Nisa?

—Imediat.

—Niciodată n-am fost pe un iaht.

—O să-ți placă, zise el cu simplitate, fără a menționa faptul că ea avea să fie prima femeie care să pună piciorul pe Marguerite.

—Câtă vreme vei fi tu acolo, îmi va plăcea. Uneori mă tem... cu tot...

—Voi avea grijă de tine, îi făgădui Duras. Asta nu se va mai repeta. Cu un mic icnet, ea trase puțin aer în piept încercând să-și izgonească îngrozitoarele amintiri.

—Îți mulțumesc că m-ai găsit.

—Te-aș fi găsit oriunde în lume.

—Sunt iar tare plângăcioasă, își ceru ea scuze ștergându-și ochii cu șervetul de masă.

—Ai trecut prin prea multe, rosti el și, simțind că i se aprinde dorința de răzbunare, trase aer în piept pentru a se putea stăpâni. N-ar fi trebuit să suferi atât de mult, adăugă pe un ton liniștitor, luptând împotriva violenței sentimentelor sale. Cecenii muriseră lent în acea după-amiază; pusese să li se taie venele, dar pentru ce-i făcuseră lui Teo ar fi vrut să-i ucidă încă o dată.

— Îți place meniul lui Mingen? întrebă brusc, ca și cum ar fi fost un oaspete la o serată, făcând conversație.

— Îmi place, răspunse Teo, trăgându-și nasul. Aplecându-se spre ea, Duras îi luă din mână șervetul ud și îi șterse lacrimile.

— Atunci ar trebui, să mănânci mai mult, o îndemnă. Copilul are nevoie de hrană.

— Îmi place când spui asta, șopti ea. Îmi place să port copilul tău.

— Mi-ar plăcea să pun lacăt lumii și să pornesc în larg pe iahtul meu, împreună cu tine. Și să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Cândva o vom face..

— Voi avea grijă să fie așa. Duras era un bărbat plin de forță și resurse, și în

următoarele zile se puse pe treabă; realizându-și obiectivele. Obiective care ar fi înspăimântat un om mai puțin valoros. Trebuia să câștige un război. Bonnay și

Cholet deveniseră locatari permanenți ai micului dormitor de la etaj, iar mesajele erau expediate într-o cavalcadă de curieri. Teo era răsfățată și hrănită și supra-

vegheată cu tandrețe și o castă prudentă de către Duras, Mingen și un mare număr de servitori. O dată, ea se plânse că se simțea că o găscă pe care o îngrășau în vederea Crăciunului.

— Îngrășată doar pentru mine, iubito, murmurase Duras. Iar eu voi adora fiecare rotunjime nou apărută. Când Mingen o declară în stare să călătorească peste mai puțin de o săptămână, o trăsură fu pregătită, cu o canapea atât de moale încât nici una dintre hârtoapele și gropile de pe drum să nu zdruncine prețioasa ei încărcătură. Tamir o întâmpină la Basserdorf, și pe toafă durata drumului până la Zurich, Teo fu răsfățată și dădăcită precum un copil. Dar ea era recunoscătoare pentru sfaturile pline de bun-simț și compania lui Tamir. Copilul nu pățise nimic — după cum confirmaseră Mingen și Tamir. Duras se afla alături de ea.

Austriecii încă nu-și porniseră înaintarea. Era un răgaz binecuvântat.

Locuințele găsite pentru ei la Zurich fuseseră alese potrivit instrucțiunilor lui Duras, primul considerent fiind cel al securității. Și când, ajunși pe aleea cotită, el o ridică pe Teo din trăsură și se îndreptă cu ea spre pragul ușii, ai spusе zâmbind.

—Sun sosit în primul nostru cămin! Teo aruncă o privire spre impunătoarea fațadă a vilei, situată în mod impresionant pentru înălțimile Zurichberg-ului, și apoi se uită la chipul lui surâzător.

—O să faci din mine o răzgâiată:

—Cu cea mai mare plăcere. Când te voi trece pragul pune-ți o dorință.

—Ești gata? Teo închise apoi, deschizându-i, dădu din cap afirmativ, iar Duras,

făcând un pas mare, trecu peste prag simțind o fericire atât de mare cum până atunci nu mai cunoscuse. Întotdeauna își dorea același lucru: o viață îndelungată.

Să fii păzit de primejdii! îi dori Teo, în timp ce el o trecea peste prag. Pe urmă, totul va fi posibil.

La scurtă vreme după aceea, având-o pe Tamir să se ocupe de Teo, Duras plecă să facă o inspecție a întregului său front. Recomandă Directoratului ca fortăreața Mannheim aflată într-o poziție avansată, pe malul drept al Rinului, să fie evacuată, deoarece, fiind într-un amplasament ce nu putea fi apărat, implica o risipă inutilă de trupe. Apoi se ocupă de măsurile defensive ale unei frontiere foarte lungi. Și, așa cum se așteptase, ordinele emise de la Viena soseau lent, datorită faptului că diversele facțiuni politice se disputau, în privința tacticii de urmat.

Cancelarul austriac Thugut dorea să rețină în Bavaria armata arhiducelui, în așa fel ca forța acestuia să poată efectua o supraveghere atât asupra Prusiei cât și asupra prinților germani, în care nu se putea avea mare încredere. Drept urmare iui Charles i se interzise să treacă în Elveția. Tulburat și deprimat, arhiducele avu una din crizele lui nervoase, care surveneau întotdeauna în perioada de stres și frustrare, așa că ceru să i se acorde o permisie.

În timp ce era în convalescență pe domeniile sale, contele Olivier Wallis, cu grad de mareșal, prelua comanda, și Thugut se

ocupă intens de alcătuirea unor planuri în vederea înlocuirii fratelui împăratului;

Duras știa că în Austria considerentele politice erau întotdeauna preponderente față de planurile militare. Ba mai mult când află că Wallis preluase comanda, presupuse că în viitorul apropiat nu aveau să se întreprindă operațiuni majore. Recunoscător faptului că austriecii nu-și continuau victoria de la Stockach, Duras se folosi de răgazul ce-i fusese acordat pentru a-și redistribui forțele. În ultima săptămână a lui aprilie, Duras reveni la Zurich, după turul său de inspecție. Serviciile lui de spionaj îi raportaseră că Charles se însănătoșise și că împărații decisese să-l mențină în funcția de comandant al armatei.

La noapte nu vreau să fiu deranjat, le spuse Duras celor din statul său major, când se despărțiră după săptămâni de zile petrecute în șa, decât dacă Charles s-ar afla la depărtare de o leghe față de Zurich. Privirea lui zâmbitoare îi cuprinse pe toți ofițerii adunați în birourile sale.

— Distrăți-vă, domnilor adăugă apoi, și dacă vă puteți smulge de lângă cocotele din Zurich cam pe la ora zece dimineața, ne vom vedea în biroul meu. Azvârlindu-și peste umăr desagii se îndreptă spre ușă.

— Cocotele vă vor simți lipsa domnule, ripostă cu veselie Vige, ținând în mână un pahar cu coniac.

— Sunt sigur că puteți să le consolați, rosti Duras în timp ce părăsea încăperea. Înălțându-și paharul în direcția ușii, Vige zise rânjind.

— Pariază cineva că nu va fi aici la zece?

— Va fi aici înaintea ta, replică Bonnay zâmbind. Se pare că Georgette s-a topit de dor de când ai plecat. Amanta actuală a lui Vige nu era cunoscută pentru fidelitate.

— După cum știi prea bine Henry, Georgie nu tânjește, i-o întoarce Vige. Nu-i cer să mă bucur de atenția ei fără a o împărți cu altul decât când sunt aici. Altminteri nu am nici o pretenție.

— Cum ai putea având o soție, cu avere independentă? interveni în treacăt Cholet.

—Un bărbat inteligent, replică Vigee ridicând șmecherește din sprâncene. Iar acum, domnilor, dacă pe vreunul dintre dumneavoastră îl interesează să mă însoțească la localul lui Georgie-continuă el cu un zâmbet sarcastic-ea și drăguțele ei prietene vor încerca să ne convingă că lipsa ne-a fost resimțită în mod dureros.

CAPITOLUL 15

Când Duras trecu prin poarta de intrare ce dădea spre vilă, se opri să schimbe o vorbă cu ostașii care stăteau de gardă, mulțumindu-le pentru vigilența lor.

—Or să se miște vreodată austriecii, domnule? îl întrebă un soldat. E al naibii de plictisitor.

—Am auzit zvonuri cum că Charlie trece în sfârșit la acțiune, zise celălalt.

—E posibil să-i vedem pe austrieci pe la sfârșitul săptămânii. Se pare că von Hotze se mișcă, răspunse Duras. Și atunci o să ne mai distrăm. Serviciul de paznic e prea searbăd, așa-i?

—Ei bine, domnule, contesa e foarte drăguță dar nu-i totuna cu lupta, domnule.

—Contesa nu v-a dat prea mult de lucru, nu-i așa?

—Ne învață să citim, împreună cu ceilalți, așa că e destul de lucru, mai trebuind și să-i transportăm pe copii din tabără și înapoi, cu căruța, ca și pe mamele lor, dar eu abia aștept să-l pun pe arhiducele Charlie la locul lui.

—Copii? Scrisorile primite zilnic de la Teo nu menționaseră nimic despre copii, citire sau orice altceva în afară de odihna la pat la care se aștepta el din partea ei.

—Școala contesei, domnule. Păi cu cei dintre noi, cei de la pază, care nu prea știm să citim sau să scriem, și cu copiii ostașilor și cu un mare număr dintre mamele lor...aș zice că suntem cam două sute.

—Aici? zise Duras, înfrângându-și nevoia de a rămâne cu gura căscată.

—Aici și în tabăra de lângă râu.Nu știați,domnule? întrebă șovăitor soldatul.Dânsa i-a spus maiorului Lindet că dumneavoastră ați autorizat asta.

—Se poate să fi uitat,îngăimă el.

—Ei,bine,contesă face o treabă foarte bună,domnule.Greer ăsta de-aici și cu mine putem să ne scriem numele aproape perfect.

—Felicitări! La ce oră începe...ăă...școala? se interesă Duras,întrebându-se de cât timp dispunea în cursul dimineții pentru a anula activitățile programate.

—La șapte fix,domnule.Contesa zice că se așteaptă ca toți să fie acolo devreme și vioi.

—Înțeleg.Îți mulțumesc...

—Herbert,domnule.

—Mulțumesc,Herbert.Ne vedem mâine dimineață.

—La școală,domnule?

—Poate,replică Duras.

—O școală? îl muștră Duras,de cum intră pe ușă,pe majordomul pe care-l lăsase să aibă grijă de mersul lucrurilor în lipsa lui.

—Contesa m-a asigurat că are aprobarea dumneavoastră,domnule general.

—Mda? Sper măcar că astăzi s-au terminat orele.

—Oh,da! La patru le dă să mănânce și îi trimite pe toți acasă,cu lecții pe care să și le memoreze pentru data viitoare.

—Contesa pare să fie foarte bine organizată.

—Chiar este,domnule.Foarte competentă.O veți găsi în camera ei de zi,domnule.

Nerăbdător,puțin tulburat,abia așteptând s-o vadă pe Teo,Duras urcă în fugă scara de marmură.Dintr-un fotoliu instalat lângă fereastră,Teo își deschise larg brațele și zâmbi.

—Am aflat că te-ai înapoiat!

—Te odihnești? Arăți minunat!

—Chiar mă simt minunat.Sărută-mă,iubitule,mi-a fost tare dor de tine!

Așezându-se alături de ea,Duras o privi câteva clipe,ca pentru a-i evalua înfățișarea.

—Ești supărat pe mine?

—Ar trebui să fiu? murmură el,remarcând roșeața care invadea brusc obraji ei.

—Sunt perfect sănătoasă,dacă asta-i ceea ce te îngrijorează.

—Bine.Ai ceva să-mi spui?

—Ai aflat...Dar să știi că Mingen mi-a dat certificat de bună sănătate.Mă simt perfect și sunt foarte robustă,întreab-o pe Tamir.

—Și ea a îngăduit asta?

—Știe că nu are rost să-ncerce să mă oprească.M-a îndopat întruna cu ierburi și poțiuni,ca să-mi dea putere.Ea vrea un băiat.

—Dumnezeule sfinte!

—Copiii sunt atât de dulci,atât de dornici să învețe,încât nu poți să nu-i îndrăgești.Iar mamele lor îți sunt foarte recunoscătoare.

—Mie?

—Tu ai înființat școala.

—Cum am făcut asta?

—Întreabă-l pe Lauzun.El a reușit chiar să găsească destule cărți pentru toată lumea.

—Ești sigură că vrei să faci asta?

—Ceva trebuie să fac.

—Mâine dimineață vreau să primesc de la Mingen un raport complet cu privire la condițiile sanitare.Am văzut epidemii răspândindu-se în asemenea tabere,cu rezultate catastrofale.

—Am distribuit săpun tuturor familiilor.Iar Tamir mă ajută cu unele dintre îngrijirile medicale mai simple.Cunoștințele ei cu privire la ierburi sunt vaste.În urmă cu o săptămână am ajutat și eu la nașterea a doi copii.Este ceva magic.

—Dumnezeule,Teo,n-ar fi trebuit să faci asta! Amintirea sângерării ei încă îl mai obseda.Se simțise extrem de neputincios.

—Sunt prudentă,iubitule.Tamir ne pune să ne spălăm pe mâini de o mie de ori pe zi.Și nu bem apa din tabără.Ea este chiar și mai precaută decât tine.Nu voi păți nimic.Și îmi doresc foarte mult copilul acesta.Niciodată nu voi face ceva care să-i dăuneze.Nu fi supărat,dragul meu.Pur și simplu,iubește-mă.

Buzele lui schițară un zâmbet jalnic.

—Asta-i partea ușoară a problemei.La toate celelalte — soțul ei,soția lui,armata arhiducelui,miile de mile care despărteau țările lor,primejdia cu care se confrunta Franța — nici nu se putea gândi.

—Mi-a fost îngrozitor de dor de tine,și până acum tu doar m-ai certat.

—Putem discuta despre școală mâine dimineață?

—Dacă o facem înainte de opt.

—Nu-i posibil să facem un compromis?

—În ce ar consta? întrebă ea cu precauție.

—Să ții orele de curs aici,nu în tabără.

—Va trebui să eliberăm mai multe încăperi.

—Nu-mi pasă dacă golești toate camerele.Cu excepția uneia,adăugă cu un zâmbet ușor ironic.

—Ești atât de adorabil!

—Am mai auzit asta și altădată.

—Numai de la mine,murmură ea,tachinându-l.

—Desigur,confirmă el cu grație și farmec.

—Acum trebuie să mă îmbrățișezi,șopti ea,și să mă săruți,și să faci dragoste cu mine,încheie apoi,cuvintele sunându-i ca un tors voluptuos.La distanță de câțiva centimetri de gura ei,el rămase nemișcat,oprit în loc de ultimele ei cuvinte.Îndreptându-și iar trupul,spuse calm:

—Nu fac dragoste cu tine.

—Bineînțeles că faci.

—Ba nu,nu fac.

—Nu poți vorbi serios!

—Te-aș putea răni.

—Andre! strigă Teo exasperată.Sunt perfect sănătoasă.Nu-mi vei face nici un rău! întreabă-l pe Mingen.Îți va confirma că mă simt bine.

—Nu am ce discuta cu Mingen,ripostă el,trupul căpătându-i o poziție nefiresc de reținută,iar expresia feței oglindind o emoție cu greu stăpânită.N-am de gând să-mi asum vreun risc.

—O să mor de dorință,se jeli Teo,implorându-l din priviri.Mă trezesc noaptea umedă de cât te visez.Știi câte zile ai fost plecat?

Glasul ei era o șoaptă răgușită,și în adâncimile verzi ale ochilor ei lucea o dorință irezistibilă.Atingând nasturii tunicii lui,începu să descheie unul din ei.

Mâna lui se închise peste ale ei.

—Nu.Aplecându-se înainte ea se lipi mai mult de el,sânii ei catifelai învăluindu-i mâna.

—Ai putea proceda foarte lent,iar eu abia dacă mă voi mișca.Nu vreau decât să te simt înăuntrul meu.Luptând împotriva poftii trupesti,Andre închise o clipă ochii.Niciodată până acum nu practicasese abstenența,și,totuși,în ultimele săptămâni fusese absolut celibatar.Nu dorise alte femei când oamenii,lui petrecuseră noaptea,devenind astfel ținta unor ironii fără milă.

—Te rog.Vorbește cu Mingen; o să-ți spună el.Nemișcat,pradă unor nevoi carnale atât de intense încât ajunsese aproape de orgasm,Duras cântări situația.Și,când Teo se ridică din fotoliu,străbătu mica distanță care-i despărțea,îi înconjură mijlocul cu brațele și se lipi de el,spuse,cu glas răgușit și în șoaptă:

—Voi vedea ce zice el.Sfâșiat între umilință și nevoie,Duras își făcu drum spre micul birou al lui Mingen,situat în partea din spate a vilei.Deschizând ușa,se opri în pag,tăcut,nehotărât.Mingen își înălță privirile de la masa lui de lucru și zâmbi.

—V-ați întors.

—Acum câteva minute,confirmă Duras,încordat.

—Presupun că sunteți supărat din cauza școlii lui Teo.

—Da,Ar fi trebuit să ai mai multă minte.

—Îi veți interzice să continue?

—Nu mai mult decât ai fi în stare să-i interzici dumneata.Ceea ce mă aduce aici e...o afurisită de dilemă.Am discutat cu Teo și...nu suntem de acord asupra unui punct.

—În legătură cu școala?Duras își petrecu degetele prin buclele tunse scurt.

—Nu-i în legătură cu școala.

—Dar e ceva la care v-aș putea ajuta:

—Ei,bine...tocmai în sensul acesta nu suntem de acord...deși Teo crede că poți.Oh,la dracu'! izbucni Duras.Dumnezeule Sfinte este îngrozitor!

—Este o dilemă sexuală,zise Mingen,presupunând din stînghereala lui care eră problema.

—Până acum,niciodată n-am cerut să mi se dea voie,zise Duras posomorât,nici măcar când eram un tinerel.Mă tem s-o ating,adăugă el.

— Nu aveți de ce vă teme,declară Mingen cu blîndețe.Pare să se fi restabilit pe deplin.

—Ești sigur în privința copilului?

—Atât cât pot fi în cazul unei sarcini.

—Tocmai asta e problema.Nu vreau să risc nimic cu Teo.

—E foarte sănătoasă,domnule general.Fiți liniștit,nu o veți răni.Și acum,

deoarece ați pierdut în această dispută,trebuie să-i cereți scuze contesei.

—Cu plăcere,Mingen.Nu consider că ar fi o pierdere.Și-ți mulțumesc...îți mulțumesc foarte mult că ai grijă de Teo.

—Eu vă mulțumesc,răspunse Mingen,pentru că ajutați Prusia să-și păstreze neutralitatea.

—Plăcerea este de partea mea,Herr Mingen,zise Duras,schițînd o scurtă plecăciune.Îți doresc o seară plăcută.

—La fel și eu dumneavoastră,domnule,roști calm Mingen,adresându-se spatelui lui Duras.Acesta dispăruse deja de-a lungul coridorului.

—Te-a liniștit,nu-i așa? reluă Teo discuția în momentul în care Duras reîntră în încăpere.

—Ai dreptate.A spus că ești perfect sănătoasă.Ea se îndreptă spre el,cu un surâs radios,

—Ți-am spus eu că sunt.Mă simt minunat.Cu excepția faptului că mi-a fost îngrozitor de dor de tine,adăugă,vocea devenindu-i dintr-o dată răgușită.

Ridicându-i mâna,el i-o sărută cu gingășie.

—Mai dă-mi,totuși,puțin timp — zise cu seriozitate,eliberându-i mâna — să mă obișnuiesc cu toate astea.Depărtându-se de ea,se duse la ferestrele cu vedere spre lac.

—Nu vrei copilul? întrebă ea,stând în picioare,nemișcată,pândindu-i spatele rigid și simțind cum inima îi bate nebunește.

—Bineînțeles că-l vreau,declară el pe un ton neutru,privind afară,spre lacul sclipitor.

—Ce entuziasm!

—Dacă apar probleme? Chiar și Mingen a zis că nu există nici o certitudine.

—Nu vor apare,și dacă s-ar întâmpla așa ceva,Mingen este aici.Ai spus că dorești copilul acesta.

—Realitatea te mai temperează.

—Ce-nseamnă asta?

—Nu știu.Te iubesc,Teo.În ultimele săptămâni n-a existat un minut în care să nu-mi fie dor de tine.De o duzină de ori aproape că am trimis pe cineva să mi te aducă.

—Așa ar fi trebuit să faci.

—Credeam că stăteai la pat.

—Nu era nevoie să stau la pat,dar tu te arătai atât de insistent în biletele tale,încât nu aveam chef să discut problema de la distanță.

—Gândește-te,iubito — zise el oftând — că s-ar putea să-mi ia ceva timp până să mă obișnuiesc cu...

—Cu copilul?

—Cu copilul și cu sănătatea ta,preciza el.Până acum niciodată n-am fost tată.

—Trebuie să obțin de la Mingen o adeverință semnată? Până acum n-am mai fost niciodată mamă,dar știu că mă simt foarte bine.Cum te-aș putea convinge? Să-ți arăt cât de sănătoasă sunt? murmură Teo,începând să-și desprindă broșa de la gât.

—Nu,rosti el,încordat și repezit.În săptămânile astea din urmă am văzut destule femei ușoare.

—Chiar așa? întrebă ea,ochii verzi fulgerându-i de mânie.

—N-am zis că le-am atins,replică el posomorât.De ce ne certăm pentru problema asta? Amândoi vom supraviețui dacă,o vreme,nu vom face dragoste.

—Eu nu voi supraviețui.Ochii lui îi sfredeli pe ai ei.

—Nu mă pricep să împart cu altul.

—Nu asta am vrut să spun.Vrei măcar să mă strângi în brațe? îl imploră ea.Am numărat minutele până la întoarcerea ta.Andre zâmbi trist și își desfăcu brațele.

—Povestește-mi ce ai văzut în călătoriile tale,îl rugă ea,venind să se așeze pe genunchii lui și rezemându-se pe brațele lui.

—Patru sute de mile de frontieră neapărată,murmură el,conștient de mulțumirea ce-i inunda simțurile.

—Asta e ceva îngrijorător?El râse,cuvântul folosit de ea fiind mult prea slab pentru a defini gravitatea situației.

—Da,însă nu și în momentul acela.Mă gândeam mai degrabă la micul dejun luat în pat,cu tine.

—Sau la o cină în pat? Duras chicoti.

—Pofta ta continuă să crească.

—Aș vrea să crească a ta,murmură ea voluptuos.

—Sst,încerc să fiu abstinent.

—Eventual l-am putea avea pe Mingen în apropiere,dacă s-ar întâmpla ceva rău,îl tachina ea.

—Obrăznicătură nerușinată ce ești!Drept răspuns,Teo îi prinse fața în mâini și,pe îndelete,îi gustă și-i ronțai gura,torcând cu buzele lipite de buzele lui.

Duras,ar fi putut să se desprindă de ea; se gândi la asta de zeci de ori.însă celibatul îi submina hotărârea,și mâinile i se ridicară,mângâind brațele ei,spatele ei,căldura corpului ei făcându-i inima să bată mai repede.

Teo simți un mic tremur ce scutură trupul lui și,încurajată,începu să-i descheie tunică,mai întâi un nasture,apoi altul,strecurându-și mâinile pe sub haină,plimbându-și-le peste pieptul lui.După aceea trecu la dezlegarea eșarfei lui.

—Nu.

—Lasă-mă cel puțin să te sărut,șopti Teo,depunându-i un sărut ușor pe tâmplă.

Erecția lui se simțea tare lângă fesele lui Teo, respirația îi era neregulată și strânsoarea în care ținea mâinile ei devenise dureroasă.

—Mă doare.

—Îmi pare rău, zise el într-un suflu înăbușit, dându-i drumul.

Lăsându-se pe spătarul fotoliului, își mișcă puțin coapsele, în așa fel încât erecția să nu-i mai vină în contact direct cu ea. Trăgând adânc aer în piept, adăugă:

—Nu vreau să fac asta.

—Ești egoist.

—Asta-i o premieră, rosti Duras zâmbind.

—Din nefericire pentru mine, murmură Teo, încercând să-și stăpânească înverșunarea din voce. Oare se presupune că trebuie să fiu abstinentă de-a lungul următoarelor șapte luni? O privi fix câteva clipe, apoi își mută privirea în altă parte ca să-și poată reține răspunsul mânios. Când se uită din nou la ea, ochii îi erau calmi și duri ca cremenea.

—Al dracului să fiu dacă știu, rosti pe un ton coborât, plin de venin.

Furios, Duras o puse pe propriile ei picioare și se îndreptă spre fereastră. Teo cere prea mult, gândea mânios. Oare crede că eu vreau s-o refuz?

Amintirea capotului lui Teo îmbibat de sânge, ca și paternitatea iminentă reprezentau o realitate oarecum dureroasă. Cu ani în urmă avusese un fiu — în niște vremuri chinuitoare pentru el, când nu o putea vedea pe Camille și nici măcar nu avea posibilitatea să-i scrie. Aflase abia la câteva luni după naștere, când era prea târziu, că fiul lui murise. Și niciodată nu avusese vreo șansă să-l vadă. Când Teo se apropie de el, Duras nu se clinti.

—Îmi pare rău, rosti ea.

El înălță din umeri și lăsă să-i scape un oftat de exasperare.

—Nu te grăbii Pot să aștept, cu o mână, el îi acoperi gura.

Ea linse o dâră umedă de-a lungul palmei lui. Dintr-o smucitură, Duras își trase mâna înapoi.

— Îmi pari extrem de greu de sedus, murmură Teo pe un ton voluptuos.

—Este un iad! bombăni Andre,trecându-și nervos degetele prin păr.

Când își îndreptă trupul și își înălță brațele,partea inferioară a corpului său își schimbă poziția,și erecția lui veni brusc în contact cu trupul lui Teo.Imediat se trase cu un pas înapoi,dar amândoi simțiseră atingerea,și slaba stăpânire pe care Duras o păstrase asupra libidoului său se risipi,

Nemaigândind,pradă numai simțurilor,luă mâna ei și îi frecă palma peste partea din față a pantalonilor săi,în așa fel ca ea să-i simtă erecția.

—Atinge-mă,roști cu glas răgușit.Poți face asta pentru mine.

Ea înțelese și,cu degete stângace,se grăbi să-i descheie pantalonii.O poftă trupească de neconținut îi invada simțurile.Cu respirația tăiată,eliberă penisul întărit,proeminent,și atinse cu gingășie vârful catifelat — magnetul,centrul călăuzitor al dorinței ei,instrumentul plăcerii ei.Și sub mâna ei,acesta se umflă,întinzându-se mai sus,capătul mărimdu-i-se,ca pentru a o ispiti,expu-nându-și splendoarea.Cu vârful degetului,ea alunecă în jos,pe toată lungimea lui,și întreg trupul bărbătesc se încorda,anticipația,așteptarea,nevoia trezindu-se în fiecare mușchi tensionat.Mângâindu-l ușor cu ambele mâini,ea îi simți reacția,și atunci degetele i se strânsură în jurul lui,și el se frecă între ele,stabilindu-și propriul său ritm,controlând mișcarea de du-te-vino.

Ochii lui erau închiși,și spinarea i se arcui sub efectul extazului tot mai intens,când ea,vrând în mod egoist mai mult,își înclină capul și atinse cu limba vârful satinat.Trecându-și limba,într-o ușoară alunecare,în jurul membrului cutat,trase în gură capătul umflat și-l supse.El gemu,își împlântă degetele în părul ei,și îi ținu cu putere capul în timp ce ea îl trăgea lent în gura ei,îi dădea drumul să iasă,cât era de lung,și îl absorbea din nou.

—Isuse! exclamă el,silind-o să se lase în genunchi,împingându-se mai adânc în gura ei.Teo încercă să se tragă înapoi,dar el se înfipse atât de adânc încât ea se înecă.Imediat o eliberă,înjurând în vreme ce se lăsa să cadă lângă ea,și o

secundă mai târziu îngenunche pe pardoseală,cuprinzând-o în brațe,mângâind-o.

—Dumnezeule! N-ar fi trebuit să fac asta.

—A trecut prea mult timp.Și eu mor de dorință.

—În problema asta te pot ajuta.

—Poate că nu asta vreau.Poate că vreau procedeul adevărat.

—Asta n-o pot face.

—Asta sau nimic,rosti ea pe un ton categoric,murind de dorul lui.Tu decizi.

—Foarte bine,cedă el în cele din urmă.Ai învins.

O ridică în brațe și o purtă pe pat,și când ea deschise gura să spună ceva,el o sărută apăsând pentru a-i opri cuvintele,căci nu mai voia să stea la discuții.Și nu-i păsa dacă ea își încheia sau nu fraza,pentru că știa deja că ea îl iubește.

Peste câteva clipe erau amândoi culcați,fără veșminte,deoarece el se pricepea foarte bine la dezbrăcat— unul dintre domeniile lui de iscusință.Cu o ușoară ciudă,ea făcu o remarcă în acest sens.

—Odată ajunși aici,nu am chef de ceartă,replică el,gâdilându-i vulva cu vârful penisului.Pune-mi întrebări mai târziu.

Dar fu extrem de precaut când o penetra,stăpânindu-și cu putere libidoul,și în primele minute ea îl rugă: „Mai mult...mai mult...mai mult”,fiindcă el se mișca înăuntrul ei de parcă ar fi fost făcută din sticlă.

—Uită-te ca să te convingi! Totul este în ordine,insistă ea cu înfocare,

rostogolindu-se într-o parte în așa fel încât el să vadă cu ochii lui.

Priveliștea aceea ispititoare,toată trandafirie și umedă,și arzător de nerăbdătoare,

reuși mai bine decât o mie de argumente medicale să-i răstoarne modul de gândire.Și nu mai fu nevoie de nici o altă încurajare.Redeveni cel care era în mod firesc — un mascul cu un libido foarte puternic,cu o imaginație bogată și cu o energie inepuizabilă.Doamna fu satisfăcută; mai mult decât satisfăcută.în extaz.De mai multe ori.Iar el fu la rândul ei încântat,și captivat: își recăpătase iubita.

CAPITOLUL 16

Petrecură câteva zile împreună la Zurich, un răgaz binecuvântat și dulce, într-o perioadă de intense frământări. În cursul zilei, Duras muncea pe rupe, în așa fel încât să poată fi cu Teo noaptea. Iar Teo își umplea zilele cu copiii și cu școala ei. !Austriecii siliseră trupele franceze care păzeau Valtelline — o importantă cale de comunicație între Elveția și Italia — să-și părăsească pozițiile, și Duras răspunsese arzând podul de peste Rin la Shaffhausen. Proviziile făgăduite de la Paris nu soseau, iar cele șase semibrigăzi pe care le așteptase să-i fie trimise de către republica Elveției nu-și făcuseră apariția.

În munții Grisoris, vreo zece mii de țărani conduși: de preoți și încurajați de austrieci împiedicau serios comunicațiile și căile de aprovizionare. După ce că superioritatea numerică a austriecilor constituia deja o sursă de îngrijorare,

Directoratul agrava situația ordonându-i lui Duras să trimită cincisprezece mii de oameni care să se alăture greu încercatei armate din Italia. Două zile mai târziu, Duras consideră necesar să evacueze toată zona munților Grisons.

Deși Duras nu-i spusese în mpd explicit, Teo înțelese că unul dintre corpurile de armată de sub comanda arhiducelui pornise deja la drum. Vestea se răspândise pretutindeni în tabără, și soțiile soldaților se pregăteau să-și urmeze bărbații. Câteva batalioane plecaseră de pe acum spre est.

În prima săptămână a lui mai, von. Hotze declanșa un atac puternic asupra diviziei lui Menard, la Feldkirch, silind-o să se retragă dincolo de cursul superior al Rinului și recapturând orașul Chur. par austriecii suferiră pierderi grele, și înaintarea le fu lentă. Următorul lor atac avu loc o săptămână mai târziu, când Nauendorff trecu Rinul în câteva puncte dintre Waldshut și lacul Constance, insta-lându-se de-a lungul râului Thur, între Grossandelfingen și Pfyn, la nord de Winterthur. Asta constituia o amenințare serioasă pentru căile de comunicație ale lui Duras. Generalul făcu imediat planuri pentru a-și muta sediul de comandă de la Zurich la Winterthur.

—Vin și eu cu tine,zise Teo cu simplitate,când el intră în apartamentul lor în noaptea dinaintea plecării lui.Și nu are rost să discutăm.Dacă soțiile soldaților își pot urma bărbații,același lucru e valabil și pentru mine.Le pot ajuta,Andre.Știi și tu ce greu le poate fi să supraviețuiască în preajma unei bătălii.

—În cazul acesta,cunoști regulile,rosti el,descheindu-și haina și aruncând-o pe canapea.Și când îți ordon să te retragi,trebuie să pleci fără nici o împotrivire.Nu-ți voi spune asta decât atunci când va fi absolut necesar.Nu vreau ca austriecii să te ia prizonieră,încheie el,evitând în mod deliberat să-i menționeze pe aliații ruși ai austriecilor.

—Înțeleg.

—Lauzun va pregăti pentru protejatele tale provizii de la magazinul militar.Îți voi da zece căruțe,dar ești obligată să fixezi tu însăși rațiile alimentare.Nu mă pot lipsi de oamenii mei,zise el,așezându-se să-și scoată cizmele.

—Îți mulțumesc,iubitule.Știu câteva femei care sunt în stare să mâne căruțele.Ai cunoscut-o pe Jeanne-Marie,zise ea.A organizat femeile în mici companii.

—Tu vei avea în permanență o gardă.

—Știu.Nu voi discuta în privința asta,îl asigură.Ți-e foame? Ollivier mi-a spus că cina e gata oricând poștești.

—Nu mi-e foame.

—Când ai mâncat ultima oară?

—Azi-dimineață,cu tine,probabil.Ce ne oferă Ollivier?

—Păstrăv cu mazăre nouă și fragi de pădure.

—Și ca desert,budincă,adăugă el zâmbind.

—Desigur.Cum aş putea să supraviețuiesc fără budincă?

—E posibil ca mâncarea să fie mai rustică la Winterthur.

—Atunci o să-mi prepar singură budinca.

—Ești o femeie plină de resurse.

—Doar am reușit să te găsesc,nu-i așa?

—Ai reușit și acum? replică el,întinzând mâna spre ea și trăgând-o între picioarele lui.Și pentru a te menține fericită,s-ar putea să fiu nevoit să fac dragoste cu tine în noaptea asta,murmură,înconjurându-i mijlocul cu brațele.

—Am avea timp înainte de cină?

—Aș prefera să te mănânc pe tine în locul păstrăvului,șopti el.Un aperitiv,adăugă cu glas abia auzit,căutând pe pipăite și descheind rapid copcile de pe spatele rochiei ei.Unde ți-e cămașa? întrebă încet câteva clipe mai târziu,ridicându-și spre ea o privire jucăușă.

—Am crezut că aș scuti puțin timp,zise ea cu o privire vicleană.Te-am tot așteptat vreme de două ore.

—Mmm...un premiu atrăgător la încheierea unei zile dure.

—Sau un premiu „dur” la capătul zilei mele.Duras izbucni în râs.

—Pari a fi pregătită.

—Oh,da! murmură ea,lăsând să-i alunece în jos corsajul.Un aperitiv pentru tine,șopti,aplecându-se spre el și punându-i în gură unul din sfârcurile ei.

Cât ai clipi,pantalonii lui fură descheiați și,cu gura plină,el și-o așeză pe Teo pe genunchi,penisul în erecție pătrunzând ușor înăuntrul ei,făcând ca suspinul ei de încântare să se sfârșească într-un geamăt mulțumit.Ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui și el,punându-și mâinile sub fesele ei,o ridică și o coborî într-o unduire lentă,fără grabă,prinzându-i cu gura sfârcul la urcare,gustându-l,de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume.Ca și cum n-ar fi făcut altceva decât să-și petreacă vremea în așteptarea cinei ce avea să fie servită într-o seară oarecare din viețile lor.El continuă să se joace cu sânii ei,și sărută adâncitura de la baza gâtului ei și-i ronțai delicat urechile.Dar ea nu era niciodată în stare să aștepte,dorindu-l mereu cu o foame insațiabilă.

Teo simți începutul primului mic fior și se agăță de Duras pentru a-l reține adânc înăuntrul ei.Cu duioșie,el șopti: „Ești atât de repede gata”,și își întări strânsoarea mâinilor pe fesele ei,ca să se armonizeze cu ritmul mângâierilor ei,alăturându-i-se într-un paradis ce le aparținea doar lor.El este cel mai frumos bărbat din lume,gândi Teo recunoscătoare,și mă iubește,iar eu îl iubesc.

Cât de simplu părea totul într-o noapte caldă de primăvară,cu trupul lui lipit de al ei!Până în după-amiaza următoare,postul de comandă al lui Duras fu instalat la Winterthur,și a doua zi

dimineața el contraatacă,lansând în luptă divizia lui Qudinot și pe cea a lui Soult,silindu-i pe austrieci să se retragă cu o pierdere de șapte sute patruzeci de morți,o mie patru sute de răniți,și trei mii de oameni luați prizonieri.Pierderile totale ale francezilor erau sub opt sute.Trupele lui Nauendorff se repliaseră până la Rin.

Dar continua amenințare îndreptată asupra căilor lui de comunicație și superioritatea numerică a inamicului îl convinseră pe Duras că nu-și mai putea menține trupele de avangardă în pintenul prea expus înfipt în teren dușman la est de Zurich.Înainte ca austriecii să poată ataca din nou,el își retrase sectorul central până la tabăra fortificată pe care o organizase în vederea apărării orașului.Totodată,retrase aripa stângă a armatei sale până în spatele râului Limmat.Astfel își asigurase o poziție defensivă foarte puternică,mlaștinile Glatt constituind în fața lui o linie de apă continuă.

Deocamdată,Duras reușise să-și stabilizeze frontul,dar arhiducele începea deja să-și aducă întăriri din Germania.

Două zile mai târziu,întâlnirea austriacă se repetă,inamicul încercuind noua linie franceză.În centru,corpurile de armată ale lui Jellachich stăteau în fața Zurich-ului,iar mult spre sud,von Hotze avansa spre malurile nordice ale lacurilor Zurich și Walen.La 3 iunie,arhiducele atacă pozițiile franceze din jurul orașului.După o zi de lupte crâncene,austriecii părăsiră în cele din urmă câmpul de bătălie.Dar în dimineața zilei de 4 iunie își reinnoiră întâlnirea,cele trei corpuri de armată ale arhiducelui convergând spre Zurichberg — cheia bătăliei,înălțimea de șase sute de metri a colinei dominând drumurile din jurul Zurich-ului,precum și podurile de peste râul Limmat.

O luptă excepțional de dură se desfășură în jurul aceluși munte,austriecii încercând iar și iar să cucerească și să mențină sub stăpânire vârful,doar pentru a fi dați de fiecare dată înapoi de către îndrăznețele atacuri la baionetă ale francezilor.În orice punct amenințat,Duras prelua el însuși conducerea,

respingând ofensiva austriacă,aducând noi întăriri,deplasând unitățile de luptă,făcând să se prăbușească sub el trei cai în decursul unei zile.

De la ferestrele vilei,Teo,care până acum nu fusese niciodată martora unei bătălii,urmărea asediul îngrijorată și în același timp plină de admirație față de curajul neabătut al lui Duras.

Dar francezii erau epuizați,metoda lor de neincetate atacuri locale contribuind la oboseala trupelor.Temându-se că austriecii aveau să-și reinnoiască atacul,nefiind

sigur că va putea rezista la încă o zi de lupte grele,Duras decise să părăsească tabăra lui fortificată și Zurichberg-ul,și să-și retragă cartierul general într-o ,poziție mai puternică,pe muntele Utliberg,la două mile spre sud-vest de oraș.Acel vârful impunător,înalt de peste opt sute de metri,domina întreaga regiune la nord și la vest de Zurich.Retragerea fu efectuată fără probleme în timpul nopții de 5 iunie și în primele ceasuri ale zilei de 6.Poziția lui Duras era acum mai puternică decât înainte,fiind înlăturat dezavantajul necesității de a purta lupte având în linia întâi orașul Zurich cu cei unsprezece mii de locuitori ai săi.Și,deși austriecii puteau pretinde că luaseră în stăpânire importantul oraș Zurich,le era imposibil să înainteze măcar cu un metru dincolo de acesta.

Faptul că Duras evacuase Zurich-ul și se retrăsese la Utliberg produse o mare nemulțumire fa Paris.Situația aceasta deveni și mai acută după neinsemnata lovitură de stat de la 18 iunie,când au fost înlocuiți trei dintre membrii Directoratului.De la Directorat soseau zilnic scrisori prin care se deplângea lipsa de acțiune a lui Duras și se insista ca el să continue ofensiva.Facțiunile politice opuse lui publicau rapoarte injurioase privitoare la dezastrele de pe front,învinuindu-l pe Duras.Bernadotte,noul ministru de război și dușmanul lui Duras,făcea tot ce putea ca să-l îndepărteze de la comanda armatei,mergând până acolo încât să semneze un ordin pentru demiterea lui.În plus,problemele aprovizionării locale deveniră atât de grave,încât Duras sfârși prin a-i concedia pe toți furnizorii-armatei,înființând unități militare care să se ocupe de procurarea alimentelor.Scârbit de toate

inepțiile și sarcasmele politice,le scrise în cele din urmă membrilor Directoratului:

«Deoarece sunt informat că cei ce mă denigrează încearcă să critice operațiunile mele militare și ceea ce ei numesc „lipsa mea de acțiune”,trebuie să subliniez

faptul că în cursul ultimelor două luni v-am atras în repetate rânduri atenția asupra cumplitei penurii de provizii furnizate acestei armate...De mai bine de o lună,câtorva divizii li s-a redus rația la un sfert din ce li s-ar cuveni de drept...

Dacă în fața mea aș avea o regiune fertilă,ar avea un rost să avansez.Dar cu cât aș înainta,cu atât mai mult m-aș îndepărta de sursele mele de aprovizionare.

Mijloacele de transport sunt inexistente.Ministrul de război,căruia i-am cerut șase sute de catâri de povară,știe foarte bine că nu mi s-a da nici unul.Armata pe care o conduc este alcătuită din șazeci de mii de oameni,dar trebuie să acopere o vastă întindere de teritoriu.Orice mișcare de înaintare a centrului ei ar fi extrem de periculoasă.Aș întreprinde-o numai dacă aș avea posibilitatea de a garanta cât de cât un succes...Dacă o oarecare experiență și unele succese în profesiunea armelor mă îndeamnă să insist prea mult asupra faptului că Armata Dunării nu poate să se angajeze la o ofensivă,și dacă sunt prea ferm convins că mișcarea pe care-mi ordonați s-o fac este prematură și ar duce la un dezastru,atunci,cetățeni membri ai Directoratului,nu vă rămâne decât să-mi aprobați cererea de a numi un succesor care să-mi urmeze la comanda armatei.»

— Naiba să-i ia,pe ei și ordinele lor ridicole! izbucni Duras furios.Doar n-o să-mi primejduiesc oamenii pentru niște incompetenți! Lasă-l pe Moreau să preia comanda! Austriecii vor trece peste granițe într-o săptămână:

—Barras și Roger-Ducos pot anula ordinele lui Bernadotte,zise Bonnay,stând lângă Cholet,care” transcria scrisoarea.

Cei trei bărbați se aflau în curtea căsuței pe care Duras o ocupase ca locuință a sa,o masă și câteva scaune cioplite grosolan ținând loc de birou.Erau înconjurați de pini înalți printre ale căror ramuri se strecurau razele soarelui de

vară,iar priveliștea câmpiilor ce se întindeau mai jos era spectaculoasă.

—Lui Bernadotte i-ar plăcea să fie rege,zise Duras,clocotind de furie,prost dispus și încăpățânat.Păcat că nu poate câștiga nici o bătălie.Ar avea mai multe șanse.

—Parisul încă n-a dat ordin să fii înlocuit,sublinie Bonnay.

—Mă surprinde că Moreau ia totuși în considerare posibilitatea de a prelua comanda.Ticălosul se teme și de un foc de pușcă.

—Dar nici n-ar apărea în prima linie,replică Bonnay calm.

—Tu nu ridici niciodată glasul? întrebă Duras,zâmbind pe neașteptate.

—Cu siguranță nu pentru Bernadotte,răspunse Bonnay înălțând din umeri.Până-ntr-o lună va fi dispărut — lista dușmanilor lui este lungă.

—Așadar,n-ar trebui să mă pregătesc de pensionare?

—Există bărbați îndeajuns de puternici care știu că n-ar fi bine să vă piardă.

—Dar până atunci...Sunt sătul de scrisorile astea critice și de proștii care-mi cer să atac.

—Până acum,vreme de o lună i-ați ignorat.

—Avem nevoie de întăririle pe care mi le-au tot promis,încă din primăvară.Și — adăugă cu glas scăzut și sarcastic — ne-ar fi de folos dacă am avea hrană,precum și furaje.Însă la Paris mințile mai calme avură câștig de cauză,și nu fu numit nici un succesor.Întăririle începură în sfârșit să ajungă la armata lui Duras,și până în iulie sosiră în Elveția mai bine de optsprezece mii de oameni.

În săptămânile acelea dinainte de începerea ofensivei,Duras și Teo se bucurară de un timp petrecut împreună,și căsuța lor de sub pini deveni o oază care îi izola de lume.Tamir nu le întrerupea solitudinea decât dacă Teo îi cerea ajutorul,înțelegând cât de repede zburau clipele trăite de ei împreună.Acesta era

un gând mereu prezent în mintea fiecăruia.Nu trecea nici o zi fără vești referitoare la mișcările austriecilor.De asemenea,se așteptau trupe suplimentare rusești...care puteau sosi în orice zi.

—Aproape că-mi amintește de cum era acasă,roști Teo într-o seară,când priveau cerul schimbându-și culorile.Crezi că vei putea veni cu mine acasă,cândva?

—Când se va termina asta,voi merge cu tine absolut oriunde,răspunse Duras,stând lângă ea și punându-și mâna peste a ei.Cu cât mai departe,cu atât mai bine.Presiunile se intensificau,contraatacurile câștigând tereni zi de zi.Pozițiile lui erau bine amplasate și puternice,întăririle îi soseau cu încetul,mărind forța armatei lui.Foarte curând avea să fie gata de atac.

Dar mai înainte va trebui s-o trimită pe Teo departe de acolo. Discutase deja cu Bonnay,și Mingen fusese de acord să le însoțească pe Teo și pe Tamir la Paris și să rămână cu ele până ce se va naște copilul.Documentele necesare sosiseră: autorizația pentru trecerea spre Paris,pașapoarte,scrisori de credit,instrucțiuni către avocați — tot ce avea să-i fie necesar lui Teo pentru a trăi împreună cu copilul lor,dacă el nu ar fi supraviețuit.

Sarcina devenise înaintată,făcând mai imperativă necesitatea ca Teo să plece,câtă vreme mai putea să călătorească.Dar amâna de la o zi la alta să abordeze subiectul.În cele din urmă,Bonnay îi vorbi despre asta și Duras îi replică răstit:

—Știu,știu!

—Știindu-i undeva în siguranță,atât ea cât și copilul vor fi mai puțin vulnerabili și dumneavoastră mai liniștit.

—Da,în mult mai mare siguranță,murmură Duras,de parcă ar fi avut nevoie să rostească vorbele pentru a se convinge.Câți copii ai,Henri?

—Patru,domnule.

—Isuse! exclamă Duras cu glas coborât.Mă frământ la nesfârșit în legătură cu Teo,cu nașterea — cum se va descurca singură în împrejurarea asta,pentru faptul că ar trebui să fiu lângă ea.Și pe urmă îmi fac griji pentru copil — va fi sănătos,oare voi trăi să-l văd? Până acum,niciodată nu mi-am făcut griji în legătură cu nimic.Și în plus,dacă Joubert nu-l poate ține pe Suvorov în loc la Liguria,în curând ne vom afla față-n față cu generalul.

—Dar mai întâi cu arhiducele.Duras zâmbi amar.

—E timpul ca ea să plece.Dar,când îi spuse a doua zi lui Teo,ea strigă: „Nu!” și-l pălmui cu răutate.El stătu în picioare,nemișcat,cât timp ea îi cără la pumni,strigând: „Nu,nu...nu!”,țipând și plângând,înnebunită,disperată,până ce,în cele din urmă,se prăbuși hohotind de plâns în brațele lui.Câteva clipe fu copleșit de durere,și ochii i se umeziră.Dar își înghiți nodul din gât și,ținând-o strâns îmbrățișată,spuse:

—Voi veni să te iau peste câteva săptămâni.

—Minți! replică ea.Din nefericire așa era.Suvorov nu avea să ajungă în Elveția decât cel mai devreme spre sfârșitul lui septembrie.

—Nu va fi pentru multă vreme,căută el s-o liniștească,îmbrățișând-o.Mă gândeam,adăugă apoi,că ai putea să te duci la Paris și să mă aștepti acolo.Te va escorta Mingen.

—Nu mă duc!

—Ofensiva noastră începe peste două zile,rosti Duras pe un ton calm.Trebuie să te gândești la copil,iar eu trebuie să știu că nu sunteți în primejdie.

—Voi rămâne cu femeile și cu copiii,în spatele liniilor.Mingen poate să stea cu mine,Tamir...

—Nu! îi tăie el vorba cu asprime,depărtând-o puțin de el în așa fel încât să fie nevoită să-l privească,să poată vedea hotărârea din ochii lui.Cum naiba aş putea să conduc această campanie,întrebându-mă dacă nu cumva vreun corp de armată austriac n-a năvălit în tabăra femeilor? Cum aş putea măcar să gândesc corect,dacă aş ști că ție și copilului meu vă e foame și frig,și Dumnezeu știe unde vă aflați în baia asta de sânge? Nu,nu poți rămâne.

—Spune-mi cât timp trebuie să stau departe? șopti ea cu teamă,simțind că viața,fericirea ei erau legate de el.

—În mod cert de Crăciun ne vom vedea.Armatele vor fi atunci încartiruite pentru iarnă.

—La vremea aceea voi avea copilul.

—Trebuie să faci tot ce spune Mingen,o sfătui el îngrijorat,urmărind cu degetul curbura sprâncenelor ei,îmi fac griji pentru tine.Și pune-l pe Mingen să-mi telegrafieze veștile.

—Trebuie să rămâi teafăr pentru noi,șopti ea.Ochii lui erau gravi.

—Povestește-i copilului meu despre mine.

—Nu spune asta! protestă Teo,cu un tremur în voce.

—S-ar putea ca acum să fie ultima dată când te văd,murmură el,și nu vreau să te părăsesc fără să-ți spun cât de mult te iubesc și câtă fericire mi-ai dăruit.

Îi atinse ușor bărbia,apoi i-o cuprinse în căușul palmelor.

—Spune-i copilului nostru că doream foarte mult să fiu alături de voi,zise,și că întotdeauna voi veghea asupra voastră.

—Fără tine voi muri,șopti ea,profund îndurerată.

—Nu,șopti el.Dacă nu mă întorc,trăiește tu pentru amândoi.

—Vei fi acasă de Crăciun,știu asta,și pe urmă vom fi din nou împreună.

—Și vom îmbătrâni împreună,roști Duras,dorind tot atât de mult ca și ea să viseze.

—Cândva ai pomenit ceva despre o duzină de copii,șopti ea.

—Îmi aduc aminte,răspunse el calm.Niciodată nu mai simțisem așa,până atunci.

—Nici eu.Fericirea mea a început în noaptea aceea.

—Cu puțin noroc,zise el,te voi face din nou fericită.În acea noapte se iubiră cu toate simțurile larg deschise,într-o stare de conștientă acută,cu totul deosebită,își simțeau unul altuia respirația,inimile lor băteau la unison,pielea,carnea lor se contopea într-o singură carne.Și se iubiră sălbatic,cu disperare...cu durere,

amândoi simțind aceeași adâncă,tristă suferință.

Viața lor împreună avea să fie de-acum întreruptă.

Când,în cele din urmă adormiră,el o ținea aproape de trupul lui,cu brațele împreunate în jurul ei într-o strânsoare ca de menghină,nevrând s-o lase să plece.

Dar trăsura ei fu gata de drum foarte devreme,așa cum poruncise.Mingen și Tamir așteptau lângă ea.Bonnay și Cholet,Vigee și soldații săi,se aflau și ei acolo pentru a-și lua rămas bun.Nu mai era timp pentru a-și spune adio în intimitate.Cu mintea stăpânită de un singur gând — acela că avea să-l piardă pe Duras pentru totdeauna — Teo ieși

împreună cu el în curtea mică de lângă casă. Bonnay și Cholet îi urară drum bun și transmiseră prin ea mesaje către familiile lor. Vigee îi înmâna un buchetel de flori de câmp și, cu un zâmbet ușor ironic, zise:

—Dacă o vedeți pe doamna Vigee, spuneți-i că am nevoie cât mai curând de plata mea trimestrială. Ea surâse, având nevoie pentru asta de întreaga ei putere.

Soldații care urmaseră cursurile la școala ei îi scriseseră un bilet în care își exprimau prărilor de bine, fiecare semnând cu numele lui.

Ea strânse mâna fiecăruia din ei, întrebându-se dacă avea să moară de durere.

—Ostașii o iubesc tot atât de mult ca Duras, îi șopti Cholet lui Bonnay.

—Toți s-au oferit voluntari s-o însoțească până la frontieră, zise Bonnay cu glas coborât, chiar dacă știa că ar fi fost lipsiți de somn. Măine seară trebuie să fie înapoi, pentru atac. Duras o ajută pe Teo să urce în trăsură, și după ce ea fu instalată, îi spuse pe un ton calm:

—Te voi iubi mereu, indiferent unde aș fi. Punându-și pe scara trăsurii un picior încălțat cu cizmă, se aplecă și o sărută pentru ultima oară.

—Reintoarce-te la mine, șopti Teo, cu lacrimile și roindu-i pe obraji.

El dădu din cap, nevrând să mintă, iar adevărul nefiind ușor de acceptat. Îi atinse degetele, apoi își duse mâna la inimă și spuse încet:

—Ai grijă de copilul nostru. Urcând în trăsură, Tamir o cuprinse pe Teo în brațe și o ținu strâns, vorbindu-i în limba ei maternă, liniștind-o.

—Îmi este mai scumpă decât viața, îi declară Duras cu calm lui Mingen, înainte ca acesta să intre la rândul ei în trăsură. Asigură-te că dispui de cea mai bună asistență pentru naștere. Telegrafiază-mi dacă ai vreo întrebare în legătură cu absolut orice de care ar depinde confortul lui Teo. Dacă nu sunt de găsit, ai scrisorile către avocații și bancherii mei. Le-am

trimis și lor instrucțiuni.Și îți mulțumesc,adăugă.Nu trebuie decât să specifici suma,și bancherii mei se vor conforma.

—În schimb,dumneavoastră va trebui să supraviețuiți,replică Mingen.Țin foarte mult s-o faceți.

—Nu atât de mult cât țin eu însumi,murmură Duras.

—Charlie e lipsit de îndrăzneală,știți asta.Trăiește cu teama de fratele său,împăratul.

—Cu sau fără îndrăzneală,ne depășește serios numeric.Așa că va trebui pur și simplu să fim mai inteligenți decât el.

—Nu-i prea greu,cu un Habsburg.Duras încercă să zâmbească.

—Nu încetez să le spun asta celor din statul meu major.Acum,pleacă.Mi se rupe inima când o văd plângând.Și ai grijă de copilul meu.

—A fost o plăcere să vă cunosc,generale Duras.

—După ce se va termina războiul ăsta,ai putea să te gândești la o direcție de activitate mai puțin primejdioasă.

—Îmi oferiți o slujbă permanentă?

—Dacă se va întâmpla ca viața mea să îngăduie permanența,fi sigur că da.

—Așadar,ne vom vedea de Crăciun.

—Dacă avem noroc,zise Duras.

CAPITOLUL 17

În timp ce Duras își consolida poziția declanșând o ofensivă pentru recucerirea trecătorii Saint Gotthard,ceea ce ar fi făcut ca flancul său drept să devină mai sigur,Austria se hotărî să violeze planul strategic alcătuit de Coaliție pentru invadarea Franței.Asta îi oferì lui Duras prilejul mult așteptat de a pomi o contralovitură eficientă.

Pe la mijlocul lui august,întregul corp de armată rus,cu un efectiv de treizeci de mii de oameni sub comanda lui Korsakov,sosise la Zurich pentru a-i oferi întăriri arhiducelui.Planul inițial era ca Suvorov,după ce i-ar fi învins pe francezi în Italia,să conducă armata rusă în Elveția.Trupele lui urmau să i se alăture lui Korsakov în apropiere de Zurich,alcătuiind o mică armată rusă.Această forță,la care se adăugau emigranții lui Conde — un total de șaiszeci de mii de

oameni — s-ar fi deplasat spre vest, ar fi ocolit bariera Rinului, și apoi ar fi trecut frontiera nefortificată dintre Franța și Elveția. Trupele austriece din Elveția ar fi urmat să pătrundă în Germania de sud și de acolo să acopere flancul drept al lui Korsakov. Prezența armatei austriece în flancul drept al lui Korsakov era esențială pentru succesul strategiei aliaților. Era vital ca arhiducele să-l apere pe Korsakov cât timp Suvorov se afla în tranzit între Italia și Elveția, deoarece în acea perioadă francezii i-ar fi depășit numeric pe ruși la Zurich, și numai prezența armatei austriece, ca un sprijin apropiat al lui Korsakov, l-ar fi putut împiedica pe Duras să atace.

Cu toate acestea, cancelarul austriac, Thugut, pune la cale o schemă diplomatică menită să extindă domeniile Habsburgilor, o lovitură care i-ar fi trădat atât pe aliații englezi cât și pe cei ruși. Decis să obțină controlul asupra Țărilor de Jos și asupra Italiei de nord fără a fi nevoit să accepte nici o limitare a autorității Austriei în vreuna din cele două zone, plănuia să trimită armata arhiducelui, prin Germania, până în Olanda.

La 14 august, francezii îi împinseră pe austrieci afară din Grimsel, unul dintre orașele-cheie care păzeau trecătoarea Saint Gotthard. La 18 august, în ciuda rezistenței puternice opuse de opt batalioane austriece comandate de generalul von Hotze, francezii recuceriseră întreaga trecătoare Saint Gotthard, în timp ce alte unități se mutau la Glaris.

Pentru a contracara succesele înregistrate de francezi în sud, arhiducele se hotărî să le atace pozițiile aflate de-a lungul râului Aar. Geniștii austrieci nu izbutiră, totuși, să cerceteze cu atenție terenul, și când, în noaptea de 16 august, încercară să realizeze un pod peste Aar, descoperiră că materialul lor de construire a podurilor era insuficient.

În ziua următoare, arhiducele, în pofida mai multor săptămâni de proteste, primi ordin să ducă armata imperială în Germania. Lăsă pe loc două corpuri de armată, pe cel al lui von Hotze și pe cel al lui Jellachich, totalizând aproximativ patruzeci de mii de oameni, pentru a-l sprijini pe Korsakov.

Poziția lui Duras devenise mult mai bună, ceea ce constituia o împrejurare fericită, deoarece pe celelalte fronturi situația era dezastruoasă, înfrângerile din Italia provocând la Paris o îngrijorare mereu sporită.

Acea îngrijorare fu pusă în evidență de excursiile făcute imediat, de numeroși politicieni de marcă, la modesta casă de țară în care locuia Teo. Primul ei vizitator apărură în dimineața următoare sosirii ei. Tamir încă mai despacheta bagajele în dormitor, Mingen plecase în oraș ca să le prezinte avocaților și bancherilor lui Duras scrisorile acestuia, iar Teo se plimba prin luxurianta grădină de vară de pe malul Senei. Un bărbat înalt, brunet, impunător se îndrepta spre ea.

— Iertați-mi sosirea nedorită, contesă, zise politicoșul străinul, schițând cu grație o plecăciune. Sunt Paul Barras, și aș vrea să vă urez bun venit la Paris. Aș dori, de asemenea, să vă ofer ajutorul meu, ținând seama că vă instalați în noul dumneavoastră cămin.

— Vă mulțumesc, domnule Barras, rosti Teo politicoșul, dar pe durata în care mă voi afla aici intenționez să duc o viață retrasă.

— Înțeleg perfect, replică el. Dar dacă v-ar plăcea să întrețineți din când în când relații sociale în câteva dintre cele mai liniștite cercuri ale societății, vă rog să nu ezitați să apălați la mine. De fapt, avem chiar mâine seară o mică serată cu cină, dacă doriți să veniți și dumneavoastră.

Teo observă privirea lui scormonitoare și înțelese că apropiata venire pe lume a copilului ei nu era un secret.

— Călătoria m-a obosit, dar vă mulțumesc pentru invitație.

— În cazul acesta, poate mai târziu. S-ar putea să cunoașteți deja pe unele dintre cunoștințele noastre. Madame de Staef a petrecut un oarecare timp la Petersburg, și cu siguranță o cunoașteți pe contesa Gonșanka, zise cu glas coborât, privind-o iscoditor.

— O știu numai din auzite, replică Teo calm. Niciodată nu ne-am întâlnit la Petersburg. Ținuta ei este remarcabilă, gândi Barras. Poveștile Nataliei, despre cum o găsisese în dormitorul lui Duras, erau așadar adevărate.

—Îl cunoștea și ea pe general,din câte înțeleg,zise pe un ton mios,de parcă ar fi discutat despre cunoștințe comune.

—Nu mi-a vorbit niciodată de ea,replică Teo,ochii ei verzi privind-l drept în față,cu sinceritate.Și este foarte frumoasă.Barras se întreabă dacă Duras se descotorosea de femeia aceasta ca și de Natalie și de toate celelalte.Dacă da,era posibil să existe motive mai presus de importanța lui Duras pentru a curta favorurile ei.Barras colecționa femei,lista metrelor sale fiind lungă.Therese Tallien,animatoarea lui oficială la Luxembourg,era gravidă,ca și contesa.

—Duras va reveni la dumneavoastră într-un viitor apropiat?

Asta era întrebarea la care toată lumea dorea un răspuns.

—Nu credea că ar fi probabil,cu austriecii pregătindu-se să invadeze Frața.

—Franța este foarte norocoasă că dispune de talentele lui,declară Barras pe un ton onctuos.Este cel mai brav apărător al nostru.

—Singurul în momentul de față,remarcă sec Teo.Din câte înțeleg,Italia e pierdută.

—Un dezastru cumplit.Tânărul Joubert mort,soția lui cu neputință de consolată...Bănuiesc că Duras v-a trimis înapoi,pentru a fi în siguranță.Oare comandantul va prelua ofensiva în curând?

—Îmi pare rău,domnule,generalul nu mi s-a destăinuit niciodată în probleme de ordin militar.

—Desigur,zise el mios,cu un surâs lingușitor.(Avea impresia clară că ea știa foarte multe din câte se petreceau la cartierul general.) Duras este extrem de norocos că se poate bucura de compania dumneavoastră.Căsnicia lui n-a fost niciodată amiabilă.Făcu o pauză de câteva clipe,ca și cum ar fi dezbătut o problemă în sinea lui,și apoi,prefăcându-se îngrijorat,spuse:

—Un avertisment,draga mea,în legătură cu soția lui Andre.E probabil ca ea să vă critice,dacă v-ați întâlni.Claudine este o femeie nemiloasă,complet lipsită de scrupule.Ca și unchiul ei,mă tem,adăugă zâmbind.Ar trebui să fiți prevenită referitor la capacitatea ei de înșelăciune.

—Nu e probabil să ne întâlnim.Prefer zona rurală.

—Și nu aveți de gând să dați recepții?

—Absolut deloc.

—Păcat, draga mea, când există atât de mulți oameni dornici să vă întâlnească, dar e adevărat, trebuie să țineți seama de sănătatea dumneavoastră.

—Sănătatea mea este excelentă.

—Am vrut doar să spun, contraatacă Barras, că aerul de țară e mult mai sănătos. Orașul poate fi obositor. Dacă responsabilitățile de la birou n-ar fi atât de exigente, aș prefera și eu să locuiesc într-o izolare binecuvântată ca aceasta.

Duras are aici un cămin plăcut.

—Din nefericire nu are decât rareori posibilitatea de a se bucura de el.

—Poate că în curând situația i-o va permite.

—Sunteți foarte optimist, domnule. Armata imperială cu care se confruntă este de o mărime considerabilă, n-ați aflat?

— Așadar, Duras este mai puțin optimist? Întrebă el, iscoditor.

— Este realist — un factor important în succesele sale, în ciuda denigratorilor lui, care îl critică din locurile lor nepimejdioase de la Paris.

—Îl apărați pe general cu inteligență, doamnă.

—Oricine care îi cunoaște talentul și experiența îl apără, domnule. Ce frumoasă este glorificându-și iubitul gândi Barras. Obrajii i se îmbujoraseră ușor, respira puțin agitat, astfel că sânii plini îi săltau și coborau sub muselina albă a rochiei ei, iar ochii exotici, de tătar, străluceau.

—Ar trebui să-i sfidați denigratorii cu o asemenea convingere, doamnă. S-ar converti cu toții. Înțeleg că soțul dumneavoastră se confruntă cu Duras la Zurich, adăugă pe un ton blajin, urmărind-o cu atenție.

—O văd pe camerista mea făcându-mi semne de la fereastră. Bună ziua, domnule, rosti Teo cu calm. Sunt sigură că veți găsi drumul spre ieșire. Aruncând o privire către ferestrele dinspre grădină, Barrasnu văzu nici urmă de activitate.

—Îmi îngăduiți să vă conduc?

—Nu,mulțumesc,refuză ea cu un zâmbet politicoș.Aveți un drum lung până în oraș.Vă rog să mă scuzați.Și,părăsindu-l,se îndepărtă într-un vârtej de muselină albă și parfum.Barras o urmărește cu privirea în timp ce urca ușoara pantă și dispărea printr-o poartă a grădinii.Se bucură oare de confidențele lui Duras? se întrebă,gândindu-se la utilitatea celei mai recente metrese a lui Duras.Oare cunoaște planurile generalului? Știe dacă Duras are știință despre conspirația destinată să răstoarne Directoratul? Este pare periculoasă,sau doar drăguță? Va trebui s-o trimit pe Therese s-o viziteze poate că ea va reuși să se insinueze și să câștige încrederea contesei

În vara aceea,cu răsturnările de situație survenite pe plan militar în Italia,neo-iacobinii tunau și fulgerau împotriva"trădătorilor din guvern,răspunzători pentru înfrângerile noastre." Scârba față de regimul din acea vreme și de războiul care dura de opt ani de zile era îndeajuns de intensă pentru ca majoritatea francezilor să fie pregătită pentru acțiuni contrarevoluționare.În opinia multora,Franța era pregătită pentru o dictatură.

Sieyes,Barras,Talleyrand și Fouche complotaseră în căsuța pe care Talleyrand o împărțea cu metresa lui de atunci,madame Grand.Prin august,amănunțele finale pentru dorita lovitură de stat fuseseră fixate.Totul era stabilit,cu excepția alegerii unui general.Problema era vitală,deoarece armata avea să fie arbitrul succesului loviturii.Așadar aveau nevoie de un general care să poată controla armata.Era esențial să se știe dacă pe Duras îl interesa să li se alăture.

Când Mingen se înapoia din oraș,Teo îi povestește despre vizita lui Barras.

—Barras nu este tipul de om care să fie dat afară de un servitor,zise Mingen,lăsând câteva pachetele să cadă pe canapea.Nu se teme de nimic,ceea ce explică faptul că a supraviețuit Revoluției,în ciuda originii sale nobile.Voia probabil să vă vadă primul.Societatea e lăcomă de bârfă.

—Pe mine nu mă interesează societatea și i-am spus-o și lui cât se poate de clar.

—Asta s-ar putea să pună capăt altor vizite.

Dar cei cu care luase Mingen contact în oraș îl informaseră în legătură cu conspirația care era pe cale să dea roade,și el se îndoia că Barras ar fi făcut o călătorie de o oră venind de la Paris doar pentru a se uita la amanta lui Duras.

—Andre voia să vă dau astea,continuă el,scotocind printre pachete până le găsi pe cele dorite.

—Știi ce-i asta? întrebă Teo în timp ce dezlega funda roșie care ținea strâns ambalajul de piele.

—Actul pentru această proprietate.

—Andre mi-o lasă mie?Darurile generoase erau adesea un mijloc de a te debarasa de o amantă.Mingen scutură din cap.

—Este pentru dumneavoastră și pentru copil,dacă el...nu se mai întoarce,încheie el cu glas scăzut.

—N-ar fi trebuit să mi-l dai acum,șopti Teo cu ochii strălucind de lacrimi.Nu vreau să mă gândesc la asta.

—Duras a vrut să vă simțiți în siguranță,indiferent de ce vă rezervă viitorul.Celelalte documente sunt conturile bancare pe numele dumneavoastră.

Teo împături la loc foile și le strecură înapoi în mapa de piele,trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

—Deschideți-l pe celălalt,zise Mingen,împingând spre ea alt pachet.Acesta n-o să vă facă să plângeți.În foița argintie se afla o cutiuță din piele,de culoare verde și,când Teo deschise capacul,un inel cu diamant scânteie în lumina soarelui.

—Este și o inscripție,o îndemnă Mingen.Scoțând din cutie inelul,îl răsuci între degete până când cuvintele gravate deveniră vizibile."Veșnic împreună," scria sub inițialele lor îngemănate.

—Uite,iarăși plâng,șopti Teo,atingând delicata inscripție și având senzația că,peste distanța ce-i despărțea,îl atinge pe Andre.

—Am îndatorirea de a vă spune că este o verighetă.Avocații lui încep formalitățile preliminare în vederea divorțului.Le-am dus azi-dimineață instrucțiuni în acest sens.Teo își puse inelul pe cel de-al patrulea deget.

—Îmi vine perfect,murmură ea.

—V-a măsurat degetul într-o noapte, în timp ce dormeați, și a expediat sfoara înnodată la Paris. Ea zâmbi.

—Așa, știam eu că o să zâmbiți.

—Are vreo șansă? întrebă Teo încet.

—Am discutat azi-dimineață cu câțiva prieteni de-ai mei, și știrile de la Viena sunt încurajatoare. Thugut a câștigat runda aceasta: arhiducelui i s-a dat ordin să intre în Germania. Împăratul este mânios încă, pentru faptul de a-i sfidat ordinele în iunie. Toate astea nu sunt decât ciorovăială meschină de curte, dar îi sunt extrem de folositoare lui Duras.

—Așadar, Andre ar putea fi acasă de Crăciun.

—Există o șansă. Exista de asemenea o șansă să i se ofere un loc în noul Directorat care se punea la cale în casa lui Talleyrand, un loc care ar fi exclus posibilitatea unei noi soții, bigame. Cine ar putea uita că generalul Korsakov era încă foarte viu? Dar Mingen nu menționa acest lucru. Nu avea rost să risipească buna ei dispoziție câtă vreme postul era deocamdată doar în discuție.

—Mă voi ruga foarte fierbinte pentru această eventualitate, zise Teo. Și-ți mulțumesc, Anton, pentru vești atât de plăcute. Dacă termin acum scrisoarea către Andre, va mai pleca în seara asta?

—Voi avea grifă să fie dusă în oraș și expediată prin curier militar.

CAPITOLUL 18

Talleyrand, binecunoscut pentru tranzacțiile lui financiare corupte, lua prânzul cu Jerome Gothier, unul dintre bancherii săi, într-o cafenea aglomerată de la Palais Royal. Schimbul de informații cu privire la contractele armatei și la notele de plată ale guvernului fusese încheiat în mod satisfăcător, și cei doi bărbați se bucurau de priveliștea ce li se oferea prin ferestre. Celebra Rue de Rivoli, o promenadă la modă pentru demi-mondene și actrițe, era scena unei continue parade de femei tinere și frumoase. La vederea unei superbe blonde cu un piept impresionant, Talleyrand spuse:

—Seamănă remarcabil cu Claudine. Menționarea lui Claudine aduse în mintea lui Gothier o foarte recentă bârfă.

—Ai auzit că Duras a dat instrucțiuni pentru începerea formalităților preliminare de divorț?

—Duras are o înclinare pentru emoții,observă Talleyrand pe un ton blajin.Dar un divorț? Nu pot să cred că este serios în privința acelei femei.

Gothier înălță din umeri.

—Poate că e,sau poate că nu are chef să-și împartă soția cu dumneata.

—În trecut,activitățile amoroase ale Claudinei nu l-au interesat niciodată.Ei doi au o căsnicie civilizată...sau aveau,adăugă Talleyrand.Poate că eu și Claudine ar trebui să vedem mai îndeaproape cum stau lucrurile.Mi se pare uimitor ca el să fi luat o măsură atât de drastică după așa de mulți ani.

—Poate că este îndrăgostit,zise Gothier.

—Duras este în stare să ofere dragoste,dar nu se îndrăgostește.

—Ți-am pomenit de faptul că Duras a trecut cu acte casa pe numele rusoaicei? nu se lăsă Gothier.

—Dacă nu ai curând vești mai bune pentru mine,să știi,Gothier,că voi fi nevoit să retrag contractele mele guvernamentale.

—Credeam că ai vrea să afli,Charles...câteva informații utile,ca să zicem așa,replică Gothier cu seninătate.Și nimeni altul nu ți-ar da un comision de douăzeci la sută pentru contractele alea,după cum bine știm amândoi,adăugă el,deloc intimidat.

—Sunt niște vești afurisite,tocmai în momentul acesta,atâta tot,bombăni Talleyrand.

—Din cauza înaintării austriece? se interesă Gothier pe un ton mios.

Oare știe ceva? se întrebă Talleyrand,devenit bănuitor datorită mulțumirii de sine aproape palpabile a lui Gothier.

—Da,bineînțeles,din cauza înaintării.Și acum,te rog să mă scuzi,zise Talleyrand cu cordialitate,ridicându-se,Am o întâlnire destul de importantă.

Gothier îl urmări cu privirea pe Talleyrand,care se îndepărta,presupunând că importanta întâlnire a acestuia era cu luxoasa soție a lui Duras.Nu i-ar fi displicut să aibă o

nepoată atât de voluptuoasă și atât de concesivă.Oare când o regula ea i se adresa spunându-i „unchiule” sau „Charles”? se întrebă el.

La început,Claudine nu-l crezu pe Talleyrand.

—Am făcut investigații și este adevărat,îi zise Talleyrand ritos.Problema este ce vom face noi în legătură cu asta?

—O vom ucide pe nemernică,izbucni Claudine,cu ochii arzând de furie,

—Ceva mai puțin incriminant,draga mea.Am putea aranja să fie băgată la pușcărie ca dușman pe vreme de războiDumnezeu știe că austriecii l-au lăsat pe La Fayette să lânzezească ani de zile în închisorile din Austria.Numai că Duras ne va omori,murmură el.

—Atunci să facem în așa fel ca ea să dispară,propuse Claudine cu asprime.

Oricine ar fi putut s-o ia.

—Umblă zvorru că a avut deja loc o asemenea încercare.Duras și-a părăsit armata și a plecat s-o găsească.Nu mi-aș dori să-l am pe urmele mele.

—Poate că Andre va muri în bătălie,sugeră ea fără generozitate.

—Să sperăm că nu,gâsculița mea proastă.Avem nevoie de el ca să țină în șah armata pentru noi.Oftând,Talleyrand întinse brațele spre ea.

—Vino aici,bombonica mea,și regulează-mă.Întotdeauna gândesc mai limpede după un orgasm.După ce discutase cu Barras în seara aceea,Talleyrand descoperi că amantă lui Duras nu numai că trăia retrasă,dar nici nu primea vizitatori.Așa că,atunci când plecă împreună cu Claudine să-i facă o vizită protocolară,escorta lor includea o jumătate de duzină de călăreți și trei lachei,un personal ajutător suficient pentru a avea grijă ca ei să obțină intrarea în salonul contesei!

—Ce călătorie lungă și plictisitoare! se vaită Claudine.Niciodată n-am înțeles ce a văzut Andre la locul ăsta îndepărtat.E cu neputință să faci rost de o înghețată sau de o cafea ca lumea,și cu siguranță nu există nici un suflet cu care

să merite să stai de vorbă.Privind când la stânga,când la dreapta,în vreme ce caleașca deschisă se hurducăia de-a lungul drumului,desconsidera total sublimul peisaj de vară,soarele acelei dimineți proaspete,mireasma florilor ce îmbălsăma aerul.

—Poate comunica și el cu natura,ca nebunul nostru de Rousseau .

—Dumnezeu știe ce făcea el acolo,declară ea posomorâtă,o cută de încruntare stricându-i perfecțiunea de porțelan a trăsăturilor.Am refuzat să pun piciorul în casa aia.

—Poate că o ținea pentru prostituatele lui,draga mea,și prefera ca tu să nu locuiești acolo.

—Nu zău,Charles,de când te-ai înapoiat ai stat în hibernare? Femeile nu-l interesează pe Andre un timp suficient de îndelungat cât să le aducă la el acasă.

—Atunci s-ar putea să-și petreacă timpul cu alte preocupări,cu totul nevinovate.

—De ce ar trebui să mă intereseze cu ce-și ocupă timpul soțul meu?

—N-ar trebui,desigur,doar dacă el nu preferă să și-l petreacă într-un tribunal,eliminându-te din viața lui.

—Asta ar fi unica excepție,conveni ea.Trebuie să avem grijă ca târfa asta să fie trimisă undeva departe.

—S-ar putea ca alungarea ei să nu pună capăt planurilor de divorț ale lui Andre.

—Bineînțeles .că le va pune,ripostă Claudine,încrezătoare în aprecierea ei.O vei amenința?

—Aș prefera să discut cu o oarecare curtoazie,Claudine.Așa că ia seama și nu-ți ieși din fire.

—Da...nu-i nevoie să folosești tonul ăsta cu mine,replică ea țâfnoasă,aruncându-i o privire îmbufnată.

—Oare în după-amiaza asta suntem cam prost-dispuși? Lasă-l pe scumpul tău unchi să se ocupe de această nefericită situație și,îndată ce-l vom avea pe Duras din nou sub acoperișul conjugal,vom fi amândoi într-o dispoziție mai bună.Hai să vedem ce ar vrea contesa în schimbul părăsirii Parisului și înapoierii în îndepărtata ei țară natală?Mingen încercă să-i

îndepărteze de la ușă,explicând că doamna contesă dormea,dar Talleyrand insistă.

Mingen își dădu seama că individul era decis să-și croiască drum cu forța,dacă ar fi fost necesar,iar slujitorii bătrâni ce deserveau vila nu s-ar fi putut împotrivi lacheilor mătăhăloși ce-l însoțeau pe Talleyrand.Duras evaluase greșit amploarea interesului pe care avea să-l trezească iubita lui.

Când Mingen reveni să le spună că Teo avea să coboare curând,îi găsi deja instalați în salon.

—Cu sărmanul meu picior nu pot sta mult fără să mă așez,zise Talleyrand cu onctuozitate,tolănit confortabil într-un fotoliu.Sper că nu te superi,

—Contesa vă va primi în curând,zise Mingen,ignorând evidenta ipocrizie.

—Cere să ni se trimită cafea,porunci Claudine,lun-gindu-se pe o canapea.La gheață,te rog,preciza ea.

—Contesa este cea care le dă instrucțiuni servitorilor,ripostă Mingen,fără a se mișca din loc.

—De fapt,cine ești dumneata?

—Sunt medicul contesei.

—Este bolnavă?

—Nu,răspunse Teo din pragul ușii.Sunt foarte sănătoasă.Înțeleg că această vizită are legătură cu viitorul Franței,adăugă ea.Nu-mi pot închipui cum aș putea fi implicată.Nu luă loc,ci rămase în picioare.

—Ăsta-i un capot creat de madame Teillard,remarcă Claudine iritată,privind capotul galben purtat de Teo și recunoscând mâna croitoresei care îmbrăca numai membrele celor mai înalte cercuri ale societății.

—Într-adevăr? Și dumneavoastră cine sunteți? întrebă Teo cu răceală.

—Sunt doamna Duras,se răsti Claudine.Soțul dumitale știe că te culci cu soțul meu?

—Ține-ți limba,Claudine,interveni Talleyrand cu un glas rece ca gheața.Vă rog,contesă,luați loc.Avem câteva interese comune.

—Târfa e gravidă, Charles. Uită-te la ea! exclamă Claudine. Dacă aş fi ştiut că Andre dorea atât de mult un plod, i-aş fi dat eu unul.

—Încă un singur cuvânt din gura ta, Claudine, şi oamenii mei te vor scoate pe sus din casă!

—Aş fi crezut că treaba asta mă priveşte mai mult pe mine decât pe tine, Charles, aşa că fii amabil şi păstrează-ţi autoritatea pentru a da ordine altcuiva!

—Există probleme cu mult mai importante decât geloziiile dumitale, doamnă,

replică Talleyrand supărat. Nu am de gând să-ţi suport istericalele. Să nu mai spui nimic.

—Nu-i voi permite să divorţeze, zise Claudine, ignorându-l pe Talleyrand. Şi dacă îţi închipui că o să mi-l iei, târfă ce eşti, o să am grijă să putrezeşti în închisoare ca o spioană, aşa cum probabil şi eşti!

Talleyrand pornise deja şchiopătând spre uşă, făcându-le semn oamenilor săi, când Claudine se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre Teo.

—Să n-o atingi, Claudine! Stăpâneşte-te! Teo se retrase din faţa femeii răzbunătoare care venea spre ea cu umbrela întinsă precum o armă.

—Andre are mereu târfe de teapa ta! strigă Claudine. Nu eşti prima... eşti a suta, poate chiar a mia. Şi să nu crezi că faptul de a avea un plod de la el îţi va fi de folos. Are el şi dintr-ăştia, prin toată Europa. Plăteşte ca să scape de ei, întocmai aşa cum va plăti ca să se descotorosească de tine. Le regulează pe toate.

Pricepi, târfă ce eşti? Pe toate! Mingen smulse umbrela din strânsoarea Claudinei la numai câţiva centimetri de abdomenul lui Teo. Fără a se lăsa descurajată,

Claudine se aruncă asupra acesteia din urmă, încercând să-i apuce gâtul, dar Talleyrand o înşfacă zdravăn de mâini şi o târî departe de Teo.

—Andre nu va obţine divorţul, târfă ce eşti! urlă Claudine furioasă, în timp ce era scoasă din încăpere de cei doi servitori ai lui Talleyrand.

—Aveți grijă să rămână în trăsură porunci Talleyrand,ridicând glasul ca să se facă auzit peste gălăgia făcută de Claudine.Potrivindu-și meticolos manșetele hainei în timp ce revenea la Teo și Mingen,întinse mâna și închise în urma lui ușa dublă,înăbușind țipetele Claudinei.

—N-ar fi trebuit s-o las să vină cu mine,își ceru el scuze.Acum am putea începe din nou pe un ton mai cordial,continuă el.Vă rog să luați loc,contesă.Ești binevenit dacă rămâi,doctore.Înțeleg preocuparea dumitale pentru sănătatea contesei.Luă și el loc,mișcările fiindu-i puțin stângace din cauza piciorului infirm.

—Claudine a imprimat acestei probleme un caracter personal,deși motivul pentru care am venit eu astăzi aici are,într-adevăr,legătură cu viitorul Franței.Dați-mi voie să vă explic.Într-un scurt rezumat,scoase în evidență starea proastă a economiei,nefericitele răsturnări de situație survenite în război,istovitoarele restricții întâmpinate în guvernarea țării ca urmare a veșnicei neînțelegeri dintre cele două camere ale adunării naționale.

—Nu pot divulga detalii,desigur,continuă el; dar câțiva membri ai Directoratului înclină să-i ofere generalului Duras un rol important în schimbarea direcției politice urmate de Franța.El ar deveni unul dintre cei doi membri ai noului Directorat,cu puteri de guvernare practic nelimitate.Înțelegeți cât de important este în momentul acesta ca viața lui intimă să pară,măcar la suprafață,

armonioasă și compatibilă cu poziția sa? Întrebă,dând cuvintelor un ton subtil.Mă tem că o legătură amoroasă cu soția unui general rus — care deocamdată se află în război cu noi — i-ar compromite grav imaginea,adăugă apoi cu blândețeTrebuie să fiți de acord,contesă,că el este eminamente capabil să conducă această țară.Teo abia era în stare să respire.Oportunitatea oferită lui Andre părea formidabilă.Și,în timp ce tăcerea se prelungea și universul ei începea să se spulbere,Talleyrand îi așteptă răspunsul.

—Da,zise ea,recăpătându-și în cele din urmă glasul. Este extrem de capabil.

—Ce vrei de fapt? Întrebă pe neașteptate Mingen,nefiind sigur că Teo și-ar mai putea păstra mult timp calmul.Fața ei își pierduse orice culoare.

—Dacă doamna contesă ar reuși să-l convingă pe general să-și retragă temporar acțiunea de divorț,sau dacă eventual ar putea să se înapoieze în Rusia o scurtă vreme,cât ar fi necesar pentru desfășurarea evenimentelor,Franța ar fi recunoscătoare.Doamna contesă și-ar putea reinnoi — cu binecuvântările noastre — prietenia cu generalul la o dată ulterioară,după ce poziția lui ca șef al statului ar fi sigură.

—Când trebuie să căpătați un răspuns? reuși Teo să întrebe.

—În următoarele două săptămâni,dacă este posibil.

—Ce se va întâmpla cu războiul din Elveția?

—MacDonald sau Bernadotte l-ar putea înlocui pe Duras.

—Și să obțină o victorie?Oare omul ăsta își dă seama cât de critic este acolo echilibrul puterii?

—Eventual am putea amâna...ăă...evenimentele,până când Austria ar fi zdrobită,recunosc Talleyrand.Dumneavoastră și doctorul cunoașteți mai bine decât mine cum stau lucrurile în Elveția.

—Armata austriacă este mult superioară numeric.

—Dar în mod cert ostașii noștri sunt mult mai capabili,replică Talleyrand cu o calmă siguranță de politician.

—Dacă mă înapoiez în Rusia și,totuși,generalul e decis să divorțeze,ce se întâmplă?

—Nu pot vorbi decât din punctul de vedere al unui observator,și n-aș vrea să denigrez respectul neclintit al generalului față de dumneavoastră,dar,în trecut,Andre a dat dovadă de...ăă...cum să zic...o nefericită lipsă de constanță în relațiile sale.

—Înțeleg.Priviți totul doar ca pe încă una dintre legăturile lui trecătoare.

—În mod regretabil,doamnă,până acum nu a dovedit prea mult respect pentru fidelitate.Copilul alege momentul acela ca să dea din picioare pentru prima dată,și uimitoarea senzație o făcu pe Teo să icnească.Să fi fost un răspuns profetic? se întrebă,mintea fiindu-i invadată de un tumult de sentimente:

adoratie și mirare, fericire pură și, prin contrast, mâhnire, dezlănțuindu-se toate deodată.

—Vă doare ceva, doamnă? întrebă Talleyrand, plin de solitudine.

—Nu, răspunse ea repede. Herr Mingen, ați vrea să mi-o aduceți pe Tamir?

—Pot să vă las singură, contesă?

—Mă simt foarte bine. Iar domnul Talleyrand și-a prezentat cât se poate de clar poziția. Fiți liniștit, voi reflecta asupra a tot ce ați spus.

—Națiunea va fi recunoscătoare, contesă. Și-mi cer scuze pentru nepoata mea, adăugă. Regret profund că v-am expus situației penibile create de nepolitețea ei.

—Regret și eu, replică Teo, părându-i rău mai mult la gândul că Andre o avea ca soție pe Claudine și întrebându-se cum ar fi putut femeia aceea să-l facă fericit.

Mingen se ridică în picioare, dând de înțeles că discuția se încheiase, și Talleyrand, mulțumit de conținutul conversației lor, își acceptă politicos concedierea. Se ridică din fotoliu, se înclină, și își luă rămas bun cu tot farmecul curtenitor moștenit prin sângele său nobil.

—Dacă ați voi, contesă, să-mi transmiteți în vreun mod decizia dumneavoastră, v-aș aprecia din toată inima amabilitatea.

—Nu promit decât că voi reflecta la cele ce mi-ați spus, răspunse Teo.

—Vă mulțumesc, amabilă doamnă, zise Talleyrand. Și, cu o ultimă plecăciune,

părăsi încăperea. Mingen plecă imediat s-o aducă pe Tamir, și copilul păru să-și dea seama că acum avea o audiență, deoarece urmă o serie grăbită de lovituri de picioare.

—Iată o lovitură de picior sănătoasă, declară Tamir, atingând ușor abdomenul lui Teo. Așa izbește un băiat, ce zici, Herr Mingen?

—N-aș risca să încerc să ghicesc, replică Mingen cu diplomatie.

—Nu-mi pasă dacă e băiat sau fetiță, declară Teo în culmea fericirii. Și, aflându-mă în dispoziția asta bună, spune-mi, Anton, ce crezi în privința conversației lui Talleyrand?

—Lăsați-mă să consult câteva dintre sursele mele, ca Să obțin un soi de consens. Deși — continuă el cu o ridicare dezinvoltă a umerilor — comploturile și complicațiile sunt nesfârșite.

—Mai întâi Barras, și acum Talleyrand. Sunt cel puțin nervoși, zise Teo. Și, dacă posibilitatea ca Andre să devină membru în Directorat este reală, niciodată n-aș putea să-i stau în cale. Presiunile au început; lovitura de stat trebuie să fie iminentă, gândi Mingen.

—Îngăduiți-mi să plec în oraș în seara asta, zise pe un ton neutru, să văd ce se mai aude. Cafenelele sunt un focar de dezbateri ale facțiunilor politice.

—Talleyrand și-a dat demisia din postul de ministru de externe. Oare se aliniază la-noul regim? Crezi că l-au și contactat pe Andre?

—O să văd ce pot afla în seara asta, răspunse el, puțin îngrijorat în privința siguranței lui Teo. Nici unul dintre conspiratori nu s-ar fi dat în lături de la cele mai ticăloase fapte. Cât privea amenințarea cu închisoarea, făcută de Claudine, nu trebuia ignorată. În seara aceea, profitând de autorizațiile date de Duras, Mingen îi trimise generalului o telegramă prin care-i aducea la cunoștință vizitele lui Barras și Talleyrand. Era un mesaj scurt și codificat, încheindu-se cu sugestia ca el s-o mute pe Teo într-un loc mai sigur. "Sfătuiți-mă", încheia el.

Veștile primite de la spionii prusaci pe care îi contactase în seara aceea sugerau că ar fi existat un oarecare adevăr în conversația lui Talleyrand. Lucien și Joseph Bonaparte îl țineau sub strictă supraveghere pe cumnatul lor Bernadotte. Din câte se părea, se temeau ca acestuia să nu i se ofere postul de „sabie” în complotul lui Sieyes, cât timp fratele lor, Napoleon, era exilat în Egipt. Săptămâni de-a rândul, Lucien îi trimisese lui Napoleon mesaje înnebunite, implorându-l să se întoarcă acasă înainte de a fi prea târziu. Dar nu primiseră nici un răspuns și presupuseseră că mesajele lor nu trecuseră de blocada britanică.

Până să apuce Mingen și Teo să discute despre cele aflate de el în noaptea precedentă, micul dejun le fu întrerupt de un alt vizitator. La ușă se afla Emmanuel de Sieyes. Cândva descris de Robespierre ca fiind „cârțița Revoluției”, durduliul ex-preot iezuit o întâmpină pe Teo cu complimente entuziaste. Dar, după ce se făcuse schimb de politețuri, după ce se discutase despre vreme, după ce se aduseseră laude grădinii și terenului din jurul casei, el rosti, cu un farmec onctuos:

—Înțeleg că domnul Talleyrand a fost ieri să vă vadă.

—A fost împreună cu soția generalului Duras, rosti Teo. Firește, am fost surprinsă.

—S-a interesat de activitățile generalului?

—Care activități anume?

—Situația războiului, doamnă. Acesta era omul care îl trădase mai întâi pe Danton și apoi pe Robespierre, în Zilele Teroarei, așa că Teo vorbi cu prudență:

—După cum i-am menționat domnului Talleyrand, generalul nu mi s-a confesat niciodată. Prietenia noastră nu avea nimic în comun cu activitățile militare.

—L-ați însoțit în călătoria la Bregenz, unde ați fost în contact zilnic cu el vreme de luni de zile. Fouche m-a lăsat să cred că generalul era foarte apropiat de dumneavoastră. Teo luă notă de modul voit în care făcuse el aluzie la ministrul poliției, și își alese cuvintele cu grijă:

—Înțeleg că este iminentă o bătălie de mari proporții. Era vorba despre înaintarea arhiducelui.

—Arhiducele nu se mai află în Eveția.

—Unde este? întrebă Teo cu nevinovăție.

—Îmi închipuiam că era posibil să știți, doamnă.

—Când am plecat spre Paris, el se afla în Elveția.

—Ah!...murmură Sieyes, ochii lui palizi privind-o cu răceală. Și n-ați luat deloc legătura cu soțul dumneavoastră?

—Absolut deloc.

—Medicul dumneavoastră, Herr Mingen, a fost la Paris noaptea trecută.

Simți un slab fior de-a lungul spatelui: erau supravegheați.

—Îl interesează politica, replică ea cu dezinvoltură. Din câte îmi spune, cafenelele pariziene clocotesc de polemici.

—Și pe dumneavoastră, doamnă, vă interesează politica?

—Câtuși de puțin. Le las bărbaților astfel de preocupări.

—Înțeleg că așteptați un copil.

—Iertați-mă, vă rog, dar acest comentariu îmi pare prea personal.

Își păstra vocea cordială, deși interogatoriul lui sever o făcea să devină extrem de nervoasă. Individul nu era un om în care să poți avea încredere.

—Duras are o reputație de amator de femei.

—Soția lui a menționat acest lucru. Eu îl consider devotat carierei sale. Din câte înțeleg, i-a fost foarte folositor Franței.

—E posibil să-i poată fi și mai folositor țării lui. Cum ați reacționa față de o asemenea situație, doamnă?

—Aș fi încântată pentru el.

—I-ați sta în cale. În mod cert o replică brutală, din partea unui misogin, aprecie Teo în gând.

—Înțeleg, se mulțumi să spună, simțind că față de o asemenea grosolanie nu mai era necesară nici o explicație.

—Dacă este rechemat pentru a-și sluji guvernul, s-ar putea să nu aveți nici un rol public în viața lui.

—V-ați exprimat gândurile cât se poate de clar. Mai aveți ceva în agenda dumneavoastră?

—Cred că pentru moment ajunge, zise el cu asprime, ridicându-se în picioare. Vă rog să rămâneți departe de Paris. Fouche are ordine în acest sens.

—Cum doriți, rosti Teo politicos. Mingen intră în salon la scurtă vreme după plecarea lui Sieyes și, ducându-se la fereastră, urmări cu privirea cum trăsură acestuia dispărea de-a lungul aleii.

—Ai auzit, zise Teo.

—Nu are farmecul lui Talleyrand.

—Nu are absolut nici un farmec. Plecăm sau rămânem?

—Plecăm la noapte. El și Fouche sunt mult prea primejdioși.

—Spunea că te-a văzut aseară la Paris.

—M-au văzut doar când am vrut eu să mă las văzut.Vom pleca pe râu,după ce se va întuneca.

—Iar ei,pentru fuga noastră,ne vor condamna ca fiind spioni.

—Mai bine fugim decât să putrezim în închisoare.Ați accepta ca Prusia să vă fie pentru o vreme cămin?

—N-ai vrea mai bine să mă duci acasă,în Siberia?

—V-ar putea găsi Korsakov acolo?

—Nu în adâncul pădurilor.Și cum ar putea Korsakov,în haosul războiului,să știe ce mi s-a întâmplat? Aș fi putut fi ucisă.

—Ce nume ați dori să apară pe pașaportul dumneavoastră rusesc? întrebă Mingen,cu un zâmbet înțelegător.Aș putea să mă ocup și de un certificat de deces fictiv.

—Ești cel mai drag prieten,Anton,rosti Teo în șoaptă.Este,într-adevăr,posibil să se elibereze un certificat de deces?El confirmă înclinând capul.

—În cazul ăsta,alege-mi un nume sudic...ceva din Georgia.În felul acesta,când voi trece granița,nimeni nu se va gândi la Siberia.

Gândul reîntoarcerii acasă îi aduse pe chip o lumină blândă.

—Sunt egoistă dacă-mi doresc să fiu departe de lupta asta pentru putere? întrebă Teo.Înseamnă că-l părăsesc la greu?

—Este doar o problemă de pericol.Duras va înțelege.

—O căsuță din bușteni,în inima pădurii,capătă un farmec plăcut,pașnic.

—În cazul acesta trebuie să ne ocupăm s-o găsiți.

Plecară în noaptea aceea,coborând fără zgomot până la debarcaderul de pe malul râului,unde Mingen le ajută pe cele două femei să urce într-o mică șalupă și,vâslind,le trecu pe malul celălalt.La un han din apropiere îi aștepta o trăsură,și spre dimineață se aflau destul de departe de Paris.

Când ajunseră în Basel,Teo aproape izbucni în lacrimi.Urmău să rămână peste noapte la hotelul din oraș,iar în dimineața următoare aveau să-și înceapă călătoria spre nord.Stătu la fereastră până când apărură primele stele pe cer.Iar când Tamir veni s-o îndemne să se culce,ea se supuse ca un copil ascultător,dar nu dormi.Zăcu trează,numărând bătaile la sfert de oră ale clopotelor de biserică,repetând litania dangătelor

într-un monoton cânt de jale — niciodată...niciodată...niciodată — la fiecare vibrație crezând că avea să moară de durere.Se socotise mai presus de mahnire și de sentimentul de pustiire,acceptând,cedând în fata împrejurărilor.Crezuse că sacrificiul de sine și onoarea aveau s-o susțină.Dar se înșelase.

CAPITOLUL 19

Zgomotul făcut de goana unor călăreți ajunse mai întâi slab la urechile ei.Apoi larma crescândă trezi tot personalul hotelului.Teo auzi uși trântite și pași alergând în sus și-n jos pe scări.Picioare încălțate cu cizme și zăngănitul de pinteni - înaintară în sus pe scări,într-un tumult de zgomote,în timp ce bărbații intrau în sălile de mese care le fuseseră deschise în grabă.

O cheie fu înfiptă în broască,se răsuci repede cu un scrâșnet de metal pe metal,și ea zvârli la o parte cuverturile și sări în picioare.

Era la jumătatea drumului spre ușă când aceasta fu dată de perete și el apăru acolo,o uriașă umbră cenușie în întuneric.

—Îmi era frică că nu te voi mai prinde,gâfâi Andre respirând cu greu.Sunt ud learcă,își ceru scuze apoi,străbătând din trei pași mari distanța dintre ei.

Apoi brațele lui se închiseră în jurul lui Teo,și inima ei se umplu de speranță.

—De azi dimineață am călărit întruna,murmură el,ținând-o strâns,strivind-o.Am trimis un mesaj,dar,când plouă,liniile de telegraf nu funcționează.

—Cât timp poți să rămâi? reuși să întrebe Teo,cu un firicel de voce.

Niciodată nu era timp suficient.Nicicând nu exista un viitor.Numai frânturi smulse de fericire.—Doar puțin.Oamenii sunt jos,mâncând înainte să pornim înapoi,dar nu voiam să plec fără să te mai văd.

—Chiar trebuie să plec? întrebă ea.

—Vei fi mai în siguranță acasă,răspunse Duras în cele din urmă.Am putea avea puțină lumină? murmură.Vreau să te văd.

—Așază-te,îl îndemnă Teo,împingându-l pe pat.O să aprind eu lumânările.

Cremenea scoase o scânteie,și pe urmă fitilul lumânării se aprinse și luminează în întuneric.

—Ești frumoasă,șopti el când flacăra străluci,ridicându-și privirea spre ea.De când ai plecat,m-am gândit la tine clipă de clipă.

—Știu că există un Dumnezeu fiindcă a răspuns la rugăciunile mele,..murmură ea,așezându-se lângă el și atingându-i părul umed.

—Cum vă simțiți,tu și copilul? o întrebă.

—Mai bine,acum că ești aici.

—Și eu la fel.La naiba cu războiul! exclamă,însoțindu-și vorbele cu un zâmbet larg.

—Vino să trăiești în pădure,cu mine,rosti Teo,luându-i tunică și punând-o pe tăblia patului,ca să se usuce.

—Doar noi trei,zise Andre,scoțându-și o cizmă și aruncându-o.Până la următorul copil,continuă el.

—Va trebui să vânezi și să pescuiești pentru a ne hrăni.

—Cu plăcere.Ai adus undițele mele? A doua cizmă căzu pe pardoseală.

—Ar fi putut să observe Fouche.Am luat puține bagaje.

—Ticăloșii! bombăni el,trăgându-și cămașa peste cap.Nu aveau nici un drept să te hărțuiască.Teo întinse mâna să-i ia cămașa și o întinse pe tăblia de la căpătâiul patului.Când se întoarse iar spre el,Duras își descheia nasturii pantalonilor.

—Lasă-mă să te ajut,îi ceru ea în șoaptă.

—Nu-mi vine să cred că ești tu,că sunt aici! zise încet atingând gulerul cămășii ei de noapte.Scoate asta,ca să vă pot vedea,pe tine și pe copil.Aș putea să-l simt,sau s-o simt,când te-aș ține în brațe.Te simți ca o mămică? o întrebă în șoaptă,trecând ușor cu mâna peste rotunjimea pântecelui ei.

—Mă simt grasă dar sănătoasă,răspunse Teo,descheind primul nasture.

—Arăți a fi sănătoasă,șopti el,ajutând-o să-și descheie cămașa.De asemenea,ai o înfățișare adorabilă în lenjeria asta albă,închisă pe gât,adăugă el.Toată numai modestie și

inocență...ca și cum niciodată n-ai fi primit un bărbat în patul tău.

—Numai pe tine,murmură Teo.

—Și eu ți-am făcut asta.Glasul lui avu moliciunea catifelei când își strecură mâna pe sub cămașa ei,trecându-și palma peste bogăția sânilor ei.

—Copilul îi face...foarte mari,rosti,făcând să alunece pânza palidă de pe umerii ei,dezgolindu-i sâni generoși.Le ridică povara săltându-i ușor,în așa fel încât tremurără,făcând să se aprindă un foc fierbinte înăuntrul ei.

—Par plini până la vârf.Mâinile lui alunecară în susul rotunjimii lor volup-tuoase,degetele închizându-i-se pe sfârcurile ei.La început ușor,abia o foarte slabă apăsare a arătătorului și a degetului mare,iar apoi traseră,întinzând cu delicatețe vârfurile umflate.Sub șocul plăcerii,ea își ținu respirația.

—Ai nevoie de mine,nu-i așa? șopti Andre.

—Cu disperare!Doar două cuvinte de dor aprins.

—Sunt foarte bucuros că te-am găsit în noaptea asta,murmură el,întinzând mâna să-i tragă cămașa peste șolduri,mirat de incredibila emoție pe care o simți la vederea dovezii existenței copilului său.Mângâie cu gingășie mica ridicătură a abdomenului ei,copleșit de un profund sentiment de mândrie,

—Va fi totul în ordine dacă facem dragoste? întrebă el cu o delicată curtoazie.Simți...

—O imensă poftă!Se uită în sus spre ea,zâmbitor:

—Voiam doar să verific.

—Dacă dispunem doar de două ore...

—Mă vrei numai pentru sex?

—În clipa asta,da.Dorința zvâcnea într-un ritm febril prin întregul ei trup.

—Ah,șopti Andre,zâmbind mulțumit.Iubita pe care mi-o amintesc!

—Iar el arată întocmai așa cum mi-l aduc aminte,susură Teo,luând între mâini penisul în erecție și ridicând la verticală lungimea lui rigidă,mângâindu-l ca pe o comoară dragă,l-a fost dor de mine?

—Mai mult decât îți poți imagina.Să-l sărut de bun-sosit?

Când se aplecă înainte,penisul lui întărit i se agită în mâini.

—Își aduce cu drag aminte de tine.

—Sentimentul este reciproc,murmură Teo,atingând cu limba vârful satinat.

Întreg trupul lui se încorda.

—Ar trebui să-i pun un lacăt,șopti ea.

—A avut unul...sau l-a avut până acum.Privirea ei se înălță,părăsind mica creastă pe care o mângâia cu limba.

—Sunt onorată.

—Sunt îndrăgostit.Asta schimbă regulile jocului.Vino aici.O trase pe pat,lângă el,și apoi se mulțumi s-o țină în brațe clipe lungi,tihnite,înfometat s-o simtă.Căldura trupului ei se infiltra într-al lui,minunea copilului dintre ei îi înduioșa sufletul.

—M-am gândit la asta...la a te ține așa...

—Rămâi cu mine,rosti Teo,cu gura lipită de umărul lui.

—Cândva o să rămân.Dacă nu mă vor ucide austriecii,își zise-n sinea lui.

Săltându-se într-un cot o contemplă,vrând să păstreze în memorie imaginea ei — fiecare detaliu încântător,fiecare rotunjime înfloritoare și fiecare farmec plin de grație.

—Arăți superb,îi spuse cu tandrețe,urmărind cu degetul venele slab vizibile de pe sâni ei uluitori.Ca o zeiță a fertilității,toată coaptă și roditoare.

Mâna lui alunecă peste mijlocul ei care începea să nu se mai distingă,peste rotunjimea pântecelui ei.

—Ești a mea pentru totdeauna,zise cu forță,mâna oprindu-i-se să se odihnească pe cârlionții mătăsoși dintre picioarele ei.

Își ridică privirea întunecată,dorind o confirmare,ca și cum nu și-ar fi dat seamă din ritmul înnebunit al respirației ei,din dorința evidentă din ochii ei.

—Spune-mi,îi ceru,masând ușor cu podul palmei.

—Sunt a ta,zise ea,mișcându-se sub mâna lui,vulnerabilă,arzând de dorință.

Își strecură un deget înlăuntrul ei și apoi încă unul,mângâind carnea umedă și pulsantă.Cu mare impetuozitate,ea își ridică șoldurile,agitându-se și venind în întâmpinarea ritmului lui fascinant.

—Mai vreau... O rugămintă abia auzită,fierbinte.

—Îți voi da tot ce am,șopti el,deplasându-și greutatea,mișcându-se deasupra ei,făcându-și loc între picioarele ei.

—Te rog...imploră ea cu glas tremurător.Acum! Cuvântul se stinse când el se împinse înainte,înfigându-se prin țesutul întins și alunecos al vulvei ei.înaintând cu o lentoare delicioasă,alunecă mai adânc,simțind cum căldura ei voluptuoasă se închidea în jurul lui,vrând să încetinească fiecare senzație,pentru a prelungi chinuitoarea desfătare.

—Andre! scânci,copleșită de delirul vijelios.

—Sunt aici,șopti el,cuvintele sunându-i răgușit.Părul ei era despletit,răvășit pe pernă; fața și gâtul —îmbujorate.înălțând brațele,îi prinse fața între mâini.

—Rămâi pentru totdeauna,imploră ea,o ușoară groază cuprinzând-o când auzi cum zgomotul de la parter urcă spre coridorul de dincolo de ușă.

—Nipiodată nu te voi părăsi,murmură el,știind că ea dorea acele cuvinte,oricât de false erau,știind chiar în timp ce vorbea că noaptea aceea putea să fie tot ce aveau să aibă vreodată.Ochii ei se umplură de lacrimi.El o iubi apoi cu tandrețe,cu blândețe,ștergându-i cu sărutări lacrimile,vorbindu-i despre dragostea lui,cuvintele fiindu-i dulci ca primăvara; cuvinte încântătoare care o făcură să-i uite pe bărbații de la parter și cât de prețios era timpul petrecut de ei împreună.în vreme ce vorbea,el se mișca lent,alunecând înăuntru și în afară,rămânând adânc înăuntrul ei vreme de câteva clipe dulci,iar ea gâfâia,excitată până la nebunie,și apoi el se retrăgea din nou,ea agățându-se de el.Și nu peste mult timp dorința pătimașă îi invada cu totul gândirea,și teama ei dispăru într-o ceață voluptuoasă,tristețea ei pieri în flăcările violente ale poftei trupești.

—Atinge-mă,atinge-mă! strigă ea.Iar el o atinse pretutindeni,și ea se topea,se dizolva.O atinse în cea mai profundă adâncime,îi atinse simțurile,mintea,

trupul,sexul ei dulce și nerușinat,până când,în cele din urmă ea fu epuizată,până când el se prăbuși...până când rămaseră zăcând,sătui.

Dormeau unul în brațele celuilalt când Cholet bătuse la ușă.Duras gemu ușor,făcu în minte câteva calcule rapide apoi strigă:

—Încă douăzeci de minute.Pleoapele i se închiseră din nou,dar numai pentru o clipă,și apoi,uitându-se în jos,la Teo,șopti:

—Dormi?

—Da,nu mă pot mișca.Va trebui să rămâi.

—Îi voi spune lui Cholet să poarte războiul fără mine.

—La asta mă gândeam.

—Și acum,revenind la realitate — murmură el săltându-se ușor pe perne și ridicând-o pe Teo pe genunchii săi — mă gândeam...

—Că aș putea merge cu tine,zise Teo zâmbind.Punându-i pe gură un deget care să-i oprească vorbele,Andre spuse,zâmbindu-i la rândul său:

—Mă gândeam că nu-i exclus ca războiul să se termine cam pe la vremea când vor cădea primele ninsori.Aș putea veni să te iau prin decembrie sau ianuarie.

—S-ar putea să ți se ofere un loc în Directorat.Mingen trebuie să-ți fi scris despre asta.

—Nu mă interesează.Clica aceea de ticăloși are nevoie de comanda mea asupra armatei,nu de mine.Vor găsi pe altcineva.Timp de o clipă,Teo cântări gradul ei de egoism,și apoi spuse:

—Franța are nevoie de tine tocmai din cauza acelor ticăloși.

—Pot sluji Franța învingând în bătăliile lor.Mingen îmi va preciza unde să te găsesc.Așteaptă-mă.Și urează-mi noroc.

—Îți doresc,șopti Teo cu ochii în lacrimi,numai victorii și noroc. El îi reținu o scurtă clipă degetele pe gura lui,apoi o dădu jos de pe genunchi.Ridicându-se de pe pat,rămase o vreme în picioare,complet nemișcat,încercând să-și alunge oboseala,și apoi,trăgând aer în piept,începu să se îmbrace repede.Exact când termină se auzi în ușă bătaia așteptată,și capul lui se înălță,ca acela al unui lup care simte urma prăzii.

—Voi coborî imediat,zise,ridicând glasul cât să-i fie auzit afară,pe coridor.

Capul lui se aplecă și gura lui o atinse ușor pe a ei — un sărut blând,lipsit de patimă,căci atenția lui se abătea în altă direcție,încercând să deslușească zgomotele de dincolo de ușă.

—Te voi aștepta,șopti Teo.

—Te iubesc.Ea dădu din cap,cu buze tremurânde.

—Întotdeauna,șopti,când el se întoarse să plece.Duras făcu o pauză la ușă și,răsucindu-se în loc,șopti zâmbind:

—Mă bucur foarte mult că ai vrut copilul meu.Și în secunda următoare plecase.

Ea plânse până când nu mai avu lacrimi și atunci adormi epuizată.Tamir nu vru s-o trezească dimineăta,opunându-se,în ciuda predicilor muștrătoare ale lui Mingen,și trecuse bine de mijlocul după-amiezei când porniră iar la drum.

În zilele următoare,când trecură prin toate minusculele principate germane,întâlnind uneori unități ale armatei arhiducelui,documentele lor prusace le oferiră siguranță.Mingen era,pe rând,fermecător de cultivat și nemilos dș dictatorial,adoptând comportamentul necesar,trecându-i cu îndrăzneală prin diversele „portite” biro cratice.Teo nu s-ar fi descurcat singură,și îi mulțumea adesea pentru grija lui plină de solitudine.

—Duras și cu mine avem de îndeplinit o misiune încredințată de Dumnezeu,replica el în glumă.Doi ateii cu un scop comun.

—Andre este învingător? întreba ea ori de câte ori Mingen revenea după o conversație cu vreun funcționar de la o stație de poștalie,sau de la un punct de trecere a frontierei.

—Korsakov pierde războiul,spunea el întotdeauna.

După retragerea în Germania a armatei arhiducelui,Korsakov se afla la comanda armatei imperiale până ce Suvorov avea să vină din Italia,și lui Teo i se părea ciudat și totodată o binecuvântare că el nu mai apărea ca o umbră amenințătoare în viața ei,Armata arhiducelui Charles ataca armata franceză a Rinului în împrejurimile fortăreței Philippsburg și o împingea înapoi spre malul stâng al Rinului.În Italia,Suvorov primise de la Viena instrucțiuni să intre în Elveția și,deși

protestase,descoperi că arhiducele plecase deja din acea țară.Așadar nu-i mai rămânea decât să se ducă în ajutorul lui Korsakov.

În momentul acela britanicii își continuau încercările de a evita dezastrul oferind Vienei noi compensații,dar toate aceste eforturi eșuară.La 10 septembrie,prim-ministrul Pitt îi sugeră lui Grenville ,secretar la ministerul său de externe,ca Anglia să se ofere să compenseze Austria,pentru ca,în schimb,Italia să-i îngăduie Olandei să ia,după război,Țările de Jos austriece.Trei zile mai târziu,Pitt își declară intenția de a sprijini împotriva țarului pretenția Austriei de a obține Piedmont-ul,dar Thugut rămase neclintit.Deoarece Austria ocupa efectiv nordul Italiei,Thugut considera că sprijinul diplomatic britanic nu era necesar pentru păstrarea acelor cuceriri.Pitt nu avu nici un alt contraargument.Pe la mijlocul lui septembrie,Pitt ajunse la concluzia că nu se putea încrede în Austria și că Anglia va trebui să ia în considerare soluția de a continua războiul având ca aliată doar Rusia.Deplasarea spre nord a armatei arhiducelui nu era neapărat o mișcare strategică greșită,deoarece avea să-i silească pe francezi să-și risipească trupe spre Rin în loc să întărească armata lui Duras.Gafa a fost mai degrabă decizia Austriei de a ataca orașul Mainz și nu Basel-ul și Belfort-ul îndreptându-se spre Mainz,armata arhiducelui înainta prea mult spre nord,nemaiputând să-l sprijine pe Korsakov dacă francezii ar fi atacat în Elveția,și chiar dacă aceștia din urmă ar fi rămas în defensivă și cele două corpuri dgarmată rusești s-ar fi unit cu bine,rușii n-ar fi fost îndeajuns de puternici pentru a-l ataca pe Duras cu mai mult decât o șansă de succes de cincizeci la sută.Pentru ca lucrurile să se înrăutățească și mai mult,austriecii nu așteptară sosirea lui Suvorov în Elveția,și se grăbiră să pornească spre Mainz.Astfel că,în timp ce austriecii înaintau către Mainz și Suvorov venea dinspre Italia,armata lui Korsakov fu nevoită să înfrunte în apropiere de Zurich o forță franceză care-i era aproape egală numeric.

Ca urmare a dorinței lui Thugut de a recâștiga controlul asupra Țărilor de Jos,austriecii îl cadorisiră pe Duras cu un prilej

nemaiîntâlnit de a ataca una dintre armatele aliaților în condiții foarte favorabile și de a salva o situație ce părea disperată. Planurile lui Duras erau pe cale de a se îndeplini.

CAPITOLUL 20

Încă din iunie, după prima bătălie de la Zurich, Duras reorganizase armata în opt divizii de luptă, o divizie de rezervă și o divizie de interior. De asemenea, își revizuisese sistemul de comandă, numind mai mulți comandanți noi și energici. Departe de Zurich, Turreau comanda în Valais cei nouă mii o sute de oameni ai diviziei întâia, iar divizia a doua, a lui Lecourbe, cu un efectiv de treisprezece mii cinci sute de oameni ocupa zona din împrejurimile trecătorii Saint Gotthard. În apropiere de Zurich cei nouă mii nouă sute cincizeci de oameni din divizia a treia, comandată de Soult, se afla pe râul Linth; cei nouă mii o sută de oameni din divizia a patra, de sub comanda lui Mortier, erau dispuși în fața Zurich-ului; divizia a cincea, a lui Lorge, alcătuită din nouă mii de ostași, și divizia a șasea a lui Menard, cu zece mii de oameni, controlau cursul râului Limmat; iar Klein comanda cei cinci mii patru sute șaiszeci de oameni ai diviziei a șaptea, pe care Duras o dispusese în spatele celor ale lui Lorge și Menard. Mai departe, cei șapte mii nouă sute de oameni din divizia a opta a lui Chabran controlau linia Rinului, pe porțiunea în care acesta străbătea Elveția pe direcția est-vest. Divizia din interior avea trei mii patru sute de oameni și își îndrepta eforturile mai ales spre asigurarea pazei liniei de comunicație care păstra legătura armatei cu Franța și spre prinderea bandelor de partizani regaliști. Divizia de rezervă avea un efectiv de patru mii șase sute optzeci de oameni, iar artileria cuprindea o mie cincizeci de soldați.

Cu această forță trebuia să se confrunte corpul de armată rus al lui Korsakov, cu douăzeci și șapte de mii trei sute cincizeci de oameni. Acesta controla o linie ce se întindea de la Zurich până la râul Limmat și de acolo până la Rin. O forță militară austriacă, alcătuită din douăzeci și una de mii opt sute de oameni, sub comanda lui von Hotze, stăpâneau pozițiile de-a lungul unei linii ce se întindea de la lacul Zurich, pe lângă râul

Linth,până la localitatea Dissentis,în munții Grisons.Spre sud,Suvorov,cu treizeci de mii patru sute de oameni se îndrepta spre Elveția.Ministrul de război îi spuse lui Duras că „rezultatul acestei campanii și,poate,însuși destinul Republicii depinde de forța și de curajul dumitale.”

Duras știa prea bine că armata lui era singurul corp de armată în stare să reia ofensiva,și un atac victorios nu numai că ar fi redus presiunea pe frontul italian,ci ar fi și izgonit armata anglo-rusă din Olanda.Își pregătea cu înfrigurare ofensiva.Materiale de înlocuire,rații și muniții sosiră în valuri continue pe front,până când în cea de-a treia săptămână a lui septembrie armata lui fu gata să atace.Obiectivul lui nu se limita doar la a-l sili pe Korsakov să se retragă,ci și să anihileze ca forță de luptă corpul lui de armată.Planul lui tactic era de a-i convinge pe ruși că el avea să atace în nord,peste Rin,când în realitate pregătea o serie de lovituri în apropiere de Zurich.

Duras le ordonă lui Chabrau și Menard să efectueze atacuri diversioniste de-a lungul Rinului,în vreme ce principala forță de asalt — paisprezece mii de oameni aduși din diviziile lui Menard,Lorge,Klein și Mortier — ataca de partea cealaltă a Limmat-ului,la Dietikon,aflat la șapte mile depărtare de Zurich.Forța principală urma să pună stăpânire pe platoul Fahr,despicând în felul acesta frontul rusec,și după aceea să trimită brigăzi către stânga și dreapta.Unitățile care aveau să se deplaseze spre stânga trebuiau să țină în loc unitățile rusești înșirate de-a lungul Rinului,în vreme ce trupele care aveau să înainteze spre dreapta urmau să amenințe împrejurimile nord-vestice ale Zurich-ului.În timp ce s-ar fi desfășurat atacul principal,încă o divizie urma să atace orașul dinspre sud.Când cleștele avea să se închidă în jurul Zurich-ului,Soult urma să facă o pătrundere a frontului central.Obiectivul lui era dublu: să-i înfrângă pe austriecii lui von Hotze,și să-i împiedice să-l întărească pe Korsakov.

Ca să se asigure succesul,operațiunea,plănuită pentru 23 septembrie necesita o executare simultană,dar în ziua de 22 Soult îl informă pe Duras că nu va reuși să termine decât abia în dimineața zilei de 25 construirea podului de care avea

nevoie ca să treacă peste Lirith.Cartierul general de la Bremgarten era ca un roi în plină activitate,mobilizarea în vederea ofensivei impunând o muncă de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

De săptămâni de zile vremea fusese umedă,ritmul de lucru — frenetic; nervii tuturor erau solicitați la maximum.Citind mesajul lui Soult,Duras înjură,apoi azvârli foaia mototolită și intră cu pași mânioși în biroul său,trântind ușa cu atâta violență încât tânărul său aghiotant sări în sus.

Nimeni din cei din sala de operațiuni nu mai scoase o vorbă,zumzetul conversațiilor încetând brusc.

—Voi vedea când dorește să refacem programarea,spuse Bonnay calm,rupând tăcerea.Soult e norocos că se află la o depărtare de șaizeci de kilometri!

—Nu-l lăsa o vreme să iasă din biroul lui,zise Vigee,tărăgănându-și cuvintele cu obișnuita lui nepăsare.

—Mai bine ai grijă ca regimentul tău să fie pregătit,îl avertiză Bonnay,cu mâna pe clanța biroului lui Duras.

—Noi totdeauna suntem gata,dragul meu prieten,replică Vigee,surâsul lui strălucitor luminându-i ochii."Copiii" mei abia așteaptă să ucidă câțiva ruși.

—Dorința li se va împlini în curând.

Bonnay îl simpatiza pe Vigee,în ciuda muștrărilor pe care i le adresa uneori — Vigee își făcea bine treaba.Cholet,să ai curierii gata de drum peste zece minute.Fiecare escadron trebuie să fie înștiințat în legătură cu noul program de acțiune.Și apăsând clanța,deschise ușa biroului lui Duras și intră.

—Nu ne putem permite amânarea asta,bombăni Duras,încruntându-se la Bonnay.Blestematul de Suvorov se află deja la Bellinzona..O fi și trecut mai departe,până acum,mormăi nemulțumit.Ofensiva asta trebuie să se încheie înainte ca Suvorov să ajungă la Altdorf.

—Soult a avut probleme cu obținerea materialelor pentru podul lui.

—Cu toții avem probleme,mârâi Duras.Lăsându-se mai mult pe spate în fotoliul său,își ridică privirea spre Bonnay,în ochi citindu-i-se sfidarea și nemulțumirea.

—Care-i data cea mai apropiată la care putem reface graficul de timp?

—Curierii lui Cholet așteaptă deja afară,zise Bonnay,care știa că nu avea rost să discute în contradictoriu cu Duras,când acesta se afla într-o dispoziție ca aceea de acum,Soult spune că în dimineața zilei de douăzeci și cinci.

—Asaltul începe odată cu zorii zilei de douăzeci și cinci.Nici o modificare,sub nici un motiv.Trecem Limmat-ul în clipa în care se va crăpa de ziuă.Trmite-l pe Dedon.Vreau ca bărcile de transport să fie duse în noaptea asta la Dietikon.

—Vom cuceri Zurich-ul înainte ca Suvorov să ajungă la Altdorf,sustinu Bonnay plin de speranță,încrederea în comandantul lui fiind totală.Duras zâmbi ușor.

—La dracu! Bineînțeles că-l vom cuceri!

La ora cinci,în dimineața zilei de 23,navele de transport militar — șaisprezece șalupe mari și treizeci și șapte mai mici — se aflau toate la Dietikon,ascunse în așa fel încât să nu fie văzute de santinelele rusești de pe malul opus al Limmat-ului.Menard,care comanda divizia a șasea,se pregăti fățiș în ziua de 24 pentru o traversare a râului la Brugg.Își adună toți ofițerii,consultându-se cu ei,pregătind un pod din pontoane și bărcile sale pentru lansarea unei ofensive — totul cu scopul de a da trupelor rusești aflate vizavi de el,la Vogelsang,impresia că atacul principal avea să aibă loc la Brugg.Pe 24,înainte de miezul nopții — Duras conducând personal operațiunile — bărcile,ascunse la trei sute de metri depărtare de malul râului,fură cărate pe brațe până la apă.Vasele mai rapide și mai ușoare aveau să străbată lățimea de nouăzeci de metri a râului cu primii ostași; apoi avea să treacă un al doilea grup de bărci,mai mari,și un al treilea grup urma să lase ostași pe o mică insulă de pe râu,apărată de posturi de pază rusești.Oameni de planton,răspândiți de-a lungul malului stâng în trei divizii,așteptau semnalul pentru lansarea bărcilor.Foy,la comanda artileriei,își adusese la fața locului toate piesele

deartilerie,cu roțile înfășurate în cârpe ca să nu facă zgomot,încă de la ora două noaptea.Având sarcina de a apăra trupele de asalt,tunani lui erau în poziție de tragere.

Avangarda,grenadieri și pușcași din cea de-a zecea brigadă ușoară și semibrigada treizeci și șapte,comandată de Gazan — treizeci și șapte de ani și de curând numit general de brigadă — era desfășurată în poziții de luptă la aproximativ cincisprezece metri depărtare de marginea râului.

Brigăzile lui Bontemp și Quetard se aflau la Nieder-Urdorf și Dietikon; rezerva,sub comanda lui Klein,era în valea Schlieren,vizavi de Zurich,gata să ajute stânga lui Mortier dacă rușii ar fi încercat să părăsească orașul.

Pe la ora trei noaptea,fiecare se afla la post,toate unitățile militare ocupând exact poziția prestabilită,în așteptarea semnalului de atac.Ordinul pentru cavalerie — „Rulați mantalele!” — veni la ora patru și jumătate,practica fiind sinonimă în armata franceză cu un semnal că lupta era iminentă.Mantaua rulată și purtată în bandulieră îl apăra pe ostaș de o tăietură cu sabia în umărul stâng,aceasta fiind principala lovitură a unui cavalerist inamic.Toți își verificară pentru ultima oară armele.La cinci fără un sfert,Duras dădu ordinul de atac,și geniștii se năpustiră înainte ca să-și lanseze la apă bărcile de asalt.în câteva secunde,două dintre ambarcațiunile supraîncărcate eșuaseră pe niște rădăcini de salcie,zgomotul trezindu-le pe santinelele rusești.Imediat izbucniră focuri de armă din pădurile în oare erau instalate porturile de pază.Artileria lui Foy ripostă,spulberându-l pe inamic,și rușii se retraseră în grabă.

De îndată ce se auzi bubuitul de atac al tobelor,artileria lui Foy se deplasă în noile sale poziții,pentru a sprijini trupele ce goneau spre platoul Pahr.Rușii aruncară în luptă o brigadă împotriva capului de pod al lui Duras,dar trăgătorii de elită francezi o făcură bucăți,și rușii se repliară.Ambarcațiunile continuară să transporte rapid soldați pe malul opus,și când Duras văzu că se adunaseră suficiente trupe pentru a-și menține noile lor poziții,dădu ordin să fie adus echipamentul de ponton.

La ora cinci fix,începu lucrul la pod,în timp ce pionierii care trecuseră râul cu primul val tăiau un drum prin pădure,în folosul cavaleriei și al artileriei.

Pe la șase,trupele de asalt ale lui Gazan cuceriseră pozițiile rusești de pe coline și puseseră stăpânire pe Kloster-Fahr.În jur de ora șapte,opt mii de oameni se aflau pe malul opus,iar la nouă întreaga divizie trecuse Limmat-ul.

Între timp,falsul atac al lui Menard,la Brugg,reușise să-l păcălească pe generalul rus Durasov,care trimise imediat după ajutor ca să întâmpine ceea ce credea el a fi principalul asalt francez.Mares,unul dintre aghiotanții lui Duras,trimis la Brugg în acea dimineață ca să raporteze asupra desfășurării falsului atac,scrise către bază: „Am impresia,iubite general,că inamicul vă înlesnește foarte mult lucrurile.Se pare că ei nu vor să-și abandoneze pozițiile,și decizia dumneavoastră de a tăia în două armata rusă a dat roade.”

Duras își întoarse atenția asupra Zurich-ului.

Aproape fără a face vreo pauză,Duras trimise două semibrigăzi în stânga sa,în timp ce alte două,conduse de Qudinot,se îndreptară spre Zurich.Obiectivul imediat era Zurichberg-ul,uriașa colină care domina împrejurimile nordice ale orașului.Când oamenii lui Qudinot încercuiră colina,Mortier își aruncă întreaga divizie împotriva vecinătăților vestice ale orașului.Zguduiți de atacul neașteptat,rușii își părăsiră pozițiile și se retraseră grabnic în spatele zidurilor cetății.Cu toate acestea,Korsakov își recapătă îndrăzneala,azvârli în luptă două noi batalioane și ordonă un contraatac.Ieșind ca o furtună din Zurich,rușii rețezară atacul francezilor și îi împinseră înapoi cu vârful baionetei.

Ordonând imediat rezervelor lui Klein să vină de la Schlieren,Duras își regrupa oamenii pentru a stăvili atacul violent.Colonelul Humbert,care fusese obiectul unui schimb de prizonieri după capturarea lui în Irlanda,porni în fruntea batalionului său de grenadieri și se năpusti pe urmele lui Duras în rușii care înaintau.Vreme de câteva clipe dușmanii rămaseră încheștați într-o luptă mortală,dar rușii fură cei care în cele din urmă fupseră rândurile și se retraseră spre

Zurich. Disperat, Korsakov își trimise în acțiune rezerva de cavalerie. Duras ordonă să vină bateriile franceze ale artileriei de câmp, care sosiră în goană, să sprijine atacul lui Qudinot.

În vreme ce lupta se desfășura cu furie în fața Zurich-ului, acesta conduse oamenii din a zecea brigadă ușoară, din semibrigăzile a treizeci și șaptea, a cincizeci și șaptea și a o sută doua, dintr-o unitate elvețiană și un regiment de cavalerie către suburbiile Zurich-ului și colina Zurichberg. Dându-și seama de întreaga amploare a amenințării franceze, Korsakov lansă un violent contraatac, încercând cu disperare să mențină deschisă singura lui cale de scăpare. Când rușii se revărsară din Zurich, tunurile de câmp franceze deschiseră focul. Tăind brazde largi în liniile rusești, trăgătorii reușiră să silească inamicul să rămână practic nemișcat. Atunci oamenii lui Duras îi împresurară. Îi prinseră pe rușii zăpăciți într-o cumplită luptă nemiloasă, și îi împinseră înapoi până la poalele Zurichberg-ului.

La prânz, asupra măcelului se așternu tăcerea. Nici francezii, nici rușii — uluiți și unii și alții de pierderile lor și de duritatea luptei — nu aveau puterea să reia confruntarea. Cu toate acestea, generalii își regrupară în curând oamenii. În fața Zurich-ului, trăgătorii de elită ai lui Mortier începură să intre în suburbiile vestice. Către nord, infanteria franceză înainta spre Zurichberg. Șarjele la baionetă ale rușilor o rostogoli în josul pantelor. Duras trimise oameni să înconjoare dreapta rușilor. După ce-și folosiseră ultimele rezerve, Korsakov nu era în stare să facă față acestei noi amenințări, și fu nevoit să abandoneze controlul asupra muntelui. Își retrase trupele în suburbiile nordice și le ordonă să fortifice casele în vederea unei rezistențe de ultim efort. Francezii îi urmăriră. Rușii vărsară un foc pustiitor în coloanele de asalt franceze, care se repliară, lăsând străzile așternute cu morții lor. Atacurile reinnoite nu se soldară cu nici o înaintare, dar la scurt timp după înserare, Qudinot împinse patrule de luptă până pe vârful Zurichberg-ului. În cursul nopții el își întări controlul asupra muntelui, o mișcare ce însemna condamnare pentru armata rusă.

În vreme,ce luptele se desfășurau cu furie în fața Zurich-ului,divizia lui Soult era și ea în acțiune.Înainte de asaltul general,Soult formase o unitate de comandă specială care să creeze un avanpost pe malul austriac al râului Linth.În noaptea de 24 septembrie,membrii comandoului plonjară în apele înghețate ale Linth-ului și ajunseră pe malul austriac fără a fi depistate.Mișcându-se într-o tăcere ucigătoare,ostașii din comando spintecară cu sabia santinelele austriece,capturară câteva posturi de artilerie și expediară o telegramă înapoi,pe malul ocupat de ai lor.Atunci Soult trimise repede trupe noi pe malul austriac,și la ora cinci,în dimineața de 25 septembrie,o mie două sute de infanteriști pătrundeau în liniile austriece.Von Hotze,comandantul austriac,primi veste despre atacul francez și se năpusti afară,în aerul cețos al dimineții,ca să-și regrupeze trupele.Alergând prin ceață,nimeri din greșeală în primele rânduri ale oamenilor lui Soult.Pușcașii francezi îl doborâra.Moartea lui von Hotze făcu ca orice rezistență eficientă să devină imposibilă.Când geniștii lui Soult aruncară un pod de pontoane peste Linth,ofițerii austrieci puseră la cale o serie de contraatacuri de companii și batalioane prost coordonate.Acestea fură respinse cu ușurință de francezi,care pătrunseră apoi adânc în pozițiile austriecilor.Spre începutul serii,brigăzile lui Soult penetraseră principala linie de rezistență austriacă,dezechilibraseră centrul frontului aliaților,și le distruseseră austriecilor posibilitatea de a detașa unități care să ajute regimentele lui Korsakov prinse în luptele de la Zurich.În timpul nopții,Korsakov respinse oferta lui Duras de a organiza o evacuare pașnică a orașului,luându-l prizonier pe solul lui Duras,sfidând astfel legile războiului.Korsakov convocă apoi un consiliu de război care decise să iasă cu forța din capcana francezilor și să fugă spre nord,în Germania.Korsakov numi cinci batalioane și un regiment de cavalerie care să-i rețină pe francezi în suburbiile vestice.Patru batalioane aveau să recucerească Zurichberg-ul,iar alte șase aveau să păstreze controlul asupra orașului,în timp ce restul armatei,cu unitățile ei de aprovizionare și artilerie,se va îndrepta grabnic spre nord.În primele ore ale dimineții zilei de

26 septembrie — înainte de ivirea zorilor — infanteria rusă ieși ca o furtună din Zurich, urcă în goană pantele muntelui și, printr-un atac la baionetă, îi îndepărtă de pe vârf pe francezii luați prin surprindere. Mișunând prin suburbii, ostașii ruși, printr-o cruntă luptă corp la corp, curățară de trăgătorii de elită francezi străzile înguste și casele Zurich-ului. Apoi principala coloană ieși din oraș, dar Duras își recapătă repede echilibrul și capacitatea de a lua inițiative și lansă o serie de atacuri violente și eficiente. Artileria lui călare se năpusti în galop și zdrobi orașul. Înghesuiți pe străzile înguste, sute de ruși pieriră neputincioși sub ploaia de gloanțe și tirul de artilerie. Între timp, pe Zurichberg, Qudinot își reorganiza comanda și urcă iar pantele. Trăgătorii de elită îi decimară pe ruși și coloane năvalnice pătrunseră prin liniile slăbite ale inamicului. Batalioanele lui Qudinot recuceriră vârful și apoi goniră spre porțile orașului, unde grenadierii lui Korsakov se pregăteau pentru o ultimă rezistență disperată. Sub focul pustiitor al muschetelor, rușii nu cedară și muriră acolo unde se aflau. Cățărându-se peste cadavrele dușmanilor lor măcelăriți, francezii pătrunseră brusc în zona nordică a Zurich-ului. Acolo găsiră batalioanele de ariergardă și o mare parte din coloana principală — întârziată din cauza barajului de artilerie al lui Duras — înghesuită încă pe străzi. Neputând să se desfășoare, rușii nu putură face nimic pentru a-i împiedica pe francezi să tragă salvă după salvă în liniile lor neajutate.

Francezii secerară rând după rând de infanteriști ruși îmbrăcați în verde, în timp ce cai lansați în goană târau tunuri și căruțe trecând peste mormanul de morți și muribunzi, sporind oroarea măcelului. Noi unități franceze pătrunseră prin porțile sud-centrale, și muschetele lor se adăugară masacrului tot mai cumplit. Când, spre seară, fumul se mai împrăștie, mai bine de trei mii de cadavre ale rușilor zăceau presărate pe străzile Zurich-ului. Mai mult de cinci mii de oameni, printre care o sută patruzeci și doi de ofițeri, rămaseră prizonieri ai lui Duras, captura acestuia incluzând și totalitatea artileriei și proviziile rușilor, în vreme ce rămășițele coloanei lui Korsakov, care acum nu mai constituiau

o forță de luptă coerentă, goneau cu greu pe drumurile ce duceau spre Germania.

După ce sfărâmasese frontul aliaților în Elveția, Duras se pregăti imediat să urmărească rămășițele armatei lui Korsakov și să le zdrobească. Făcu planuri să plece în fruntea a două divizii de infanterie și rezerva lui de cavalerie, pornind pe urmele lor, către nord.

În cadrul unui consiliu convocat în grabă, le spuse ofițerilor săi obosiți:

— Cer câțiva voluntari... o companie mică de cavalerie, care să mă însoțească într-o misiune personală menită să-l prindă din urmă și să-l ucidă pe Korsakov.

Se uită cu atenție la oamenii așezați în jurul mesei, păstrându-și o privire neutră.

— Nu e nevoie să spun nimănui că el, cu cazacii lui, este bine apărât. Aș prefera oameni fără obligații familiale.

— Contați pe mine, zise Vigee, și ostașii mei mă vor urma ca un singur om. Vor considera o onoare să-i dea un ajutor contesei. Nimeni nu puse sub semnul întrebării motivele pentru care Duras își risca viața, și unul după altul, ofițerii săi se oferiră voluntari, pe ei și pe oamenii lor.

— Vă mulțumesc, zise Duras cu un ușor zâmbet, dar treizeci vor fi de ajuns. Vă voi lăsa pe dumneavoastră domnilor, să decideți cine va merge. Vom pleca în zori. Cei mai buni cai ai dumneavoastră, fără bagaje suplimentare, dar cu o rație de ovăz pentru calul fiecăruia. Vom călători rapid, ca să-l prindem din urmă.

Când se ridică în picioare, Bonnay se ridică odată cu el. Mai erau de aranjat un milion de detalii pentru forțele franceze care se îndreptau spre Constance. Ca să alunge din oraș forțele de emigranți ai lui Conde și pentru cele care se deplasau spre sud cu ordin să-l distrugă pe Suvorov.

— Asigurați-vă că săbiile vă sunt proaspăt ascuțite» adăugă Duras, întorcându-se să plece. Cazacii își mânuiesc bine lamele lor.

—Nu mergi cu mine,îi spuse Duras lui Bonnay când ieșiră în încăperea alăturată.Este un ordin.Cineva trebuie să rămână în spate ca să coordoneze mișcările armatei.

—Oare Lecourbe va fi în stare să-l țină în loc pe Suvorov?

La 24 septembrie,avangarda lui Suvorov ajunsese la trecătoarea Saint Gotthard și își tăiasse drum printre apărătorii francezi cu prețul a două mii de oameni.Francezii se retrăseseră atunci până la Podul Diavolului,o poziție extrem de puternică,pe râul Reuss.O potecă asemănătoare cu un tunel,lată de vreun metru și jumătate,flancată de stânci masive pe o latură și de o prăpastie adâncă de mai bine de douăzeci de metri pe cealaltă,ducea spre pod.

—Lecourbe își are tunul pe potecă.Asta ar trebui să-l întârzie o vreme pe Suvorov,chiar luând în considerare predilecția rușilor pentru folosirea soldaților drept carne de tun.Nu-mi trebuie decât două zile,și dacă n-ar fi toți atât de obosiți,aș pleca la noapte.Ținând seama că grosul armatei noastre se îndreaptă spre sud în marș forțat ca să le aducă întăriri lui Lecourbe și lui Soult,sper ca liniile noastre să reziste până mă voi înapoia.

—Vă riscați viața când victoria este aproape a noastră.

—Trebuie să fac asta pentru Teo.

—Și pentru dumneavoastră.

—E ceva atât de ciudat? ripostă Duras.Cum altfel ar fi ea în siguranță?

Bonnay schiță o grimasă.

—Ce nu-i în ordine este doar că momentul e foarte critic acum.Dacă Suvorov reușește o străpungere? în Italia a trecut fără probleme prin armatele noastre.

—A trecut prin Moreau,ceea ce este o treabă ușoară.Moreau a pierdut tot așa și bătălia de la Trebbia,când a stat în spate și n-a făcut nimic pentru McDonald.Iar Joubert era prea tânăr și lipsit de experiență ca să i se încredințeze comanda.Asta e! Acum te simți mai bine? întrebă Duras pe un ton glumeț.

—Spuneți-mi că Lecourbe și Soult pot rezista și mă voi simți mai bine.

—Pot. Un răspuns neechivoc, caracteristic pentru stilul de comandă al lui Duras. Avea încredere în oamenii pe care îi chemase să slujească sub conducerea lui.

—Ei, și-acum, ce ordine finale trebuie să fie expediate înainte să plec, mâine dimineată? Discuția era încheiată.

CAPITOLUL 21

Era încă întuneric când Duras se trezi și se îmbracă, dorința lui de răzbunare fiind imperativă. Nu-și trezi ordonanța, ci se strecură în tăcere afară din locuința sa, și parcurse strada ciuruită de mitralii care ducea la cartierul general.

În ora ce trecu până să-și facă apariția oamenii lui, Duras cercetă cu atenție hărțile de pe perete, încercând să calculeze care putea fi destinația imediată a lui

Korsakov. Cel mai probabil e ca resturile corpului de armată rus să fugă spre est, decise el, către Boemia. Cu îndrăzneală, însemnă traseul pe hartă.

Bonnay își făcu apariția primul, cu ordonanața sa și cu cele mai recente mesaje de la curierii lui Lacourbe.

—Lacourbe rezistă, spuse Bonnay. Rușii n-au reușit să treacă de el,

—Trimite-i toate întăririle de care dispunem. Mută cartierul general la Altdorf, așa vom fi mai aproape de locul confruntării. Eu mă voi înapoia peste două zile.

—Cu capul „Măcelarului” într-un sac, zise Vigee voios, auzind ultima parte a conversației în clipa în care păși în încăpere. Presupun că nu se găsește pe-aici cafea pentru coniacul meu. Bonnay arătă spre un ibric aburind pe care-l adusese ordonanața lui.

—Ar trebui să fii soția mea, Henri, glumi Vigee, îndreptându-se cu pași mari spre masa din colț. Ești așa grijuliu cu detaliile!

—Iar tu ar trebui să fii copilul cuiva, ripostă Bonnay zâmbind.

—Preferabil al cuiva tânăr și frumos, cu țâțe mari, zise Vigee făcând șmecherește cu ochiul.

—Nu prea cred că ești nebăut, spuse Duras, aruncându-i o privire îngăduitoare celui mai bun ofițer de cavalerie al său,

—Nu chiar,replică Vigee,acceptând de la ordonanța lui Bonnay o cană cu cafea aburindă.Dar aproape,destul cât să trec prin această amuzantă vânătoare de oameni.O distracție plăcută într-o zi frumoasă de toamnă,încheie el cu voioșie,turnând în cană coniac din sticla lui.Soldații mei se așteaptă la câteva suveniruri.

—Nici o ureche,Vigee,îl avertiză Duras.Sunt convins că ne înțelegem unul pe altul.

—Chmiel a fost ajutat să priceapă,domnule,spuse Vigee cu respectul cuvenit comandantului său,care făcuse un tărboli cumplit după ultimul raid de recunoaștere în teritoriu inamic.

—Bine.Mă bucur să te am pe dumneata și pe oamenii dumitale,zise Duras,știind că instinctele ucigașe ale ostașilor lui Vigee erau ideale pentru urmărirea plănuită.Sunt în favoarea drumului către Saint Gali,continuă el,deși s-ar putea ca generalul Korsakov să se îndrepte spre frontiera prusacă.

—Saint Gali,domnule,îl susținu Vigee fără ezitare.Cazacilor lui le plac femeile de acolo.Din câte am auzit,Korsakov și gărzile sale au nevoie de femei în fiecare noapte,adăugă,știind că în orașul respectiv exista un bordel cu un oarecare renume.Duras auzise și el poveștile acelea.Cazacii lui Korsakov,aleși cu grijă,aveau o reputație de specialiști în violuri și brutalități.

—Așadar,astă-noapte au făcut popas pe undeva.

—Și-n dimineața asta îi doare capul.

—E gata toată lumea?

—Oamenii mei își aduc caii înapoi,răspunse Vigee,golindu-și la repezeală ceașca de cafea.

—Pentru fiecare ostaș sunt ambalate rații pentru două zile.Nu le mănca pe ale taie în dimineața asta,îl avertiză Bonnay în glumă pe Vigee,care se îndrepta spre ușă.

—Diseară o să mănânc rații rusești,replică Vigee vesel,fluturându-și mâna când ieși din încăpere.

—Dumneavoastră trebuie să mâncați,zise Bonnay,oferindu-i o sticlă cu cafea.

—Mai târziu,zise Duras,luând-o și zâmbindu-i bărbatului care-l slujise atât de bine.Când se va termina asta,trebuie să ne îngrijim de următoarea dumitale promovare.

—Nu-i nevoie decât să vă întoarceți.Nu-l puteam înfrunta pe Suvorov fără dumneavoastră.

—Relaxează-te, Henri. Peste două zile voi fi înapoi.

—Ar trebui să lăsați pe altcineva să-i taie gâtul, bombăni Bonnay, îngrijorat că riscul era prea mare.

—Vreau să am eu satisfacția asta, replică Duras, pe un ton categoric.

Călătoriră rapid, odihnindu-și caii numai de două ori, oprindu-se deseori în sate ca să-i întrebe pe locuitori despre ceata de cazaci. Încă din primele ore ale dimineții fuseseră pe urmele lui Korsakov — gărzile lui de corp, atât de specifice, erau ușor de recunoscut. Când se lăsă noaptea își continuară drumul, deși cerul fără lună îngreuna urmărirea. Stelele apărură doar pe alocuri pe cerul de un albastru cenușiu, norii atârnavă jos, și o răcoare neospitalieră îngheța aerul de toamnă. Dar iarba era moale, presărată ici și colo de pâlcuri de ierburi înalte și uscate, și ceata mare a lui Korsakov lăsa urme vizibile chiar și în lumina aceea slabă. Pământul moale și umed absorbea zgomotul făcut de copitele cailor, și oamenii lui Duras înaintau silențios în noapte, mersul fiindu-le înăbușit, conversația limitându-se la semne făcute cu mâinile. Poteca ce urmărea malul râului era mărginită de sălcii joase, ale căror ramuri lungi se legănavă sub adierea vântului nopții. Și apoi copacii începură să se rărească, și un câmp deschis, abia vizibil, se desfășură în fața lor.

Mai întâi simțiră mirosul fumului și pe urmă îl zăriră înălțându-se peste muchia unei râpe, și văzură flăcările unui foc, ca o strălucire roșie la orizont. Lăsându-și caii în urmă, în grija a doi oameni, se târâră cu prudență prin lăstărișul de pe malul râului. În patru labe înaintară până pe marginea viroagei și se uitară peste povârniș. Sub ei, adunați în jurul unor focuri, Korsakov și cazacii lui, înclinați spre jaf, obișnuiți cu violența, petreceau o seară de distracții brutale. Scena era neomenească, o viziune de iad.

De jur împrejur erau împrăștiate ranițe și tunici. Se vedeau patru corturi mici și unul mai mare, din mătase vărgată, în fața căruia Korsakov, înveșmântat în brocard roșu, așezat într-un

fotoliu de campanie,își supraveghea tabăra.Două femei goale erau legate cu lanțuri de doi țărushi înfiți la picioarele lui.În jurul focurilor stăteau cazacii,și fiecare bărbat avea cu el una sau două femei.Unele erau legate și azvârlite pe pământ; altele aveau căluș la gură,îmbrăcăminte le era sfâșiată,albul pielii lor sclipind în lumina flăcărilor.

Câteva femei se zbăteau în mâinile ticăloșilor care le răpiseră,țipetele și strigătele lor ascuțite răsunând în noapte asemenea unor urlete animalice,contrapunctate de râsetele bărbaților.O tânără fată fugea înnebunită printre bărbați,încercând să-i evite,însă de fiecare dată când un bărbat o lăsa să plece,îi smulgea o parte din rochie.Când ea fu goală și se apropie de tufișurile care mărgineau tabăra,trei bărbați o ajunseră din urmă,o împinseră înapoi spre lumină,o trântiră pe jos și tăbărâră pe ea.

La marginea cea mai îndepărtată a zonei luminate,două fete stăteau în picioare,spate-n spate,una înarmată cu un băț,cealaltă cu o sabie,încercând să țină la distanță grămada de bărbați care se străduiau să ajungă la ele.

În cele din urmă fetele alergară către panta abruptă a viroagei și începură cu disperare să se cațere chiar în direcția locului în care se aflau oamenii lui Duras.

—Dați-ne drumul! Lăsați-ne să plecăm! strigau ele jalnic.Duras își ridică carabina,țintind.Fiecare ostaș se pregăti să tragă,așteptând ordinul lui Duras.

—Nu pe Korsakov,zise el în șoaptă.El este al meu.Așteptă până când comanda fu transmisă printre soldați într-un murmur ce se deplasa din om în om,vrând să se asigure că toți înțelegeau,și atunci trase.Împușcătura răsună asurzitoare în văgăuna de sub ei,trimițându-și ecoul din perete în perete,contopindu-se cu strigătele cazacilor care se repezeau să-și ia puștile ghintuite,cu țipetele răniților,cu urletele de groază și spaimă ale femeilor.

Oamenii lui Duras își descărcară carabinele,le reîncărcară și traseră o dată,de două ori,de trei ori,alegându-i pe cazaci precum niște ținte într-un acvariu,până când Duras îl zări pe Korsakov,alergând către caii prioponiți și cărând sub un braț o

fată goală,ca și cum aceasta n-ar fi cântărit mai mult decât o boccea.

— Încetați focul! strigă Duras,alunecând deja în josul pantei abrupte,estimând distanța dintre el și Korsakov și pe cea dintre acesta și cai.

În salturi și alunecând,se năpusti cu nesăbuintă în jos,nepierzându-și din ochi prada.Fără a ține seama că împușcăturile cazacilor explodau în jurul lui,o luă la goană prin tabără,sărind peste focuri și cazaci morți,peste femei ce plângeau și desagi de oblânc.

În îngrăditura lor din frînghii,caii se agitau,și lui Korsakov îi era greu să-și stăpânească armăsarul.Ținând strâns căpăstrul animalului,încerca să-l tragă mai aproape și să-i urce femeia pe spinare,dar calul se cabra și se dădea înapoi,făcându-și tovarășa de lângă el să se agite precum un val neobosit.

Scoțându-și sabia,Duras alergă cu toată viteza,rugându-se ca rusul să nu izbutească să-și impună controlul asupra calului mai înainte ca el să străbată distanța dintre ei.Forțând în jos capul animalului printr-o brutală răsucire a brațului său,Korsakov îi zvîrli pe spinare femeia și,încălecând dintr-un salt în spatele acesteia,și-o potrivea ca pe un scut.întinzând mâna după hățuri,le prinse între degete,le strânse bine și,înfingându-și călcâiele în pânțelele calului,îi dădu pîteni să pornească.Mărindu-și viteza la maximum,Duras se concentra asupra prăzii sale.Nimic altceva nu mai conta,nici scena la care tocmai fusese martor,nici războiul,nici amenințarea dinspre sud a lui Suvorov.Numai omul pe care venise să-l ucidă.

—Korsakov!Strigătul lui Duras răsună peste trosnetul împușcăturilor și țipetele ascuțite,prelungindu-și în noapte valurile ecoului.Când îl zări pe Duras,

Korsakov scoase un urlet de furie care zgudui țăriile cerului.

—Mori! strigă cu glas tunător,năpustindu-se drept spre Duras,ca un taur furios.

Oprindu-se în loc,Duras rămase dârz pe poziție și își înălță sabia.Neclintit,în timp ce calul venea în goană spre el,urmărea cum Korsakov micșora distanța

ce-i despărțea.În ultima secundă posibilă,cu o mișcare rapidă,își roti sabia descriind un arc ucigător și făcu un salt într-o parte.

Cu picioarele din față retezate,calul se prăbuși,azvârlindu-i pe Korsakov și pe femeie cu o asemenea forță încât femeia,amețită,rămase nemișcată pe pământ.Korsakov se ridică în picioare cu o agilitate uimitoare ținând seama de corpolența lui,cu dinții dezgoliți într-un rânjet,asemenea unui animal,și cu ochii întunecați de ură.

—Vino și prinde-mă! urlă el,scoțându-și cuțitul.Fața îi era roșie de furie,părul de culoarea paielor,răvășit,țepos,făcându-l să semene cu un mistreț albinos,pieptul lui imens lucind în lumina focurilor.

Deși Duras era înalt,Korsakov era o matahală de om,și trupul suplu ca o sfoară de bici al lui Duras avea să fie în dezavantaj în confruntarea cu o forță de brută.Cu un ochi învățat cu tactica,Duras își studie adversarul în timp ce-și descheia repede tunica și și-o scotea dintr-o scuturare a umerilor.

Într-o parte a creierului său,Duras remarcase o diminuare a zgomotului de împușcături,o împuținare a țipetelor și strigătelor,dar nu deveni pe deplin conștient de lumea dinafară decât atunci când îl văzu pe Vigee,pătrunzând în goană în zona periferică a câmpului său vizual.Pușca lui Vigee era ridicată.

—Este al meu! strigă Duras ca un avertisment,rotin-du-se rapid la stânga și la dreapta pentru a cuprinde cu privirea scena măciului și poziția oamenilor săi.Să nu-l atingă nimeni!O oarecare tăcere se lăsă asupra taberei luminate de focuri.Și atunci Duras se întoarse din nou spre omul care-l făcuse să se depărteze atât de mult de îndatoririle sale și spuse:

—Îți iau soția.

—Nici când vei fi mort! proclamă sfidător Korsakov.

—Nu-i nevoie decât de un cuvânt și voi termina cu el,se oferii Vigee,cu pușca pregătită.

—Nu,zise Duras,deja înaintând.

—Atunci,luați asta! răspuse Vigee aruncând un cuțit cazacesc în pământul moale de lângă picioarele lui Duras.

Smulgându-l din țărână,Duras îl cântări câteva secunde în palmă.Mânerul era lustruit de prea multă folosință,ca și sabia lui,și o clipă se întrebă dacă el însuși era cât de cât mai puțin barbar decât Korsakov,numărul oamenilor uciși de el fiind prea mare pentru a și-l aminti,nevoia unei răzbunări personale împotriva acestui individ fiind de o ferocitate primitivă.Și atunci Korsakov spuse:

—O s-o omor pe târfa de nevastă-mea după ce te voi ucide pe tine!

Iar Duras își aminti pentru ce venise atât de departe.

O lumină sălbatică strălucea în ochii iui când porni înainte,hotărât să-l elimine pe Kosakov din viața lui Teo,Cei doi bărbați se pândeau reciproc,rotindu-se în cercuri tot mai mici,observându-se,prudenți,nesiguri de puterile și slăbiciunile adversarului,așteptând prilejui potrivit ca să atace.Mai impulsiv,Korsakov fu primul care se repezi,cu sabia fulgerând în lumină.Fentând lama ucigătoare,

Duras sări într-o parte,crestând brațul lui Korsakov în clipa în care se roti în loc.

Izbucnind într-un șuvoi de ocări,Korsakov își apăsă cu degetele mâinii sănătoase dunga roșie și subțire de pe partea de sus a brațului.

—Ucide-l,strigă o femeie!

—Poate că n-ar fi trebuit decât să te dau pe mâna lor,zise Duras.

—Dacă o faci,voi lua cu mine câteva târfe,mârâi Korsakov,repezindu-se la Duras când atenția acestuia fu distrasă de priveliștea femeilor goale și însân-gerate care cereau răzbunare.

Duras reuși să se îndepărteze dintr-o răsucire înainte ca lovitura săbiei lui Korsakov să taie osul,dar durerea cumplită din umăr aproape că-l făcu să cadă în genunchi.Bine antrenat cum era,reflexele lui fură mai puternice,și printr-o rotire reuși să se depărteze cât să nu fie ajuns de sabia lui Korsakov.Stăpânindu-și cu furie simțurile pentru a rezista la acea suferință cumplită,evalua la repezeală amploarea

dezastrului. Mâna lui stângă continua să țină strâns cuțitul cazacesc, dar orice mișcare era un chin.

Schimbându-și poziția corpului, strânse din dinți, pregătindu-se să întâmpine următorul atac al lui Korsakov.

Trupul ca de bivoli se năpusti asupra lui cu o viteză incredibilă. Cu o energie extraordinară, Duras pară puternica lovitură joasă a lui Korsakov, trosnetul scrâșnit al tăișului izbit de tăiș trimitând valuri de durere prin umărul lui rănit.

De astă-dată nu reuși să se retragă îndeajuns de repede, reflexele fiindu-i slăbite de chinul arzător, și Korsakov se strecură pe sub garda lui, înfigându-și cuțitul în brațul cu care Duras își ținea sabia.

Îcnind de durere, Duras se trase înapoi, mărinđ distanța dintre ei.

—Nu se pare...că o să-mi iei soția, zise Korsakov zâmbind triumfător, răsufând din greu, cu fața congestionată de efort. Va fi din nou proprietatea mea...să fac cu ea ce-mi place. Duras rămase în picioare, complet nemișcat, păstrându-și forțele.

—O să te ucid, zise pe un ton calm, de parcă n-ar fi fost rănit în mod sălbatic, ca și cum spiritul lui neobosit ar fi fost un mijloc suficient pentru a-și îndeplini sarcina. Korsakov văzu că pieptul cămășii lui Duras era îmbibat de sânge și zâmbi.

—Dacă ai fi fost cu încă o secundă mai lent, ți-aș fi retezat brațul, zise răgușit, stând cu picioarele larg desfăcute, sigur de victoria sa.

—Dacă ai fi fost mai inteligent — replică Duras calm, eșecul nefiind compatibil cu principiile sale — nu te-ai fi oprit până n-ai fi ajuns în Rusia.

—M-aș putea mulțumi doar să aștept și să te văd cum îți pierzi sângele până mori. Cred că-i bine ca „domnii” de felul tău — accentua rusul sarcastic — să-și rezolve personal litigiile.

—Oare am pomenit de faptul că soția ta poartă în pânțece copilul meu? întrebă în șoaptă Duras. Gura lui Korsakov zvâcni într-o monstruoasă grimasă. Apoi dinții i se încleștară și, cu un muget furios, atacă, ridicându-și sabia deasupra capului. Două salturi fulgerătoare, nebune, și lama lui se abătu în jos, țintind capul lui Duras. Dintr-o răsucire, acesta se trase spre stânga

pentru a-și proteja brațul rănit,și,adunându-și toate forțele rămase,trecu la atac.Nedând atenție scăpărilor albe de lumină ce-i explodau în ochi,se concentra asupra țintei sale,evitând lama lui Korsakov printr-o îndoire iute ca fulgerul a genunchilor.Îndreptându-și vârful săbiei spre abdomenul adversarului,centră,în clipa în care lovi,întreaga greutate a corpului său în brațul cu care își ținea arma.

Sabia spintecă spinarea lui Korsakov,al cărui trup imens se prăbuși ca un bolovan.Duras lăsă să-i cadă sabia,își mută cuțitul în mâna dreaptă,și îi dădu lovitura de grație împlântându-i-l în inimă.Scânteia vieții se stinse în ochii dușmanului său.Femeile țipară fără reținere cerând trupul lui Korsakov,vrând

să-l taie bucăți pe care să le dea la câini,însă Duras,clătinându-se pe picioare,spuse cu glas obosit:

—Țineți-le la distanță.Puneți-le să se îmbrace.Plecăm de aici peste zece minute.

Apoi se lăsă în genunchi și,căzând moale,se ghemui pe pământ.

—Să coasă cineva umărul ăsta,cât timp mă odihnesc cinci minute,zise scrâșnind de durere și uitându-se în sus,la mulțimea de soldați care se grăbiseră să se strângă în jurul lui.Rămase treaz în vreme ce cămașa îi fu tăiată și cel mai îndemânatic dintre oamenii lui Vigee îi spălă cu coniac rănilor,și pe urmă cusu câteva copci în pielea bronzată a lui Duras.Se simți mai bine după ce două guri zdravene de coniac domoliră împunsătura acului,și când rana fu bandajată se ridică în picioare,încă nesigur,dar fără ajutorul cuiva.

Vigee petrecu el însuși o cămașă curată peste brațele și capul lui Duras și,în timp ce-și încheia nasturii de la guler,ca o mămică grijulie,spuse zâmbind:

—Fără supărare,domnule,dacă ați fi fost în primejdie,l-aș fi ucis.

—Știu,Vigee,răspunse Duras,un zâmbet slab ridicându-i colțurile buzelor.De aceea te-am luat cu mine.Când își începură călătoria de înapoiere,o plăcere neasemuită încălzea mintea lui Duras,o bucurie amestecată cu rușine de care își dădu seama chiar în timp ce o savura.În vremuri mai vechi,ar fi fost în stare

să-și ucidă cu sânge rece rivalul,dar acum civilizația cerea motive mai subtile.Dacă avea o conștiință — ceea ce nu era lucru sigur după douăzeci de ani de luptă în războaie— poate că era un balsam să știe că ticălosul de Korsakov merita să moară pentru încă alte o mie de motive pe lângă al său.

Zâmbi gândindu-se la acest raționament,deoarece se considerase imun față de asemenea susceptibilități.Poate că îl schimbase iubirea.Îl schimbase,cu siguranță

—știa asta tot atât de bine pe cât știa câte săptămâni aveau să fie necesare pentru a izgoni din Elveția pe ultimii austrieci și ruși.Și,în cursul rapidei călătorii de

întoarcere la Zurich,gândurile lui plăcute avură tendința de a se concentra asupra faptului că acum exista o limită certă pentru despărțirea lui de Teo.

Lecourbe rezistă la Podul Diavolului vreme de patru zile,dar Suvorov își azvârlea întruna grenadierii drept în ucigătorul foc al tunului.Poteca fu în curând astupată de cadavrele morților și muribunzilor.Stâncile de dedesubt erau și ele presărate cu cadavre,dar soldații ruși continuau să se cațere pe rămășițele tovarășilor lor și să înainteze.

În cele din urmă,împutînându-li-se muniția,tunani francezi se retraseră peste pod.Suvorov își azvârli încă o dată oamenii înainte,și din nou aceștia pieiră cu sutele într-o zadarnică încercare de a forța poziția francezilor.Atunci Suvorov trimise un grup alcătuit din cei mai buni grenadieri și cazaci să coboare pantele până în valea râului Reuss.Acest grup de atac reuși să-și croiască drum prin zăpadă și să amenințe flancul francezilor.Lecourbe își dădu seama că nu mai putea să-i țină în loc pe ruși.Convins că îi aplicase o pedeapsă aspră lui Suvorov,se retrase spre nord,să aștepte întăriri de la Duras.

Două zile mai târziu,grupuri fruntașe din divizia lui Soult ajunseră,după câteva zile de marș forțat,să se alăture forțelor lui Lecourbe la capătul sudic al Lacului Celor Patru Cantoane.Sosind tocmai la timp,oamenii lui Soult ajutară unitățile obosite și greu încercate ale lui Lecourbe să împingă

Înapoi avangarda lui Suvorov și împiedică orice alt efort al rușilor de a se îndrepta spre Zurich.

Într-o asemenea conjunctură,Suvorov află de înfrângerea lui Korsakov și își dădu seama că în curând Duras avea să se întoarcă împotriva lui.Decise să-și conducă oamenii într-un marș disperat către nord-est,sperând să ajungă în Germania înainte ca francezii să-l poată prinde în capcana trecătorilor înzăpezite din Alpi și să-l nimicească.

Era totuși prea târziu; fusese prins într-o cursă.Flancul drept al lui Lecourbe se închise în urma lui în valea Reuss-ului,despărțindu-l de coloana de aprovizionare.Duras aduse apoi la Altdorf divizia lui Mortier,de la sud de Zurich,trecând prin Schwirz,și grosul diviziei lui Soult la Weesen,blocând ambele capete ale văii Linth-ului.Plecând din Zurich în seara zilei de 28 septembrie,Duras înainta repede pe lângă Zug și lacul Lucerna,și se întâlni cu Lecourbe în ziua de 29 în apropiere de Altdorf,și pomi mai departe,spre nord-est,urmărindu-l îndeaproape pe Suvorov.

Pe 29 septembrie,Suvorov postă o ariergardă la intrarea în trecătoarea Klonthal,și,încălecând pe un cal mic și robust,căzăcesc,își conduse restul trupelor către Gtaris.La rândul lor,francezii împresurază ambele capete ale coloanei.Neputând să scape către nord-est,Suvorov se hotărî să pornească drept spre est,către munții Grisons.Își rechemă ariergarda,își ordonă artileria și răniții,și își conduse mai departe trupele obosite.Vreme de o săptămână rușii înaintară cu greu spre est.Pe un teren incredibil de accidentat,înfundându-se până la genunchi în nămeți,oamenii epuizați se prăbușeau ieșind din rând și nu se mai ridău.Viscolele ștergeau potecile,cai și soldați dispăreau în crevase,și rândurile tot mai subțiate,înșiruindu-se de-a lungul a mile întregi,ajunseră în cele din urmă în Germania²².Corpul de armată rus era aproape distrus.

Într-un moment în care șansele militare și politice ale Franței se'aflau la nivelul lor cel mai scăzut,Duras salvase națiunea.Fu cea mai mare victorie a sa.

Dar la scurtă vreme după aceea,soarta interveni,schimbând planurile pline de speranță ale lui Duras și mersul istoriei.La 9 octombrie,după ce evitase fregatele lui Nelson în Mediterana,o mică navă ancoră la Saint Raphael.

Bonaparte revenise în Franța.Și,exact peste o lună,lovitura de stat din 18 Brumar dizolvă prin forță armată cele două corpuri legislative ale republicii și concentra autoritatea supremă în mâinile a trei consuli: Bonaparte,Roger-Ducos și Sieyes.Cel de-al doilea și ce-l de-al treilea consul nu supraviețuiește mult.În mai puțin de o lună,Bonaparte rămase să cârmuiască singur.

Iar Duras fu convocat la Paris pentru a i se încredința comanda armatei din Italia.La început refuză; avea planuri personale,îi trebuia timp să-și recapete forțele după zece luni de campanie.Dar Bonaparte nu-i îngăduia să refuze.

„întregul teritoriu cucerit de francezi în Italia a fost pierdut”,îi spuse.”Armata se află în stare de șoc,disciplina nu mai există”,adăugă el.Duras era singurul

în care se putea încrede pentru restabilirea armatei fărămișcare.

— Este de datoria dumitale,insistă el.Franța are nevoie de dumneata!

Cu o dureroasă tristețe îi scrise lui Teo,explicându-i pentru ce nu se putea duce la eară de ce încă nu era posibil ca ea să vină la el.Urma să plece în Italia peste câteva zile.I se dăduseră puteri disciplinare extraordinare pentru a restabili ordinea în armată.Chiar și vechiul său dușman,Berthier ,acum ministru de război,îi arăta prietenie.Avea să-i mai scrie în curând— deși știa că scrisorile lui aveau să întârzie cu lunile până să ajungă la ea.Încă nu primise vești despre copilul lor,și o rugă să-i dea de știre cum o duceau.Vorbi despre marea lor dragoste,despre cum îi simțea lipsa de o mie de ori pe zi,dar chiar în timp ce scria cuvintele se întreba dacă aveau să se mai întâlnească vreodată.

Atunci fu prima oară când se gândi în mod conștient că despărțirea lor putea fi pentru totdeauna,și vreme de câteva clipe fu incapabil să respire.Întotdeauna își închipuise că aveau să se revadă curând...luna viitoare,sau cu siguranță peste două luni,când armatele s-ar afla liniștite în Elveția.Chiar și când

Napoleon îl chemase la Paris, pregătise o duzină de scuze pentru a nu primi noul lui post de comandant. Ar fi putut să refuze. Știa asta și intenționase s-o facă. Dar când fusese adusă la cunoștință întreaga dimensiune a primejdiei, înțelesese că nimic altceva nu stătea între austriecii din Italia și sudul Franței decât armata pe care el ar fi putut s-o refacă până în martie, când avea să înceapă ofensiva austriacă.

Așadar, a doua zi avea să plece pentru a-și lua în primire noul post de comandant. Caleașca îi era pregătită, aghiotanții în drum spre sud, Bonnay deja la cartierul general provizoriu din Nisa.

Dorea din toată inima s-o poată vedea, continuă el să Scrie. Spera că totul era bine în legătură cu copilul lor. Dar dincolo de aceste visuri pline de speranță se afla armata distrusă care de șase luni nu-și primise solda, cu unități care se răzvrătiseră și cu altele care începeau să cerșească pâine din casă în casă. Nu exista nici un depozit de aprovizionare, nici un atelier de reparații, nici un spital, nici arme, echipamente sau îmbrăcăminte. Și pentru a spori dificultățile pe care trebuia să le înfrunte, o epidemie de tifos făcea ravagii la Nisa, și paisprezece mii dintre oamenii lui muriseră. Predecesorul lui, generalul Championnet, fusese secerat de acea boală. Îi spusese cât de mare era iubirea lui pentru ea — bărbatul acesta care cu puține luni în urmă nu recunoscuse acest cuvânt. Ea se află în inima și în sufletul lui, scrisese el. Era chiar inima și sufletul lui. "Amintește-ți de mine", scrisese, simțindu-se nemângâiat și zdrobit. Iar la sfârșit, adăugă: „în caz că n-ai aflat, Korsakov a murit." Măcar atât făcuse pentru ea, el care altminteri făcuse atât de puține. Dar Bonnay, cunoscând motivele proastei lui dispoziții, îl trata cu blândețe. Și încă din a doua zi, copleșit de muncă, avu prea puțin timp ca să mai zăbovească cu gândul asupra trecutului.

Duras avu nevoie de o lună ca să rezolve dificultățile cele mai mari, și în ziua de 10 februarie își mută cartierul general la Genua.

În cursul acelor luni de primăvară nu avu timp să se gândească la el însuși, să vadă altceva în afară de imensa armată inamică

cu care se confruntau. Pe întâi aprilie, dușmanul îi atacă pe trei fronturi, în număr copleșitor, și la 24 aprilie Genoa se afla sub asediu...complet izolată de restul lumii.

CAPITOLUL 22

Epistola lui Duras ajunsese la Teo la patru luni după ce fusese scrisă, fiind purtată pe ultima bucată de drum de curieri care străbătuseră cu piciorul pădurile dese ce-i înconjurau locuința. Când o ținu pentru prima dată în mână, își dădu seama că era pregătită pentru șocul acela. A o vedea în acea caldă zi de primăvară era ca și cum s-ar fi întors la noaptea tristă, din Basel, cu oamenii lui așteptându-l la parter, cu timpul lor împreună atât de scurt. Simți iarăși toată durerea și tristețea de atunci. Năvala amintirilor.

Își petrecu ușor degetele peste scrisul de pe hârtia mânjită și uzată, și amintirea lui reveni cu atât putere, încât avu impresia că mâna lui se întinde să-i atingă degetele. Îi arătă scrisoarea fiului lor, culcat în leagănul său lângă fotoliu, și copilul zâmbi auzind sunetul fericit al glasului mamei sale în timp ce îi vorbea despre tatăl lui, și încercă să apuce bucata de hârtie cu degetele lui trandafirii și durdulii.

—Este de la tăticul tău, repetă Teo, amintindu-și-l pe Duras stând la ușă, întorcându-se spre ea înainte să plece, în noaptea aceea, mulțumindu-i pentru copilul lui. Era profund recunoscătoare faptului că el era în viață. Zvonurile despre înfrângerea Rusiei nu fuseseră niciodată confirmate de către guvern. El învinsese pentru Franța, își spusese ea în gând, când primele frânturi de zvonuri sosiseră în țara ei. Și fusese încântată pentru el.

Însă surâsul îi dispărea de pe față pe măsură ce citea scrisoarea, și ochii i se umplură de lacrimi. Nu-și închipuise că putea s-o doară atât, dar se înșelase. Durerea o făcea să gâfâie, deși credea că de multă vreme ajunsese să gândească într-un mod rațional și înțelept în legătură cu Duras. Întotdeauna își spusese că era posibil ca el să moară și ea să nu-l mai vadă niciodată. Se pregătise pentru asta. Nu se pregătise îndeajuns pentru eventualitatea ca el s-o

părăsească.După ce citise scrisoarea de la un capăt la altul,o puse pe masă,își luă în brațe fiul,care gângurea,și îl ținu atât de strâns încât el se agită,și se zbatu,protestând.Auzind țipătul copilului,Tamir veni în fugă din bucătărie,unde îi dădea mesagerului ceai și pâine.

—Te-a întristat! zise ea mânioasă că Duras o făcuse pe draga ei să plângă,expeditorul scrisorii constituind obiect de flecăreală la fiecare stație de poștalion de la Paris spre est.Străbătând pardosala lustruită și așternută cu covoare de blană,își strânse în brațe cei doi copii.

—A plecat iar să lupte,șopti Teo,cu obrajii și roind de lacrimi.

—Va veni când va putea,o consolă Tamir.

—Credeam că voia într-adevăr să vină,zise Teo cu glas îndurerat.

—Va veni,păsărică mea,minți ea.Când se vor sfârși războaiele.

—Nu se vor termina niciodată.O părăsise în urmă cu șapte luni...șapte luni fuseseră de ajuns ca el să uite.În clipa aceea bebelușul decise că prea mult timp stătuse cuminte și,arcuindu-și spinarea,își agită brațele lui mici,izbi cu picioarele,și țipă din toți plămânii.

— Lasă-mă să-l iau pe Pașa afară,să-i arăt vițelul cel nou.Îi place grajdul,se oferi Tamir.Iar tu așază-te și scrie-i generalului.Tumen o să ia scrisoarea când va pleca.Teo reciti scrisoarea lui Duras,dorind cu disperare să creadă vorbele lui de iubire,dar trista realitate a îndatoririlor și obligațiilor lui față de Franța era mai aproape de adevăr.Probabil că sentimentele lui se reduceau la fraze dulci,lipsite de înțeles,dovadă că reputația pe care și-o câștigase ca amant trecător fusese binemeritată.Iar ea fusese nepermis de naivă în privința lui.

Cu toate acestea îi scrise,fiindcă el dăinuia în inima ei,era o parte din ea,și nu se hotăra să separe cu totul propria-i viață de a lui.îi spuse cât îl iubea,așa cum îi scrisese și el despre iubirea lui,dându-i vești despre fiul lor,explicând cum stătuse Mingen cu ea până după naștere,"l-am dat copilului nostru numele de Andreas Pavel",scrise ea în continuare."Pavel era numele bunicului meu.Noi îi spunem Pașa.Diminutivul rusesc i se

potrivește: de pe acum comandă întreaga casă.Seamănă cu tine”,scrise ea,izbitoarea asemănare a fiului ei cu tatăl lui fiind pentru ea o sursă de mare bucurie.Continuă apoi să descrie viața lor de la țară și micile întâmplări care îi umpleau viața.”Aici domnește liniștea”,spuse ea,”spre deosebire de tumultul din viața ta.Îți doresc pace și fericire”,adăugă în încheiere,o tristă acceptare infiltrându-i-se în minte.

„Îți mulțumesc sincer pentru libertatea mea”,adăugase ea ca un post-scriptum,adoptând un ton formal.”Administratorul averii mi-a trimis vorbă despre moartea lui Korsakov.Sunt profund recunoscătoare.”

Semnă simplu — Teo și Pașa — și adăugă mica amprentă a degetului mare al bebelușului și o buclă din părul lui,după care pecetlui scrisoarea.

Și pe urmă își duse mai departe viața,fiindcă Andre Duras avea să facă mereu planuri pentru următoarea bătălie sau viitoarea campanie,sau va pregăti strategia necesară ca să sprijine și să mențină Republica Franceză.Viața lui nu îngăduia un cămin îndepărtat,într-o pădure aflată atât de departe de bubuitul tunurilor...pentru o soție și un fiu...pentru o familie.

În momentul acela,un cămin în pădure ar fi fost extraordinar de binevenit pentru Duras.Genoa rămăsese fără alimente vreme de aproape o lună,și toate rațiile erau reduse la minimum.Rația zilnică a soldaților era acum: cinci uncii și un sfert de surogat de pâine; opt uncii și jumătate carne de cal,și o pintă și trei

sferturi de vin.Civilii primeau doar o jumătate din această rație,prizonierii de război încă și mai puțin.Singura carne disponibilă era cea de cal,și chiar și aceea devenise atât de greu de găsit încât fusese suplimentată cu câini,pisici și șobolani.Se făcuseră câteva încercări să se străpungă asediul,dar forțele austriece erau prea puternice,și trupele lui Duras prea puține și prea epuizate fizic pentru a mai lupta.În ziua de 28 mai,Duras îi ordonă lui Miollis ,să efectueze o ultimă ieșire spre nord-est,dar aceasta nu avu nici un succes.De cum află de nereușita lui Miollis,Duras porni el însuși în fruntea a

două batalioane și acoperi retragerea trupelor sale.Fu ultima încercare de ofensivă.

Dar cea de-a treizecea zi fu dominată de o oarecare agitație emoțională,deoarece era ziua în care se aștepta sosirea lui Bonaparte,care să ridice asediul.În urmă cu o săptămână fusese trecut prin contrabandă un mesaj cu vestea că Bonaparte trecea Alpii,și Duras era hotărât ca până atunci să nu plece steagul.

Dar a treizecea zi sosi și trecu,și apoi a treizecea și una.Trupele lui Duras începură să dezerteze,populația civilă scăpa de sub control.Zilnic mureau cu sutele din cauza tifosului și a foamei.

La 1 iunie,Duras îl trimise pe colonelul Andrieux,eficientul său șef de stat-major,la cartierul general austriac cu scopul de a stabili condițiile de capitulare.În depozitele de alimente mai avea rații pentru două zile.Dar negocierile durară încă trei zile,Duras necedând asupra a mai multor puncte.Refuză să semneze orice document care conținea cuvântul capitulare.Câteva nave franceze trebuiau să rămână în mâinile sale pentru transportul răniților în Antibes.Iar trupele sale urmau să iasă din garnizoană cu arme și bagaje.Pe 4 iulie condițiile fură în cele din urmă semnate,iar Duras și statul său major,cu o mie cinci sute de oameni și douăzeci tunuri de câmp se îmbarcă în cele cinci vase franceze ce așteptau în port și ridicară pânzele către Antibes.În aceeași seară,amiratul Keith reprezentantul principatului britanicilor la negocieri,îi scrisese surorii sale:

„Am semnat o capitulare cu cel mai brutal individ pe care l-am întâlnit vreodată.”Rezistența încăpățânată a lui Duras la Genoa contribuise material la succesul armatei de rezervă a lui Napoleon.Cu grosul trupelor austriece împresurând orașul Genoa,Bonaparte intră în câmpiile din nordul Italiei fără ca armata austriacă să-i opună vreo împotrivire demnă de remarcat.Și,când Oti porni din Genoa ca să-i vină în ajutor armatei austriece conduse de Melas era prea târziu.Bonaparte tocmai câștigase bătălia de la Marengo.Dar situația politică de la Paris era neliniștitoare.Fouche,Sieyès și Talleyrand

continuau să conspire,și Bonaparte,prin fratele său Lucien,care era ministru de interne,fu încunoștiințat de primejdia care-i amenința poziția.

La puține zile după Marengo,Bonaparte îl convocă pe Duras la Milano și îi încredința comanda armatei din Italia cât și pe cea a armatei de rezervă,și plecă la Paris să-și apere poziția de prim consul.

Nu exista nici un alt ofițer superior atât de capabil și cu atâta experiență ca Duras,astfel că fu din nou pus în situația de a reorganiza și a reechipa o armată care nu fusese plătită de luni de zile.Aceasta era cea mai oneroasă și exasperantă dintre problemele lui,și nu dură mult până ajunse să se certe cu ministrul de război.Îi scrisese în repetate rânduri ministrului explicându-i dificultățile pe care le implica întreținerea unei armate fără a avea fonduri,și drept răspuns nu primi decât compătimiri.După două luni de dezacorduri și relații tensionate,Duras primi o înștiințare din partea lui Carnot ,ministrul de război,prin care i se spunea că fusese trimis un nou responsabil cu aprovizionarea care urma să-i curețe serviciile administrative de tot suprlusul de ofițeri.

—Este timpul — îi zise Duras lui Bonnay într-o dimineață,azvârlind cât colo scrisoarea lui Carnot — să iau în considerare eventuala mea retragere.De politicienii ăștia de la Paris se poate ocupa altcineva.Îmi pare rău,Bonnay,dar te voi părăsi.Era spre sfârșitul lui iulie,negocierile privitoare la linia de demarcație precizată în tratatul de la Viena erau la fel de plictisitoare ca de obicei,procurarea de bani lichizi pentru solda trupelor constituia în continuare o problemă,și acum,un oarecare responsabil cu aprovizionarea,venea să-i spună cum să-și administreze armata.

—Simt și eu nevoia unei permisii,zise Bonnay cu un ușor zâmbet.Amalia îmi spune că sunt pe cale să devin din nou tată.Va avea nevoie de atenția mea personală.

—Nu trebuie să pleci din cauza mea,Henri.Diplomația ta îți va fi de mare folos,chiar cu cretinul trimis recent de la Paris.

—Nu,cred că este timpul,murmură Bonnay.Ambii bărbați suferiseră în timpul asediului.Nu era nimic glorios în a muri de

foame,și cruzimea cu care Bonaparte sacrificase armata din Genoa când ar fi trebuit să le vină în ajutor îi lăsase pe amândoi cu un soi de dezamăgire permanentă.

—Vă veți duce la Nisa? întrebă Bonnay.

—Nu sunt sigur,răspunse Duras lent.Viața lui nu avea nici un scop și nici o bucurie.În ultima vreme se lăsase în voia vechilor lui obiceiuri libertine,necăjit că nu avea vești despre Teo,frământând gânduri negre în legătură cu posibilitatea ca ea să fi găsit pe altcineva,simțindu-se și el vinovat pentru că o părăsise.Și cum nu era lipsă de femei care să-i solicite atenția,fusese ușor să revină la imoralitatea lui dezinvoltă din trecut.Deși detașarea lui calmă era foarte lesne de deslușit,Bonnay se întreba dacă de fapt Duras le vorbea femeilor din patul său.

—Sunteți binevenit să veniți cu mine la Rucil.Castelul lui Bonnay,situat în regiunea rurală din vestul Parisului,îi slujea drept casă de vară.

—Prea domestic,cred,zise Duras zâmbind.Dar îți mulțumesc.S-ar putea să plec la Istambul.Mama mea are rude acolo.Asumându-și riscul de a ofensa,Bonnay spuse:

—Ați putea face o excursie de vară în Siberia.Vreme de câteva clipe Duras se uită pe fereastră,și când privirea i se întoarse spre aghiotantul său,ochii parcă trăseseră niște obloane.

—Nu sunt convins că aș fi primit bine.A trecut aproape un an.

—Copilul trebuie să aibă...

—Opțiuni.

—Ar trebui să vă duceți.Duras zâmbi.

—Îmi amintesc că mi-ai spus asta în prima noapte în care Teo a sosit la Sargans.

—Și aveam dreptate.

—Ești prea romantic,Henri.Până acum ea a uitat zilele acelea din Elveția.

—V-aș putea obține permise de călătorie peste câteva zile.Nu mai suntem în război cu Rusia.Cel puțin,adăugă el rânjind,deocamdată.Drace,ați putea străbate trecătoarea Saint Gotthard fără să vă alegeți cu capul făcut țandări.

—Un gând plăcut...Dă-mi o hartă!Bonnay obținuse documentele de drum peste trei zile,și,la o oră foarte matinală,Duras plecă din Milano într-o caleașca îndeajuns de robustă ca să reziste la lunga călătorie.Când ajunse la a treia stație de poștă,fură ajunși din urmă de un curier,cu un mesaj important de la Bonnay.Deschizând plicul sigilat cu ștampila aghiotantului său,Duras găsi înăuntru o scrisoare de la Teo și un bilet scris în grabă,din partea lui Bonnay,în care acesta spunea: „Sper că sunt vești bune.”Erau.

Era tot ce-și dorea el.Ea încă îl mai iubea,înțelese el printre frazele prudente,concepute cu grijă.Se simți plin de speranță și alinat.Și avea un fiu căruia ea îi dăduse numele lui.La gândul acesta se pomeni că zâmbește.Și când atinse cu degetul lui bătătorit mica amprentă,lacrimile îi umplură ochii.Puse bucla de păr mătăsos în buzunarul de la piept și trimise caleașca înapoi la Milano,cu curierul.Cumpără un pursânge rapid,își limitează bagajele la cât putea să încapă în desagii lui cu oblânc,și peste douăzeci de minute porni din nou la drum,calul înaintând într-un galop susținut.

Nerăbdător,călări douăzeci de ore pe zi,odihnindu-se doar atâta cât să prindă câteva ceasuri de somn în fiecare noapte,cumpărând cai noi când era necesar,mâncând în mers.O săptămână mai târziu trecu în Rusia,și la șase zile după aceea ajunse la Moscova.Rămase în oraș o jumătate de zi pentru a-și procura hărți,deoarece spațiile sălbatice ale Siberiei erau mult în afara căilor bătute.Drumurile de la Moscova la Nijnii-Novgorod prin Kazan,Perm,

Ecaterinesburg și Tobolsk,erau bine întreținute,cu stații de poștă la fiecare cinci sau șase mile.Duras străbătu păduri dese de brad și pin,de mesteceni și zadă.Zilele erau frumoase și însorite,de parcă vremea ar fi vrut să-i înlesnească rapida călătorie spre nord.Pașapoartele îi erau verificate din când în când,dar Bonnay se ocupase de toate documentele necesare din partea miniștrilor,a guvernatorilor generali,și din cea a alteței sale imperiale,și singurele motive de întârziere se rezumau la întâmplătoarele și puținele ore de somn.

La Tobolsk reținu o cameră de hotel pentru câteva ceasuri,făcu o baie,se bărbieri,puse să i se curețe îmbrăcămintea,ceru să i se tundă părul,verifică și își reverifică hărțile.Se sili să mănânce,deoarece imaginea din oglindă,după ce își îndepărtase barba,îi arăta maxilarele cu o claritate prea dură,și el nu voia s-o sperie pe Teo.I-ar fi trebuit încă două zile ca să ajungă la Samasov,ultimul sat de la marginea sălbăticiiei.În punctul acela avea să-și găsească un ghid.Adresa lui Teo se reducea la o notație succintă,din două rânduri,fără nici o localitate pe hărți.Ajunse la Samasov târziu noaptea,după ce călătorise aproape trei mii de mile în douăzeci și patru de ore,și pentru prima dată de când plecase din Milano dormi neintors toată noaptea.În dimineața următoare fu foarte grijuliu la felul în care se îmbracă,și apoi se muștră el însuși pentru că se purta ca un tânăr prostuț căruia i se încredința prima sa slujbă.

Dar își pieptănă părul a treia oară,cârlionții lui rebeli refuzând să se supună,și hotărî să-și schimbe totuși vesta,preferând una simplă din pânză crem în locul celei din mătase albă pe care o îmbrăcase la început.Haina lui de călărie era neagră,pantalonii din piele de căprioară și cizmele înalte fiind confortabile de purtat la țară.Îmbrăcat în haine civile de când plecase din Milano,nu mai era un general,ci un simplu bărbat care se întorcea la familia lui.

Deodată simți nevoia să bea,nefiind convins că avea să fie bine primit,nefiind sigur că Teo nu găsisese pe altcineva care s-o consoleze în lunile care trecuseră de la despărțirea lor.Scrisoarea ei era datată în urmă cu patru luni.

După două pahare de alcool,bărbatul care își condusesese neinfriat trupele drept spre gurile unor tunuri ce scuiپau foc,își liniștise nervii îndeajuns cât să poată porni pe ultima bucată a călătoriei sale.

Cărarea prin pădure trecea printre pâlcuri dese de mesteceni și plopi,frasini și pini.Ziua de vară era idilică,temperatura plăcut de caldă,păsărelele cântau în copaci.Ghidul său,călăre pe un ponei robust,cu păr lung,se întorcea din când în când spre el și îi zâmbea,ca pentru a-l încuraja.Nu aveau nici o limbă

comună,deoarece Duras nu vorbea nici dialectul local,nici rusa.Dar funcționarul de la hotel îi dăduse ghidului instrucțiuni,și când fusese menționat numele lui Teo,ghidul dăduse viguros din cap și zâmbise.

Merseră călare prin pădure vreme de cinci ore,trecând peste mici pâraie,prin râpe abrupte,urcând aflorimente de granit sau ocolindu-le dacă panta era prea dură pentru caii lor.În cele din urmă ghidul se opri la marginea unei mici pășuni și așteptă ca Duras să ajungă lângă el.Arătând dincolo de pajiște,rostf trei cuvinte scurte,indicând o casă din bușteni și câteva construcții anexe,clădite pe mâlurile unui lac argintiu.Deși aflată în inima sălbăciei,casa semăna cu un palat.Era înaltă de trei caturi,cu numeroase coșuri din piatră și uși cu geam ce se deschideau în panouri,în așa fel încât să poți păși afară.O serie de verande de vară se întindeau pe lângă casă,și totul era încadrat de grădini cu flori multicolore și cărări așternute cu sfărâmatură de piatră.Era dașa unui nobil.

În chip de locaș de retragere în sălbăcie își imagina ceva cu totul diferit,și câteva clipe rămase descumpănit,până când își aminti că bunicul rus al lui Teo era un prinț,în ciuda exilului său,iar bunicul ei indigen îi trimisese lui Korsakov,an de an,un tribut în aur.Sensibilitățile lui republicane fură ușor șocate,acum când se pomenea față-n față cu trecutul ei dinastic.

Dar ghidul pornise deja spre Casă,astfel că Duras îl urmă,anticiparea depășind orice altceva în mintea lui.Când descăleca,veni la ușă Tamir,zorind un băiat să ia caii celor doi bărbați.Vorbindu-i repede localnicului,făcu o ușoară plecăciune către Duras,păstrându-și o expresie neutră,și-i pofti pe noii sosiți în casă.Îndru-mându-l pe ghid de-a lungul unui coridor,îi făcu semn lui Duras să intre într-un salon.

—Ceai? întrebă ea,cuvântul universal putând fi înțeles în orice limbă.

—Nu.Doar nu călătorise trei mii de mile,dormind numai când și când,pentru a i se oferi ceai.

—Vreau s-o văd pe Teo,spuse.Este aici?Tamir îi răspunse într-un vârtej de cuvinte neinteligibile,îndemnându-l prin gesturi să ia loc.

Scuturând din cap,el trecu pe lângă ea,ieși cu pași mari în holul de intrare și,privind scara largă ce urca în trei nivele până la al doilea etaj,rămase în picioare în mijlocul încăperii și strigă numele lui Teo.Un zgomot de pași ai unor picioare ce aleargă răspunse glasului său puternic,și peste câteva minute holul de intrare fu plin de slujitori curioși care se uitau la el.

Înjurând,trecu pe lângă ei și,deschizând ușa,păși afară,se opri în veranda filigramată și strigă „Teo!” atât de tare,încât păsările își încetară cântul.

Printre arbori răsună un răspuns atât de slab încât se întrebă dacă nu-l înșeală auzul.Își repetă chemarea.Și de astă-dată răspunsul fu vocea pentru care călătorise o lună ca s-o audă.Alergând în direcția lacului,îi strigă iarăși numele,inima bătându-i îo piept ca un tunet.

Era la jumătatea drumului din jurul micului lac când ea apăru în goană dintr-un crâng de mesteceni,fluturându-și mâinile,și chemându-l pe nume când îl zări.

Peste câteva secunde era în brațele lui,iar el o rotea și o săruta,râzând plin de o imensă bucurie.

—Ai venit! șopti ea,spunându-și în gând că zeii lui Tamir erau niște făpturi minunate de vreme ce i-l aduseseră aici,când ea renunțase cu totul.

—Te-ai îndoit? întrebă el.

—Oh,da...foarte mult,răspunse ea,gândindu-se la scrisoarea lui,și la cum își zăvorâse ea iubirea și amintirile,Dar sunt încântată că m-am înșelat.Povestește-mi cum te-ai decis să vii,cum m-ai găsit,cât timp ai fost pe drum,cum încă mă mai iubești nebunește,încheie cu un surâs cald.

—Te iubesc nebunește,asta știi.Cum ai putea să nu știi?

—Zece luni,zise ea încet,îți estompează optimismul.

—La început n-am putut să vin...Ți-am scris.

— Așadar,războaiele s-au terminat?

—Pentru mine da.Îți voi povesti totul mai târziu...despre toată politica și diplomația aceea cinică.Acum nu vreau să mă

gândesc la asta.Vorbește-mi despre fiul nostru.Nu era un răspuns complet,dar era suficient din partea unui bărbat care străbătuse jumătate din Europa și Rusia ca s-o vadă pe ea.Teo se simți consolată.

—Vino să-l vezi,spuse,luându-l de mână.Tocmai luam ceaiul lângă lac.

Vorbind cu mândrie despre fiul lor,încercând să se obișnuiască iar cu realitatea prezenței lui Duras,îl conduse prin crângul foșnitor de mesteceni până la o pajiște1 verde,bine îngrijită,umbrită de sălcii uriașe.Un somptuos covor de Ispahan era întins pe iarbă,un samovar de argint se afla pe o masă alăturată,un serviciu de ceai fusese aranjat pe o pânză fină așternută peste covor.Și,stând tolănit pe covorul de mătase,într-o poziție dezinvoltă,un bărbat chipeș se juca cu un bebeluș dolofan.Părul castaniu,tuns scurt,al bărbatului,sclipiea în lumina soarelui,trupul lui zvelt,musculos,se întindea cu indolență pe teancul de perne stacojii,iar picioarele îi erau desculțe — remarcă Duras cuprins de gelozie.Copilul se juca trăgând de nasturii de argint de pe cămașa bărbatului,în timp ce acesta îi zâmbea și îi vorbea.Cu puterea obișnuinței,Duras dădu să-și scoată sabia inexistentă.

—Cine-i ăsta? mârâi el.

—Doctorul lui Pașa.

—Locuiește aici?

—Desigur.Ce rost ar avea să ai un doctor la depărtare de cinci ore de drum,dacă Pașa s-ar îmbolnăvi?

—Ai putea avea un medic bătrân.O clipă,ochii ei se deschiseră larg.Intruziunea unui bărbat autoritar în sihăstria ei îndepărtată putea să modifice tipicul vieții ei.

—Ești gelos?

—BineÎnțeles că sunt.

—N-ar trebui,zise ea cu blândețe.Suntem prieteni vechi.Vino,dă-mi voie să te prezint fiului nostru și lui Konstantin.Este incredibil de naivă,gândi el,stăpândindu-și cu greu iritarea.Nu există bărbat viu care să aspire să fie numai,prieten cu Teo.Glasul lui fu morocănos când îl salută pe cel ce-i fusese prezentat.Sunetul vocii lui Duras îl

făcu să,tresară pe Paşa,care era la o vârstă la care orice străin ce pătrundea în lumea lui era văzut cu suspiciune,şi în timp ce-l privea cu atenţie pe Duras,copilul se lipea de Konstantin,în ochii săi negri citindu-se prudenţa.Când Duras făcu gestul de a-l atinge,Paşa scoase un ţipăt,agăţându-se de doctor atât de strâns încât bărbatul schiţă o grimasă.

—Să-l duc pe Paşa acasă? întrebă tânărul.

—Nu,zise Duras tăios,tonul lui fiind al unui general în funcţie.

—De ce să nu-l țin eu? sugeră Teo,aşezându-se pe covor.

Înălţându-şi braţele spre fiul ei,îl luă de la doctor.

—Acesta e tăticul tău,îi murmură ea încet copilului,sărutându-i obrazul catifelat.

Dar după o uitătură rapidă spre Duras,băieţelul îşi îngropa faţa în umărul mamei sale.

—Aş vrea să fiu singur cu familia mea,zise Duras,nepăsându-i de maniere şi conversaţii banale după o călătorie maraton de douăzeci şi cinci de zile,furios că o găsisese pe Teo cu un bărbat.

—Nu fi grosolan,Andre,îl mustră Teo,a cărei privire deveni într-o clipă aspră.

—Iartă-mă doctore,zise Duras pe un ton atât de plin de sarcasm încât copilul,curios,îşi înălţă capul.

—Îţi mulţumesc pentru companie,Konstantin,spuse Teo,politicos,concediindu-l,nedorind să aibă spectatori când Duras se afla în diposiţia lui despotică.Spune-i lui Tamir că bucătăreasă ar trebui să întârzie masa cu o oră.

—Sau cu două,spuse în şoaptă Duras,care avea planuri să facă dragoste cu Teo într-un viitor foarte apropiat.Teo îl ignoră,şi surâsul cald pe care i-l adresă doctorului spori indispoziţia lui Duras.

—Va fi totul în ordine aici? o întrebă Konstantin pe un ton calm în timp ce se ridica,privirea îndreptându-i-se rapid către Duras,care clocotea de furie la marginea covorului.

—Da,nu trebuie să-ţi faci griji.Andre uită că aici nu are nici o armată.Dacă eşti atât de amabil — continuă ea,trecând cu vederea expresia posomorâtă a lui Duras şi trăsăturile uşor îngrijorate ale lui Konstantin — vrei să-i spui lui Tamir

că, pentru cină, mă gândeam la friptură de gâscă? îți place friptura de gâscă? întrebă cu calm, întorcându-se spre Duras.

—În momentul de față mâncarea nu este o mare prioritate pentru mine, răspunse el cu bruschete. Acum Pașa ajunsese să fie fascinat de neobișnuitele intonații ce răsunau diuntr-o parte și din alta, accentele tăioase fiind nefamiliare în lumea lui bogată în noutăți. Se uita la Duras cu o privire fățiș scrutătoare, deși avea grijă să se țină în continuare bine de umărul mamei sale.

În timp ce Konstantin pleca, Teo spuse cu iritare:

—Nu-ți este permisă o purtare atât de grosolană față de personalul meu. Este de neiertat. Sper ca la cină să te poți controla.

—Nu conta pe asta, mormăi el. Am o reală problemă cu doctorul acesta tânăr care trăiește cu tine.

—Nu trăiește cu mine.

—Ba sigur că trăiește, și pun pariu pe fondurile de război ale lui Napoleon că i-ar plăcea să devină o cunoștință mult mai apropiată.

—Nu toți bărbații sunt ca tine, Andre, zise ea, vorbind calm de dragul lui Pașa, dar tonul îi era caustic. Konstantin este un prieten credincios.

Platitudinea aceea ridicolă, tipic feminină, îl făcu pe Duras să înjure printre dinți.

—Bine, în cazul acesta nu se va supăra dacă nu-l las să te reguleze.

—Să nu-ți închipui că o să revii în viața mea și că vei începe să dai ordine, ripostă ea, supărată de cuvintele lui. Abia am scăpat de o asemenea căsnicie.

—Să nu mă compari pe mine cu Korsakov! se răsti Duras. Individul acela era un animal. Ai putea să-mi mulțumești că l-am ucis. Sub privirea lui întunecată, ea se trase înapoi.

—Isuse, Teo — șopti el, regretând instantaneu și căzând în genunchi pe covor, ochii lui negri devenind triști. Am călătorit zi și noapte vreme de aproape o lună ca să fiu cu tine. Și te găsesc cu acest... acest...

—Doctor.

—Nu,cu acest bărbat care te pândește cu ochi plini de poftă trupească.Să nu-mi spui că nu vezi asta.

—N-am văzut...Nu văd.Cum poți spune așa ceva? Tu ai fost singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată.

—Atunci,alungă-l.

—Nu-i corect.

—Nu mă interesează corectitudinea.Mă interesează plecarea lui.Vom găsi un medic în vârstă,un medic foarte în vârstă,bombăni el.

—Konstantin rămâne,roști ea cu calm.Pe domeniile mele nu ești comandantul suprem.Posed în Siberia o suprafață de pământ pentru care e nevoie de două luni ca s-o străbați călare.Aici,eu sunt propriul meu for superior.

El își goli plămânii într-un lung și lent oftat.

—De ce ne certăm?

—Pentru că tu vrei să plece Konstantin,iar eu nu accept acest lucru.Dacă te aștepți ca eu să trăiesc sub constrângeri atât de rigide,spune-mi că în toate lunile din urmă mi-ai fost credincios,și vom avea o oarecare bază pentru discuții,declară ea,sfidându-l cu ochii ei verzi.

El nu răspunse.Trecând de la poziția în genunchi la cea în șezut,folosi prilejul pentru a se și depărta de ea,punând între ei o întindere de desene alcătuite din romburi stacojii și nuanțe luxuriante de roz.

—Nu te-ar interesa să auzi.

—Ei bine,în cazul acesta — spuse Teo,mirată de intensitatea supărării ei,când de fapt nu era nimic nou pentru ea — nu mai e nevoie să discutăm despre asta.

—Îmi pare rău,dacă regretul meu ajută la ceva.Îmi pare foarte rău,își ceru el scuze pe un ton calm,vrând să-i spună cum întotdeauna dorise ca fiecare dintre femeile acelea să fi fost ea,știind cât de imposibil de susținut ar fi fost o asemenea afirmație.Nu există nici o scuzat

—Îți mulțumesc,replică ea cu răceală.Nu-mi plac scuzele.

—Bonnay m-a convins să vin încoace.

—Nu sunt sigură că mă interesează să aflu asta.

—Nu asta am vrut să spun,zise el,căindu-se imediat Eram sigur că până acum trebuie să te fi căsătorit cu altcineva.

—Am avut mai multe oferte,replică ea cu un vag zâmbet,acum când remușcărilor

lui Duras îi încălzeau inima.De exemplu,Konstantin mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.Un pic de răzbunare nu-i strica nici ei.

—Știam eu,fir-ar să fie! izbucni Duras furios,pocăința fiindu-i într-o clipă eclipsată de o gelozie căreia nu-i trebuia mult ca să explodeze.Am văzut asta!

—A fost doar un gest de amabilitate din partea lui,la o zi după ce se născuse Pașa și eu plânsesem de dorul tău,explică ea.S-a oferit să aibă grijă de noi.

—Un gest bine gândit,comentă Duras pe un ton sec.

—Mingen i-a spus că trebuia să stea la rând,continuă ea cu chef de joacă și tachinându-l.Mingen se oferise și el să-ți ia locul ca tată,tot așa cum a făcut și vecinul meu,prințul Diakov,și...

—Dumnezeule sfinte! Nu există nimeni de care să nu am a mă teme?

—Nu trebuie să te temi de nimeni,iubitule,zise ea,punând capăt tachinării.Eu nu te vreau decât pe tine.

—Într-adevăr? întrebă Andre cu un ușor zâmbet,simțindu-se mai liniștit.

—Sigur.

—Așadar,ești gata să te măriți? o întrebă Andre.Acum,când rivalii mei au fost refuzați.

—Faci o cerere în căsătorie cu o grație atât de dezarmantă,se miră ea,cu o dulceață exagerată în glas.Nu știi că în astfel de chestiuni o femeie se așteaptă la un minimum de romantism?

—Credeam că faptul de a străbate trei mii de mile în douăzeci și cinci de zile este îndeajuns de dezarmant,dacă nu chiar romantic.Ea izbucni în râs,și după o secundă,i se alătură și gânguritul plin de bucurie al lui Pașa,care recunoscuse buna-dispoziție a mamei sale.

—Mă simt împăcată,murmură Teo.Ba chiar jenată de lipsa mea de considerație.Totuși,încă o întrebare: relația aceasta va fi una de bigamie?

—Nu.

—Ți-a luat Claudine toții banii? continuă Teo, foarte curioasă după ce o cunoscuse pe soția lui. Când țipa, fiind scoasă cu forța din casa ta, amenința că o să te aducă în sapă de lemn.

—Ar avea vreo importanță?

—Bineînțeles că nu, replică Teo, amuzată de refuzul lui de a discuta despre Claudine. Amintește-mi să-ți arăt mina mea de aur.

—Și mai ești și sexy! se extazie Duras, vorbind tărăgănat. Cu siguranță asta e nirvana!

—Sst! îl îndemnă ea să tacă, aruncând o privire spre fiul ei. Pașa ne ascultă.

Duras se aplecă spre copil.

—O să mă lase să-l ating? întrebă în șoaptă, l-am purtat la piept amprenta degetului mare de pe scrisoarea pe care mi-ai trimis-o.

—Când va ajunge să te cunoscă, te va lăsa. Ai remarcat cât de oacheș este? La fel ca tine, și tot atât de frumos.

—Am remarcat, răspunse el, cu un zâmbet nerușinat.

—Ce bărbat obraznic! exclamă ea, zâmbind oarecum ironic. Pașa va fi mult mai modest, deși încă de pe acum e foarte inteligent. Aproape că poate să meargă, și-i place să se bălăcească în lac, și spune mama.

Auzind cuvântul binecunoscut, Pașa îl repetă, și când Duras izbucni în râs și bătu din palme pentru a-și arăta aprobarea, copilul dădu un spectacol pentru auditorii săi, repetând cuvântul până când ambii săi părinți râseră încântați. Simțind că Duras era un prieten, Pașa se depărta de mama sa, și, căzând în patru labe, se târî pe covor ca șă se cațere pe genunchiul lui Duras.

Tatăl său îi întinse o mână pentru a-i veni în ajutor, și, când bebelușul îi înșfacă degetele și îi zâmbi, lui Duras i se puse un nod în gât. Ce norocos sunt, își zise în gând, că am un fiu sănătos, că sunt în viață în ziua aceasta caldă de vară, că am iubirea lui Teo.

—Presupun că doctorul poate să rămână, spuse cu glas tare.

—Bănuiesc că da,i-o întoarce Teo,doar dacă nu vrei ca la noapte să dormi singur.

—Nu intenționez să aștept până diseară.De fapt,covorul ăsta e destul de moale.

—Andre! Nu ai nici un pic de discreție?

—Copilașul trage vreodată un pui de somn aici? întrebă liniștit.

—Dacă îl plimbi,o să adoarmă.

—S-a făcut! se învoui el,luându-și fiul în brațe și săltându-l în sus,ceea ce provocă o criză de chicoteli cu balonașe din gura lui Pașa.

—Salivează pe tine.

—Sunt obișnuit.Femeile fac asta întruna.Ea se repezi să-l lovească,și el se trase cu un pas într-o parte.

—Gata,gata,ține-ți mâinile acasă încă puțin timp,Cât timp Pașa și cu mine discutăm despre un mic somn de după-amiaza.Și apoi o ului pe Teo,fredonând o mulțime de cântece de leagăn cu un glas dulce și răgușit care îi strânse inima.

Genele lui Pașa se închideau cu mici tresăriri din când în când,respirația transformându-i-se în ritmul lent al somnului.Pe deasupra capului copilului,Duras îi zâmbi lui Teo și îi trimise un sărut din vârful degetelor.După ce,puțin mai târziu,îl puse pe Pașa pe covor,Teo înveli bebelușul cu șalul ei.

—Mă gândeam că poate ai vrea să culegi împreună cu mine câțiva boboci de trandafir,murmură Duras,arătând spre tufișurile înflorite de la marginea pajiștii.

—S-ar putea să vină cineva,și gata.El zâmbi cu șiretenie.

—Pe asta contam și eu.

—Desfrânatule! Voiam să spun că s-ar putea să vină Tamir,sau un slujitor.

—Tocmai de aceea îți ofer intimitatea tufelor de trandafiri.

—Bănuiesc că n-ai vrea să aștepți până la noapte.

—Tu ai vrea? Teo zâmbi.

—Cred că aș putea să fiu gata și numai dacă mă atingi.

—Adevărat,murmură el,amintindu-și cât de repede se aprindea ea.Dar îmi ziceam că poate ți-ar plăcea o senzație puțin mai prelungită.

—Cât de prelungită? întrebă ea,simțind cum i se accelerează pulsațiile dintre picioare.

—Tu decizi,șopti el,întinzându-i o mână.

Când își puse degetele peste ale ei,ea începu să tremure.

—A trecut mult timp,spuse el încetișor,ajutând-o să se ridice în picioare.

O trase în brațele sale dintr-o mișcare lungă și rapidă a mușchilor săi puternici și elastici,și sărutându-o,o purtă până în spatele gardului viu alcătuit din trandafiri.

Făcându-i trupul să alunece în jos,pe lângă al său,ca pentru o lină,prelungită urare de bun-venit,o lăsă cu picioarele pe pământ.In sfârșit,ea își petrecea mâna peste pantalonii lui,palma ei coborând încet peste pielea moale de cârpioară,simțind catifelarea și umflătura dură a erecției lui.Ispășit,trupul i se deschise,recunoscându-l.Teo vru să-i descheie nasturii pantalonilor.

Degetele lui îi cuprinseseră încheieturile mâinilor,dân-du-i-le la o parte.

—Nu așa repede,iubito,murmură el.Prea mult am așteptat asta.

—Dar Pașa s-ar putea trezi,șopti ea,nerăbdătoare,arzând de dorință.

Glasul ei conținea o nuanță de iritare,așa cum se întâmpla când murea de dorul lui.Aruncând o privire pe deasupra gardului înflorit,Duras îl privi cu atenție pe fiul său,cufundat într-un somn binecuvântat.

—Tocmai a adormit.Avem timp berechet.

—Andre!

—Îngăduie-mi câteva clipe,zise el rânjind.Abia am venit după o călătorie de trei mile făcută pentru asta.

—O să te atac! afirmă ea cu impetuozitate.

—Ar fi ceva interesant.Și pe urmă ce vei face? o întrebă pe un ton glumeț.

—Dacă aș implora? întrebă ea schimbând tactica.Duras izbucni în râs,și ridicându-i mâinile până la gura sa,îi sărută încheieturile degetelor.

—Credeam că vrei o senzație prelungită.

—M-am răzgândit.

—Avem timp să ne scoatem îmbrăcămintea? O tachină el în glumă.

—Ai idee cât de mult timp a trecut? replică ea,abia mai respirând.Unsprezece luni...

—O să mă grăbesc,zise el,înțelegând că ei nu-i ardea de jocuri capricioase.

Eliberându-i mâinile,își scoase repede haina și eșarfa de la gât și își descheie cămașa exact atât cât să și-o poată trage peste cap.Luptându-se cu frenezie să-și descheie cu degete tremurătoare micii nasturi îmbrăcați de la decolteul ei,Teo nu reușise decât parțial când Duras,după ce-și așternuse cămașa pe iarbă,se oferă:

—Lasă-mă pe mine!Desfăcând cu agilitate nasturii,făcu să-i alunece rochia,dezgolindu-i umerii.Îl ajută și ea,trăgându-și mânecile în josul brațelor,în timp ce,cu simțurile învolburate,trăgea cu degete stângace de panglica de la decolteul cămășii sale.Teo se simțea întocmai ca o fată cochetă și neexperimentată în noaptea nunții sale.Funda galbenă se înnodă și mai strâns sub mâinile ei,făcând-o să înjure exasperată:

—O să rezolv eu asta,spuse Duras,zâmbind ușor.

—Ești prea rece,protestă ea cu supărare,privindu-i chipul în timp ce el desfăcea cu îndemânare nodul panglicii.

—Iar tu nu ești niciodată rece.E unul din multele tale farmece,șopti el,atingându-i rotunjimea sânilor,deasupra decolteului dantelat al cămășii.Sunt frumoși, murmură el,îndepărtând batistul fin și mângâindu-i.

—Se pare că nu mai încap în veșmintele mele,șopti ea,simțind cum undp lente de căldură i se răspândeau prin trup,coborând de sub mâinile lui mângâietoare.

De când cu copilul...El săltă sânul plin,îl lăsă să cadă,îi simți greutatea și elasticitatea...

—Nu mai alăptezi...Glasul îi era catifelat,grav,degetele înaintau spre sfârcurile ei,alunecând peste ele,sesizând cum se întăreau sub atingerea lui.

—Am încetat alăptarea...acum trei săptămâni,răspunse ea întretăiat,gemând slab,conștientă de valurile de căldură ce coborau în spirală spre vaginul ei.

—Așadar n-am apucat să mă hrănești.Data viitoare,șopti.

Și ea simți o picătură de dorință lichidă alunecând în josul coapsei sale.

El o privi — voluptuoasă,pe jumătate dezbrăcată,pielea ei lucind în lumina soarelui,ochii ei verzi arzând de dorință — și se întrebă cum de trăise atâta vreme fără ea.O briză ușoară plutea printre sălcii,frunzele tremurând sub razele solare,mireasma grea a trandafirilor înfloriți parfumând aerul,și Teo,pe jumătate nudă precum o superbă,ispititoare nimfă a verii,își ridică spre el privirile pline de un dor neînfrânat.

—Mă simt de parcă ar trebui să recit ceva din Ovidiu,șopti el,aplecându-se s-o sărute.

—Sau să compui o sonată,murmură ea cu gura lângă a lui,simțind în aer un soi de binecuvântare îmbătătoare,amețitoare.

—Trebuie neapărat să-i mulțumesc lui Bonnay,zise cu cunvingere și recunoscător.

—Îi vom trimite...ceva generos,spuse ea,înțelegând acum cât îl costase să se aventureze atât de departe bazându-se doar pe o speranță.

—Lumea întreagă legată cu o fundă n-ar fi deajuns pentru...își ținu răsuflarea în timp ce-i trăgea cămașa în jos,peste șolduri,urmărind cu privirea cum cade la pământ)...pentru asta.

—Bine-ai venit în Siberia,șopti Teo.

—Îmi place priveliștea,murmură el.

—Acum trebuie să te dezbraci tu,porunci ea cu-glas coborât.Înainte ca ea să-și încheie vorba,el își scoase cizmele.Culcată pe patul improvizat,simțind în nări mireasma lui rămasă în cămașă,ea îl urmărea cu privirea,îi privea mușchii fin modelați,ușor slăbiți,mișcându-se sub pielea lui bronzată,vălurind peste umerii lui,apoi de-a lungul

brațelor,când degetele lui descheiau nasturii de aur prin pielea flexibilă a pantalonilor.

—Gata,rosti el cu o blândă finalitate,eliberând ultimul nasture și ridicându-și o clipă ochii negri,arzând cu o flacără mocnită,pentru a-i întâlni pe ai ei.

Pielea de căprioară fu trasă în jos,peste șoldurile și coapsele lui.

Erecția îi era gigantică.Ei i se păru că o ceață purpurie începe să coloreze universul.Trupul lui gol era atât de superb încât friza imoralul.Urmărind dunga de păr negru ce cobora de-a lungul pieptului și abdomenului său până la organele genitale,privirea ei se opri,zăbovi pe penisul ce se încovoia în sus,asupra capului mare al acestuia — superb format,grațios ca și întreaga lui făptură.O poftă rapace îi invada trupul.

—Dacă aş putea,aş încuia uşa,spuse el,străbătând mica întindere de iarbă ce-l despărțea de ea.Deși puțină teamă nu strică niciodată.

Teo tremura când el se culcă între picioarele ei.

—Ești în siguranță,murmuri el,înțelegându-i greșit înfiorarea și mângâindu-i cu bubele lobul urechii.Nu ne poate vedea nimeni.Ea avea impresia că se topește,senzațiile fiind atât de binecunoscute cu el,atât de firești...

El o sărută ușor,lăsându-s în jos treptat,bicepsii umflându-i-se în timp ce se ghida înlăuntrul ei.Trecând de țesutul pulsant al labiilor el împinse în miezul ei fierbinte și umed.Încet,încet,U așa fel ca ea să simtă apăsarea,cutele cărnii ei interioare absorbind vârful penisului lui,apoi întregul capăt și toată lungimea lui dură,până când ea icni,trupul cutremurându-i-se în jurul lui,urându-i bun sosit acasă.Ținându-i strâns,mâinile ei alunecară în josul feselor lui,părul de acolo fiind mătăsos,fin.Își ridică pelvisul spre el și îl trase înăuntru,auzi ecoul vibrându-i în urechi,simți primul spasm tremurător.Climaxul ei începea înainte ca el s-o fi pătruns deplin.Teo deschise gura,să ție.

—Copilul! șopti el,acoperindu-i gura cu mâna.Ea se agăță de el cu violență,reținându-l înăuntru,nelăsându-l să plece,și climaxul lui începu să crească,de parcă ar fi fost iarăși tânăr,neputându-se controla.Și pentru el trecuse prea mult

timp,și împinse mai adânc, așa încât ea scânci sub mâna lui și își încolăci atât de strâns picioarele în jurul șalelor lui încât Duras abia mai putea să se miște. Dar, îngăduitor, deși ar fi putut să se smulgă, rămase acolo unde îl voia ea, și simțurile se dezlănțuiră, trupurile lor se legănară ușor, mințile li se înfierbântară de dorință.

—Te rog, te rog, te rog! strigă ea, mușcându-l de mână. Și el se revărsă în ea într-un iureș exploziv, pentru că așa voia ea, fiindcă ea îi vorbea numai prin acele rugăminți. Iar el o auzea. Fu un orgasm cutremurător, ce le tăia respirația, îi făcea să gâfâie; un orgasm înăbușit, reținut, care dură vreme de o minunăție, superbă veșnicie; care compensa lungile, dureroasele luni de privațiune.

Când Teo deschise ochii, sălciile de deasupra erau pline de stropi de soare, o mișcare de culori, verde deschis strălucitor, și auriu.

—Ești tot atât de bun pe cât îmi aminteam, rosti Teo într-o șoaptă ușoară.

El zâmbi, dar nu deschise ochii, nici nu se mișcă.

—Ești viu? îl întreabă ea, tachinându-l.

—Nu sunt sigur, fu răspunsul lui abia audibil.

—O să rămâi? Era cel mai persistent gând al ei în legătură cu Duras.

Erecția lui reveni la viață înăuntrul ei, se mișcă, se umflă, trimise un mesaj înflorat prin traseele ei senzoriale până la creierul lui Teo.

—Da, spuse deschizând în cele din urmă ochii, genele lui lungi și negre ridicându-se, dezvăluind frumusețea privirii lui. Rămân.

În timp ce vorbea, excitația îi spori și mai mult, declanșând mici valuri de extaz îmbătător în locașurile profunde și înfierbântate ale trupului lui Teo.

—Ne trebuie un preot.

—Mai târziu.

—Curând, zise el intrând mai adânc, din nou rigid, nesățios. Foarte curând.

—Da, se învoi ea, cu un suspin de fericire. Apoi el făcu dragoste cu ea foarte lent, impetuoasa dorință inițială fiind acum în parte

domolită.Și pe urmă ea făcu dragoste cu el,în timp ce el,lucind de transpirație,încă gâfâind,stătea culcat pe iarba verde și rece,cu membrele larg desfăcute.Ea mângâie umezeala de pe pieptul lui,se mișcă lent în josul trupului lui sărutându-l ușor cu buzele și cu limba,el înfigându-și mâinile în părul ei.Și când ea îi atinse penisul,pe jumătate încovoiat în repaos,lui i se tăie respirația,și penisul lui prinse viață.

Teo zâmbi: ea putea să-i facă lui asta.O mireasmă orgasmică le învăluia trupurile.Ea era umedă datorită lui,datorită ei înșiși,și când încalecă pe șoldurile fii și se lăsă în jos,el alunecă înăuntrul ei...se cufundă cu totul și oftă:

—Oh,Dumnezeule!Semăna cu un colț de rai acea după-amiază,o revenire intimă,retrasă...febrilă și încinsă,de o voluptate dulce,blândă.Mult mai târziu,când zgomotul de porțelan spart semnală că fiul lor se sculase,Duras o sărută pe Teo și,zâmbind,șopti:

—Pune-ți hainele pe tine,femeie ușoară ce ești! Cu îndemânarea căpătată de-a lungul anilor în nenumărate budoare,își îmbracă iute pantalonii,apoi sări peste gardul de trandafiri și își recupera fiul înainte ca acesta să-și fi turnat zaharnița în cap.

—Vino s-o vezi pe mămica ta,îi spuse lui Pașa,apropiindu-se cu pași mari ca să arunce o privire prudentă peste tufele înflorite.Tocmai s-a trezit și ea după un pui de somn.Puiul ăsta de somn ți s-a părut înviorător,iubito?

—Ador să trag câte un pui de somn,susură Teo,doar pe jumătate îmbrăcată,cu rochia descheiată la gât și suflecată până sus pe coapse

—Așa mi te amintesc,roști el,glasul sunându-i cumplit de seducător,gândindu-se că ar trebui să pună pe cineva s-o picteze într-o asemenea postură.

—Ce-ai zice — întreabă ea într-un murmur răgușit,rostogolindu-se pe o parte în așa fel încât sânii îi ieșiră din decolteul adânc precum două fructe coapte — dacă ți-aș declara că am acea senzație ciudată...inconfundabilă...că tocmai m-ai lăsat gravidă?O clipă sprâncenele lui tresăriră,înălțându-se,și buzele i se destinseră într-un zâmbet larg și cald.

—Aș zice că de data asta te cred,iubito.

Epilog

În primăvară se născu fiica lor,la Nisa,nașterea fiindu-i asistată de medicul lor de familie,Anton Mingen,și Odile Aurore își petrecu primele șase luni de viațănavigând pe Marea Mediterană împreună cu familia ei.Dar Franța avea nevoie de Duras,și prea curând el trebui să plece să lupte din nou împotriva Coaliției.În

decursul următorilor zece ani își sluji patria în mai multe împrejurări,dar când se înființa imperiul,Duras nu mai simți aceeași loialitate.Toate principiile republicane pentru care luptase fuseseră distruse sub dictatura lui Napoleon.

Atunci se retrase la familia lui mereu sporită,cinci copii constituind încântarea vieții sale.Anotimpurile dictau alegerea locuințelor: verile la dașa lui Teo; iernile la vila lui Duras din Nisa; primăvara la Paris; toamna la casa lor de țară de pe Sena.Când și când navigau câteva luni la rând.Ignorau pe cât posibil luptele,conspirațiile politice,zeificarea lui Napoleon,căderea lui,restaurația.

Modelul vieților lor era desenat în afara lumii prefăcute a celor de soiul lui Talleyrand.Dragostea lor dăinuia și devenea tot mai profundă,bucuria pe care și-o dăruiau reciproc fiind un dar zilnic de încântare și fericire.Își aminteau deseori de împrejurările întâmplătoare ale primei lor întâlniri și se considerau cei mai norocoși oameni că se găsiseră unul pe altul.

Până într-o zi în care o întâmplare neprevăzută le primejdui norocul atât de generos.Fiica lor mai mare,Odile,după ce întâlnise într-un salon literar de la Paris un bărbat cu antecedente dubioase,le spuse părinților ei că intenționa să se mărite cu el.

—E mult prea tânără și vulnerabilă,și el are patruzeci și opt de ani,remarcă Teo cu îngrijorare,după ce luase cunoștință de declarația pătimașă a fiicei lor,printr-un bilet primit în acea după-amiază la casa lor de la țară.

Duras reveni de la pravelește de iarnă asupra Senei pe care o contemplant prin fereastră. Expresia îi era posomorâtă.

—Ba și mai rău, spuse el, trișează la cărți.

—Nu știu dacă ar trebui să amintesc de faptul că Langelier are o metresă, ascunsă pe undeva prin Marin, interveni Pașa cu dezinvoltură, mutându-și picioarele sale lungi, ce-i atârnavă peste brațul canapelei, într-o poziție tolănită, mai confortabilă. Dilly ar trebui să privească dincolo de farmecul lui suav, și de spectaculoasa lui înclinare de a-l cita pe Goethe.

Lipsa lui de somn din noaptea trecută începea să-și spună cuvântul.

—Știi cât de importantă este poezia pentru ea, replică Teo, îngrijorată pentru viitorul ficei sale. Individul i-a sucit capul.

—Să sperăm că asta-i tot ce va fi făcut ticălosul, bombăni Duras, a cărui siluetă înaltă se decupa pe cerul cenușiu. Poate că este timpul să trec în vizită pe la el. —Te voi însoți, spuse Pașa, cu vioiciune, dându-și picioarele jos de pe canapea și ridicându-se în șezut. Petrecându-și degetele prin părul său negru și rebel, se întinse leneș.

—Am auzit că se pricepe să mânuiască sabia, murmură, în ochi aprinzându-i-se o strălucire. De ce să nu-mi fi secund, papa? Asta ar trebui să-l facă să nu se mai țină după Dilly.

—Pentru Dumnezeu! exclamă Teo. Nu-i nevoie de ceva atât de drastic. Ar fi de ajuns ca voi, bărbații, să stați de vorbă cu el, nu s-ar putea? Sunt sigură că, pentru el, Odile nu este decât un flirt. Pașa cunoștea mai bine situația. Știa ce fel de om era Philippe Langelier. Participau la jocuri de cărți la aceleași cluburi și se întâlneau uneori la aceleași petreceri cu femeile de reputație dubioasă, ca aceea din noaptea trecută. Și individul avea nevoie de bani.

—Sunt sigur că o discuție va fi de ajuns, spuse, nevrând să-și alarmeze mama. Dacă vrei, papa, cred că știu unde l-am putea găsi acum.

—Să nu stai trează așteptându-mă, îi zise Duras lui Teo, ducându-se spre ea s-o sărute de plecare.

—Bine,o să mă culc,se învoi ridicându-se din fotoliu.Dar,adăugă ea cu subînțeleș,la Paris voi dormi mai liniștită.Duras știa că,atunci când îi auzea tonul acela,nu avea rost să discute în contradictoriu cu ea,dar sublinie:

—Nu vei lua legătura cu Langelier!

—Foarte bine,bombăni Teo.Presupun că toți bărbații au modul acela de vorbire,bărbătesc,care mi-ar putea mânji urechile.Duras îi aruncă o scurtă privire fiului său,care zâmbi.

—O să-l înspăimântăm de moarte,mamă.Nu va fi o priveliște frumoasă.

—Atîta vreme cât nu veți fi violenți.Deși îndrăznesc să sugerez

— continuă Teo,ale cărei buze se arcuiră într-un surâs — că o mică cicatrice ar aranja lucrurile tocmai bine.Dar acestea luară o întorsătură cu totul diferită.

Când tatăl și fiul intrară prin ușa deschisă a apartamentului lui Langelier,

constatară că acesta fusese ucis de cineva și mai supărat decât ei.Frumoasa amantă a lui Langelier stătea goală pe patul lui,în vreme ce cadavrul încă nerăcit al acestuia zăcea într-o baltă de sânge care se tot mărea.

—Un bărbat înarmat cu o secure a făcut asta...în urmă cu doar cinci minute,spuse ea calm,alungându-și de pe frunte o buclă de culoarea mării.Și cu tot sângele ăsta,eu nu pot să mă mișc de-aici,adăugă ea,din câte se părea mai puțin preocupată de goliciunea sau de dispariția amantului ei decât de grija de a nu-și uda picioarele.Vreți,vă rog,să mă luați în brațe?

Pașa fu mai mult decât gata s-o ajute: femeia era nespus de frumoasă.

—Îți mulțumesc,roști ea în șoaptă,ridicându-și spre el voluptuoșii ochi violeți,în timp ce el o lăsa pe pardoseală în încăperea alăturată.Nu știu ce-o să mă fac...murmură lăsând să-i scape un ușor oftat.

Nu fu nevoie de nici o gândire,ezitare sau chibzuire.Cu vioiciune,Pașa se oferă:

—Eventual v-aș putea ajuta eu...

SFARSIT